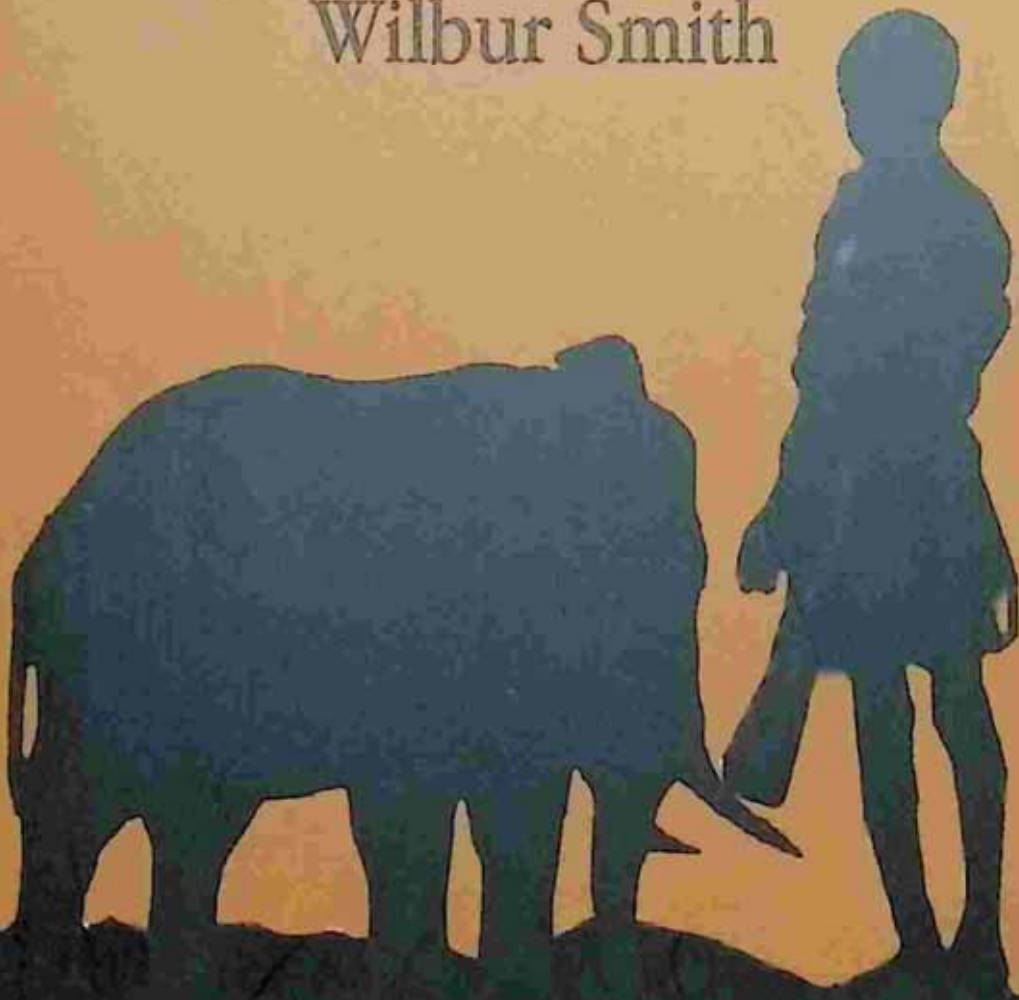


စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

# ဆင်ကုန်သည်

## ဖောင်ထွန်းသူ

ELEPHANT မြန်မာပြန်  
SONG  
Wilbur Smith



နှစ်တွဲပေါင်းရိုက်နှိပ်ခြင်း

e.com

mgyoe.com



Wilbur Smith

# ဆင်ကျန်သည့်

ဖောင်ထွန်းသူ

မြန်မာပြန်



tun0055

5000.00 Ks

ဆင်ကုန်သည်၊ မောင်ထွန်းသူ  
အပြင်အဆင် - အမ်အက်စ်အို၊ စာမျက်နှာ ၄၆၅ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။  
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။  
၂၀၁၅၊ ဩဂုတ်လ၊ နှစ်တွဲပေါင်းရိုက်နှိပ်ခြင်း။ ၁၉၉၄ အားမန်သစ်စာပေ၏ ပထမအကြိမ်နှစ်တွဲ၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊  
ရောင်းချေး ၅၀၀၀ ကျပ်

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်



ဆင်ကုန်သည်  
ELEPHANT SONG  
Wilbur Smith  
မောင်ထွန်းသူ  
မြန်မာပြန်

နတ်တွဲပေါင်းရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ ၂၀၁၅

mgyc.com

mgyc.com

ဟိုတစ်ချိန်တုန်းကတော့ ဤ အဆောက်အအုံသည် ပြတင်းပေါက် တစ်ပေါက်မှ မရှိသော သဲကျောက်ခင်း သက်ကယ်မိုးအဆောက်အအုံ ဖြစ် သည်။ ဒင်နီယယ်အမ်းစထရောင်းအနေဖြင့် လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်နီးပါးက သူ ကိုယ်တိုင်ဦးစီး၍ ဤအဆောက်အအုံအား ဆောက်လုပ်ခဲ့ရသည့် အဖြစ် ကို ပြန်၍ သတိရနေမိ၏။

ထိုစဉ်ကတော့ သူသည် 'အမျိုးသား ရေမြေတောတောင် သဘာဝ ထိန်းသိမ်းရေးဌာန' တွင် လက်ထောက် တောထိန်းအရာရှိငယ်တစ်ဦး ဖြစ် ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

အခုကျတော့လည်း ဤအဆောက်အအုံကို အခိုင်အမာ ပြန်လည် ပြုပြင် တည်ဆောက်ကာ အဖိုးတန် ပစ္စည်းများ သိုလှောင်ရာ ဂိုဒေါင်အဖြစ် အသွင်ပြောင်းထားကြလေပြီ။

ဂျန်နီအင်ဇောသည် လက်ထဲမှသော့ကို လေးလံကြီးမားသော သော့ ခလောက်ကြီး အတွင်းသို့ ထိုးသွင်းလိုက်ပြီး ကျွန်းသား နှစ်ထပ်တံခါးကြီး များကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ ဂျန်နီသည် 'ချင်ဝီဝီ အမျိုးသား ရေမြေတော တောင် ထိန်းသိမ်းရေးတော' ၏ ကြီးကြပ်ရေးမှူးချုပ် ဖြစ်သည်။

ကုန်လွန်ခဲ့ပြီးသော အချိန်များကတော့ ဂျန်နီသည် ဒင်နီယယ်၏ လမ်းပြနှင့် သေနတ်ကိုင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ဂျန်နီသည် ဉာဏ်ကောင်း၍ သွက်

လက်ဖျတ်လတ်သော မာတာဘီလီလူမျိုးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

အလုပ်တူတွဲ၍ လုပ်နေကြစဉ်က ထောင်ပေါင်းများစွာသော စခန်းချ မီးဖိုကြီးများမှ မီးရောင်ဖြင့် ဂျွန်နီအား အင်္ဂလိပ်စာ ဖတ်တတ်၊ ရေးတတ်၊ ပြောတတ်အောင် မိမိကပင် သင်ကြားပေးခဲ့ရ၏။

တောင်အာဖရိက တက္ကသိုလ် စာပေးစာယူ သင်တန်းတက်စဉ် ကလည်း ဂျွန်နီတွင် သင်တန်းကြေး ပေးစရာ မရှိသဖြင့် ဒင်နီယယ်ကပင် ငွေချေးခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ဂျွန်နီသည် တက္ကသိုလ်မှ ဘီအက်စ်စီ ခေါ် သိပ္ပံဘွဲ့ ရခဲ့သည်။

ထိုစဉ်ကတော့ တစ်ယောက်က လူမည်း၊ တစ်ယောက်က လူဖြူ ဖြစ်သော လူငယ်နှစ်ယောက်သည် အမြဲတစေ သွားအတူ လာအတူ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

အဆမတန် ကျယ်ပြောလှသော အစိုးရပိုင် ဤသစ်တောအတွင်း၌ ခြေကျင်တစ်မျိုး၊ စက်ဘီးဖြင့်တစ်လှည့် အတူတူတွဲ၍ ကင်းလှည့်ခဲ့ကြရ၏။

အလွန်နက်သည့် တောကြီးမျက်မည်းအတွင်း၌ အလုပ်အတူတူ လုပ်ရင်း အလွန် ခင်မင်ရင်းနှီးသည့် မိတ်ဆွေများအဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြရ၏။

ဒင်နီယယ်သည် ဂိုဒေါင်၏ မှောင်မည်းနေသော အတွင်းဘက်ကို တစ်ချက်ချောင်းကြည့်ကာ ခပ်တိုးတိုး လေချွန်လိုက်လေသည်။

“ဟေ့ ..... သူငယ်ချင်း ဂျွန်နီ၊ ငါ ထွက်သွားကတည်းက မင်း အလုပ်များပြီး ကျန်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။”

အဖိုးတန်ပစ္စည်းများမှာ ခေါင်မိုး ယက်မဲများ ထိနေအောင် အစုလိုက်၊ အပုံလိုက် တင်ထားသည်။ ဒေါ်လာရာပေါင်း ထောင်ပေါင်းများစွာ တန်သည့် ပစ္စည်းများပေတည်း။

ဂျွန်နီအင်ဇောက် ဒင်နီယယ်၏ မျက်နှာကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။ ဒင်နီယယ်သည် ပြဿနာကို နားလည်နေသော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

သူ အလုပ်များ မများကို အထူးတလည် ပြောပြနေစရာမလိုဟုပင်

သူ ယူဆသည်။ ထိုအယူအဆကြောင့်လည်း ဘဝင်မကျသော မျက်နှာ  
ထားဖြင့် တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်လိုက်မိခြင်းဖြစ်၏။

ဒင်နီယယ်ကတော့ ဂျန်နီ၏ အကြည့်ကိုမမြင်။ သူ့ကင်မရာမင်း  
ဘက် လှည့်၍ စကားပြောနေသည်။

“ဟေ့ ... အထဲမှာ အလင်းရောင် ကောင်းကောင်းရပါ့မလား၊  
ငါက အတွင်းပိုင်းပုံတွေကို ကျကျနန ရိုက်ယူချင်တယ်”

ကင်မရာမင်းသည် လေးလံသော ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကို လွယ်ထားရ  
သဖြင့် မြန်မြန်သွက်သွက် မလျှောက်နိုင်၊ သူသည် နှေးကွေးလေးလံစွာဖြင့်  
ရှေ့သို့တိုးလာသည်။ ခါးတစ်ဖက်တွင် ရှိနေသော ဘက်ထရီခလုတ်ကို  
ဖွင့်ကာ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ထားသော မီးကို စမ်းသပ်ကြည့်နေသည်။  
ဘက်ထရီမီးရောင်သည် အဖိုးတန်ပစ္စည်းများပေါ်သို့ ပြန့်ကျလာသည်။

“ဒီမယ် .... ဂျော့ခ်၊ မင်းက ငါနဲ့ ကြီးကြပ်ရေးမှူးနောက်ကနေ  
ပြီး ဂိုဒေါင်အစွန်းထိ လိုက်ရိုက်နော်”

ဟု ဒင်နီက ညွှန်ကြားသည်။

ကင်မရာမင်းက ခေါင်းညိတ်ကာ ရှေ့သို့ ကပ်လာသည်။ ဆိုနီ  
ဗွီဒီယိုကင်မရာကို ပခုံးပေါ်တွင် အနေတော်ဖြစ်အောင် ပြင်၍ ကိုင်သည်။

ဂျော့ခ်သည် အသက် သုံးဆယ်တွင်း အရွယ်ဖြစ်သည်။ ကာကီ  
ရောင်ဘောင်းဘီတိုဝတ်ကာ ညှပ်ဖိနပ်စီးထားသည်။ ဇမ်ဘီဇီတောင်ကြား  
အပူရှိန်ကြောင့် သူ၏ ညိုရောင်သမ်းနေသော ရင်ဘတ်တွင် ချွေးများစိုရွဲနေ  
သည်။

ရှည်လျားသော ဆံပင်ကို သားရေကြိုး တစ်ချောင်းဖြင့် စည်းထား  
သည်။ ဆံပင်သည် လည်ကုပ်ပေါ်သို့ ဝဲကျလျက်ရှိသည်။

သူ့ပုံပန်းသည် ခေတ်ပေါ် တေးဂီတလောကမှာ လူကြိုက်များ  
သော အဆိုတော်တစ်ယောက်နှင့် တူလှသော်လည်း တကယ်ကတော့ ဆိုနီ  
ကင်မရာကြီး တစ်လုံးဖြင့် ထူးခြားပြောင်မြောက်အောင် ရိုက်ကူးနိုင်သော  
အနုပညာသည်တစ်ဦး ဖြစ်၏။

ဂျော့ခ်သည် မသပ်မရပ် စုပြုံတင်ထားသည့် ဆင်စွယ်များပေါ်မှ  
ကင်မရာကို ရှုပ်တိုက်ဆွဲကာ အလွန်ကြီးမားလှပသော ဆင်စွယ်ကြီးတစ်

ချောင်းကို ကိုင်ထားသည့် ဒင်နီယယ်၏ လက်အထိ ယူသွားသည်။ ထို့နောက် ကင်မရာကို နောက်ဘက်သို့ ပြန်သိမ်းလိုက်ပြီး ဒင်နီယယ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို ရိုက်ယူသည်။

ဒင်နီယယ်သည် ဇီဝဗေဒဘာသာရပ်ဖြင့် ဒေါက်တာဘွဲ့ ရထားသူ ဖြစ်၏။ စာအုပ်အများအပြားလည်း ရေးသားခဲ့၏။ ဟောပြောပို့ချခြင်းများကို လည်း လုပ်ခဲ့ဖူး၏။

အာဖရိကတိုက်ရှိ သက်ရှိသတ္တဝါများ၏ အလေ့အထများနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ထိတွေ့ဆက်ဆံမှုနှင့်ပတ်သက်သော အီကိုလောဂျီပညာရပ်နယ်ပယ်တွင် နိုင်ငံတကာနယ်ပယ်၌ ဩဇာညောင်းသူ၊ ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိသူတစ်ဦးလည်းဖြစ်၏။

သို့သော်လည်း ထိုအကြောင်းများကြောင့် နိုင်ငံတကာနယ်ပယ်၌ ထင်ရှား ကျော်ကြားနေခြင်း မဟုတ်။

ဒင်နီယယ်သည် ကျန်းမာကြံ့ခိုင်သူ ဖြစ်သည်။ လူချောတစ်ဦးဖြစ်၍ ဥပဓိရုပ် အလွန်ကောင်းသည်။ ရုပ်မြင်သံကြားပိတ်ကား မှန်ပြင်ပေါ်၌ ထင်ဟပ်လာသည့် သူ့ရုပ်ရည်သည် အလွန်ခန့်ညားထည်ဝါပြီး ကြည့်လိုကောင်းသည်။ အသံကလည်း အလွန်နှစ်သက်စဖွယ် ကောင်းသည်။ စကားပြောရာ၌လည်း အသံထွက် လေယူလေသိမ်းနှင့် ပြောဟန်ဆိုဟန်များက နှစ်သက်စဖွယ် ကောင်းလှ၏။

ဒင်နီယယ်၏ အဖေသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း၌ ကာကွယ်ရေးတပ်တွင်း ရုံးထိုင်အရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ မြောက်အာဖရိက တိုက်စစ်မြေပြင်ရှိ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဝေဗယ်လ်နှင့် ဖီးလ်မာရှယ်မောင်ဂိုမာရီတို့ လက်အောက်၌ အမှုထမ်းခဲ့ဖူးသည်။

စစ်ကြီး ပြီးသွားသည့်အခါ သူသည် ရိုဒီဆီးယားနိုင်ငံသို့ သွားရောက်နေထိုင်ကာ ဆေးရွက်ကြီး စိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဒင်နီယယ်အား အာဖရိကတွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ ထို့နောက် အရွယ်ရောက်လာသည့်အခါ သူ့အဖေက ဒင်နီယယ်အား အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ဆင်းတော့စေသို့ ပြန်ပို့ပြီး ပညာသင်ကြားစေခဲ့သည်။

ထို့နောက်တော့ ဒင်နီယယ်သည် ရိုဒီဆီးယားနိုင်ငံသို့ ပြန်လာ

ပြီး အမျိုးသား ရေမြေတောတောင် သဘာဝ ထိန်းသိမ်းရေးဌာန၌ ဝင်ရောက် အမှုထမ်းခဲ့သည်။

ဒင်နီယယ်သည် ကင်မရာဆီသို့ တည့်တည့်ကြည့်ကာ စကားစ ပြောသည်။

“ဆင်စွယ်ဟာ ရှေးခေတ် အီဂျစ်နိုင်ငံ ဖာရိုဘုရင်တွေလက်ထက် ကတည်းက အဖိုးတန် ပစ္စည်း တစ်ခုအဖြစ် ထင်ရှားလာခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းပါ။ အလှဆုံးနဲ့ အဖိုးအထိုက်တန်ဆုံး သဘာဝပစ္စည်းတစ်ခုအဖြစ် ရပ်တည်လာခဲ့ တာပါ။ ဒါဟာ အာဖရိကန် ဆင်တွေရဲ့ ကျက်သရေဆောင် ပစ္စည်းတစ်ခုလို့ ပြောရင်လဲ မမှားနိုင်ပါဘူး။

ဒင်နီယယ်သည် အစုလိုက် အပြုံလိုက် အဆင့်ဆင့်ထပ်၍ တင် ထားသော ဆင်စွယ်ပုံများကြားသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်ဝင်သွားသည်။ ဂျန်နီအင်ဇောက သူ့ဘေးမှကပ်၍ လိုက်သွားသည်။

‘ရွှေဖြူလို့ အသိအမှတ်ပြုထားကြတဲ့ ဆင်စွယ် တွေ့ရဖို့အတွက် လူဟာ ဆင်ကို အမဲလိုက်လာခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ထောင် ရှိခဲ့ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ လည်း လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်စုနှစ်အထိ အာဖရိကတိုက်အတွင်းမှာ ဆင်ကောင်ရေ နှစ်သန်းကျော်ကျော် ကျန်ရှိနေသေးတာ တွေ့ခဲ့ကြရပါတယ် ...”

“ဒီအချက်ကို ကြည့်ပြီး ဆင်အရေအတွက်ဟာ အသစ် အသစ် ထပ်မံတိုးပွားလာနေတယ်လို့ ယူဆနိုင်စရာရှိပါတယ်။ ဒီလိုယူဆတာက လည်း တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ ဆင်တွေကို အကာအကွယ်ပေးနေ တယ်၊ တိုးပွားလာအောင် လုပ်ပေးနေတယ်၊ ကြီးကြပ်ထိန်းသိမ်းပေးနေတယ် လို့ ထင်နေကြလို့ပါ...”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီအထင်ဟာ ကြောက်စရာ ဝမ်းနည်းစရာကောင်း လောက်အောင် မှားနေတာ တွေ့ကြရပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လွန်ခဲ့ ထဲ့ ဆယ်နှစ်အတွင်းမှာ ဆင်ကောင်ရေ တစ်သန်းနီးပါးလောက် အသတ်ခံ ရတာကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။

“အဲဒီအဖြစ်ကို ကျွန်တော်တို့ ဒီအတိုင်းပဲ လက်ပိုက်ကြည့်နေကြ မလားဆိုတာ စဉ်းစားရတော့မယ့် အခြေအနေကို ရောက်နေပါပြီ။ ကျွန်တော် တို့ အခု ဒီဒေသ ဒီနေရာ၊ ရောက်လာတာဟာ အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး

ဘာတွေမှားနေသလဲ...”

“အာဖရိက ဆင်တွေ မျိုးဆက် ပျက်သုဉ်းပြီး ကမ္ဘာမြေပေါ် ကွယ်ပျောက်သွားမယ့် အန္တရာယ်ဟာ ဘယ်လို အခြေအနေမျိုး ရှိနေသလဲဆိုတာ စုံစမ်းလေ့လာဖို့ ရောက်နေကြတာပါ”

ဒင်နီယယ်သည် စကားကို ခဏဖြတ်၍ ဂျွန်နီအား လှမ်းကြည့်သည်။

“အခု ကျွန်တော်နဲ့အတူတူ ချင်ဝီဝီ ထိန်းသိမ်းရေးတောရဲ့ ကြီးကြပ်ရေးမှူးချုပ် မစ္စတာ ဂျွန်နီအင်ဇော ရှိနေပါတယ်...”

“ဒီ သစ်တော အသစ် ထိန်းသိမ်းကြီးကြပ်ထားတဲ့ သီးသန့်သစ်တောတွေထဲမှာ တစ်ခု အပါအဝင် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ ထူးခြားတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုလေး တစ်ခုကို တင်ပြချင်ပါတယ်...”

“အင်ဇော” ဆိုတဲ့ နာမည်ဟာ ရှိနာဘာသာစကား ဖြစ်ပါတယ်။ ‘ဆင်’ လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတဲ့ စကားလုံးဖြစ်ပါတယ်။ ‘ဂျွန်အင်ဇော’ ဆိုတဲ့ နာမည်ဟာ ‘မစ္စတာ ဆင်’ လို့ ပြောရင် ရနိုင်စရာ ရှိပါတယ်။

‘ချင်ဝီဝီတော ကြီးကြပ်ရေးမှူး တစ်ယောက် အနေနဲ့ သူဟာ အာဖရိကန် တောကြီးတွေထဲမှာ ကောင်ရေ အများဆုံးနဲ့ အတိုးပွား အစည်ပင်ဆုံး ဆင်အုပ်ကြီးတွေကို ထိန်းသိမ်းကာကွယ် ပေးနေရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်...”

“ကြီးကြပ်ရေးမှူး မစ္စတာ ဂျွန်နီအင်ဇော ခင်ဗျာ ... ချင်ဝီဝီ အမျိုးသား တောကြီးက ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ဒီဂိုဒေါင်ကြီးထဲမှာ ဆင်စွယ်ပေါင်း ဘယ်လောက် ရှိနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ကို ပြောပြစေချင်ပါတယ်”

“လက်ရှိ ကျွန်တော်တို့ စတိုးခန်းထဲမှာ ဆင်စွယ်ပေါင်း ငါးရာလောက် ရှိပါတယ်။ အတိအကျဆိုရင် လေးရာရှစ်ဆယ့်ခြောက်တိတိ ရှိပါတယ်။ ဆင်စွယ်တစ်ချောင်းရဲ့ ပျမ်းမျှအလေးချိန်ဟာ ခုနစ်ကီလို ရှိပါတယ်”

“နိုင်ငံတကာ ဈေးကွက်မှာ ဆင်စွယ် တစ်ကီလိုကို ဒေါ်လာ သုံးရာဈေး ရှိနေပါတယ်” ဟု ဒင်နီယယ်က ကြားဖြတ်ပြောသည်။ “အဲဒီ တော့ဒီမှာ ရှိနေတဲ့ဆင်စွယ်တွေရဲ့ တန်ဖိုးဟာ ဒေါ်လာ တစ်သန်းကျော်ပါ”

လိမ့်မယ်။ ဒီဆင်စွယ်တွေကို ဘယ်က ရထားပါသလဲ”

“ဒီလိုပါ၊ တစ်ချို့ဆင်စွယ်တွေက ကောက်တွေ့ထားတာပါ။ ဒီ သစ်တောထဲမှာ သူတို့ဘာသာသူတို့ သဘာဝအလျောက် သေသွားကြတဲ့ ဆင်တွေဆီကရတဲ့ အစွယ်တွေပါ။ တချို့ကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ လက် ထောက်တောထိန်းအရာရှိတွေက သူခိုးတွေ လက်ထဲက သိမ်းဆည်းရမိခဲ့ တာပါ ....”

“ဒါပေမဲ့ ဆင်စွယ်အများစုဟာ ကျွန်တော်တို့ဌာနက ပေးအပ်ထား တဲ့ တာဝန်အရ ဆက်လက်ရှင်သန်ဖို့ မသင့်တော့ဘူးလို့ယူဆရတဲ့ ‘ပယ်ဆင်’ တွေကို ရှာဖွေပြီး ရယူထားကြတဲ့ ဆင်စွယ်တွေ ဖြစ်ပါတယ်”

ဒင်နီယယ်နှင့် ဂျွန်နီသည် ဂိုဒေါင်၏ တစ်ဖက်စွန်းအထိ လျှောက် သွားပြီး ရပ်လိုက်ကြသည်။ ကင်မရာဘက်သို့ လှည့်၍ ရပ်လိုက်ကြသည်။

‘ပယ်ဆင် လုပ်ငန်းအစီအစဉ်ကို ကျွန်တော်တို့နောက်မှ ဆွေးနွေး ကြတာပေါ့ မစ္စတာ ဂျွန်နီ၊ ပထမဆုံး ချင်ဝီဝီမှာရှိနေတဲ့ ဆင်စွယ် ခိုးထုတ်မှု အခြေအနေကို ပြောပြစေချင်ပါတယ်။ အဲဒီလုပ်ငန်းအခြေအနေဟာ တော်တော် ဆိုးရွားနေပါသလား။’

“နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ပို ပိုပြီး ဆိုးလာနေတယ်လို့ ပြောရပါလိမ့်မယ်”

ဟု ဂျွန်နီက စိတ်မကောင်း ဖြစ်သော မျက်နှာထားဖြင့် ခေါင်းကို ယမ်း၍ ပြောသည်။

“ကင်ညာနိုင်ငံ၊ တန်ဇာနီးယားနိုင်ငံနဲ့ ဇမ်ဘီယာနိုင်ငံတွေမှာ ဆင် တွေ ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းသွားတာ သိနေကြတဲ့ ဆင်ကုန်သည်တွေရဲ့ အာရုံဟာ တောင်ဘက်ပိုင်းမှာ ရှိနေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဆင်အုပ်တွေဘက်ကို ရောက် လာနေကြပါတယ်..”

“ဇမ်ဘီယာနိုင်ငံဟာ ဇမ်ဘီဇီမြစ်ကို ဖြတ်လိုက်ရင် ရောက်နိုင်တဲ့ နိုင်ငံပါ။ အဲဒီတော့ ဆင်သူခိုးတွေဟာ မြစ်ကို ဖြတ်ကူးပြီး ဒီဘက်ကို ရောက် လာကြပါတယ်။ သူတို့က လူအင်အားရော၊ လက်နက်အင်အားပါ ကျွန်တော်တို့ထက် တောင့်တင်းကြပါတယ်..”

“သူတို့ကတော့ လူရော၊ ဆင်ရော၊ ကြုံ့ရော ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်ဖို့ ဝန်မလေးတဲ့ လူစုပါ။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ဆင်သူခိုးအုပ်စုနဲ့တွေ့ရင်စပြီး

မပစ်လို့ မရပါဘူး၊ ကိုယ်က လက်ဦးအောင် ပစ်ကြရတာပါပဲ”

“ဒီ ဆင်စွယ် အားလုံးဟာ”

ဒင်နီယယ်သည် စကားကို ဆက်မပြောသေးဘဲ လက်တစ်ဖက်ကို အနီးဆုံး ဆင်စွယ်ပုံပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

ဆင်စွယ်များသည် တစ်ချောင်းနှင့်တစ်ချောင်း မတူကြ။ တချို့သည် ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်၊ ရှည်ရှည်သေးသေး ဖြစ်သည်။ တချို့ကတော့ လေးကိုင်းသဖွယ် ကွေးကောက်နေကြသည်။ တချို့သည် ထိပ်ဖျားများ ချွန်မြနေကြသော်လည်း အချို့ကတော့ ထိပ်ဖျားများတုံးကာ ပုတိုတို ဖြစ်နေကြသည်။

ဆင်စွယ်အများစုသည် ပုလဲရောင် တောက်နေကြသည်။ တချို့သည် ကျောက်ဖြူရောင်တွင် ထောပတ်ရောင်သမ်းနေသည်။ တချို့သော အစွယ်များတွင် အခုအချိန်ထိ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များမှ အစွန်းအကွက်များ ကပ်နေဆဲ။

ဆင်စွယ်အများစုမှာ အမ ဆင်စွယ်များ ဖြစ်သည်။ အချို့မှာ ရင့်ကျက် ကြီးထွားခြင်း မရှိသေး။ အတုတ်မှာ လူတစ်ယောက်၏ လက်မောင်းအရွယ်မျှသာ ရှိသည်။ ယင်းအစွယ်များသည် ဆင်ပေါက်စများထံမှ ဖြတ်ယူထားခြင်း ဖြစ်၏။ ဆင်အိုကြီးများမှ ရထားသည့် အလွန် ကြီးထွားရင့်ကျက်သော ဆင်စွယ်များမှာ အနည်းငယ်မျှသာ ရှိသည်။

ဆင်စွယ်တစ်ချောင်းကို လက်ဖြင့် ကိုင်တွယ် ပွတ်သပ်နေသော ဒင်နီယယ်၏ မျက်နှာထားသည် စိတ်ထိခိုက်ခြင်းကို ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။

အမှန်တော့ သူသည် အာဖရိကတိုက်၏ ပျက်စီးယိုယွင်းမှုများနှင့် ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်သော အစွမ်းသတ္တိများဖြင့် ပြည့်လျှမ်းနေသည့် တိရစ္ဆာန်တို့၏ လောကအကြောင်းကို စာအုပ်များရေးသားခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါလား...။

“အသိဉာဏ်ထက်မြက်ပြီး အလွန်တင့်တယ်ခံ့ညားတဲ့ သတ္တဝါကြီးတွေဟာ တစ်နေ့တခြား လျော့နည်းလာနေပြီဆိုတာ ဒီဆင်စွယ်တွေက သက်သေပြနေပါတယ်။ ဒီအခြေအနေဟာ ရှောင်လွဲလို့ မရနိုင်ဘူးလို့ဘဲ ဆိုဦးတော့ ဒီတိုက်ကြီးတစ်ခုလုံးကို ကပြောင်းကပြန်ဖြစ်သွားအောင် လုပ်နေတဲ့သဘာဝ ပြောင်းလဲမှုတွေဟာ ဝမ်းနည်းစရာ အင်မတန်ကောင်းတယ်လို့

ထင်ပါတယ်....

အာဖရိကန် ဆင်တွေဟာ အာဖရိကတိုက်ရဲ့ ထူးခြားထင်ရှားတဲ့ အထိမ်းအမှတ် အမှတ်လက္ခဏာ တစ်ခုများဖြစ်နေလေသလား၊ ဒါပေမဲ့ ဆင်တွေကတော့ မျိုးဆက်ပြတ်မယ့် အနေအထား ရောက်နေပါတယ်။ ဒါဆိုရင် အာဖရိကတစ်တိုက်လုံး ပျက်သုဉ်းတော့မှာလား”

ဒင်နီယယ်သည် သူ့စိတ်ထဲ၌ ခံစားနေရသည့်အတိုင်း ရိုးရိုးသားသား တင်ပြနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကင်မရာကလည်း တွေ့သမျှကို သစ္စာရှိစွာဖြင့် မှတ်တမ်းတင်လျက် ရှိ၏။

နိုင်ငံတကာ အလယ်တွင် ဒင်နီယယ်၏ ရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ် အောင်မြင်မှု ရနေခြင်းသည် ဤမှန်ကန်မှုကြောင့် ဖြစ်၏။

ဒင်နီယယ်သည် ဝှန်နီအင်ဇောဘက် လှည့်ကြည့်သည်။

“ဆင်တွေ ပျက်သုဉ်းတော့မှာလား ဆိုတာ သိပါရစေ၊ ဇင်ဘာတွေ နိုင်ငံတွင်းမှာ ဆင်တွေ ဘယ်လောက်အထိ ရှိပါသေးသလဲ၊ မစ္စတာ ဝှန်နီရဲ့ ချင်ဝီဝီ အမျိုးသား သစ်တောတွင်းမှာ ဆင်ကောင်ရေ ဘယ်လောက်များများ ကျန်ဦးမလဲဆိုတာ ပြောပြနိုင်ရင် ပြောပြစေချင်တယ်”

“ဇင်ဘာတွေ တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ ဆင်ကောင်ရေ ငါးသောင်းနှစ်ထောင်လောက် ရှိနေသေးတယ်လို့ ခန့်မှန်းထားကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ချင်ဝီဝီ တောတွင်းမှာ ရှိနေတဲ့ အရေအတွက်ကတော့ ပိုပြီး တိတိကျကျ ပြောလို့ ရပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်က ကျွန်တော်တို့ဟာ နိုင်ငံတကာ သဘာဝထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေးအဖွဲ့ကြီးရဲ့ အကူအညီနဲ့ သစ်တောတစ်ခုလုံးကို ပိုက်စိပ်တိုက်ပြီး ကောင်းကင်က ဓာတ်ပုံရိုက်ခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက အတိအကျရေတွက်လို့ ရနိုင်ခဲ့ပါတယ်”

“ကောင်ရေ၊ ဘယ်လောက်ရှိပါသလဲ”

ဟု ဒင်နီယယ်က ဖြတ်မေးသည်။

“ချင်ဝီဝီ တောထဲမှာတင် ဆင်ကောင်ရေ တစ်သောင်း ရှစ်ထောင် ရှိပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် နည်းနည်းနောနော အရေအတွက် မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုရမှာပဲ၊ ရာသီဥတု အလွန်ဆိုးရွားတဲ့ ဒီနိုင်ငံမှာ ဒီလောက်အရေအတွက်ရှိ

နေသေးတယ်ဆိုတာဟာ အားတက်စရာကောင်းတယ်လို့ ယူဆရမယ်ထင်ပါတယ်”

ဟု ဒင်နီယယ်က ပြောသည်။

ဂျန်နီ မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“တစ်ဖက်က ပြန်ကြည့်ရင် ပြဿနာက ရှိနေပါတယ်။ ဒေါက်တာ အမ်းစထရောင်း၊ ဒီလောက် အရေအတွက် များနေရင် ကိုင်တွယ်ရတာ မလွယ်လှပါဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ရှင်းရှင်းကလေးပါ ဒေါက်တာ၊ ဒီလောက် များနေတဲ့ ဆင်တွေကို ကျွေးမွေးထောက်ပံ့ရတာ မလွယ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့က ဇင်ဘာတွေ နိုင်ငံအတွက် ဆင်ကောင်ရေ သုံးသောင်းကျော် ရှိနေသေးတာဟာ ဂုဏ်ယူထိုက်တဲ့ စံပြုအရေအတွက်လို့ ပြောရပါလိမ့်မယ်...”

“ဒါပေမဲ့ ဆင်တစ်ကောင်အတွက် တစ်နေ့ကို အသီးအရွက် တစ်တန်ရှိဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ဆင်တွေအနေနဲ့က နှစ်ပေါင်း ရာပေါင်းများစွာကြာမှ ကြီးလာနိုင်တဲ့ သစ်ပင်ကြီးတွေကို သူတို့ အစားအစာရဖို့အတွက် လှဲကြပါတယ်...”

“အနည်းဆုံး ပင်စည်လုံးပတ် လေးပေလောက်ရှိတဲ့ သစ်ပင်မျိုးကို လှဲပါမှ အစားအစာ ရနိုင်တာဆိုတော့ သစ်ပင်တွေ ဘယ်လောက်အထိ ပျက်သုဉ်းသွားမယ်ဆိုတာ မစဉ်းစားလို့ မဖြစ်ပါဘူး”

“တကယ်လို့ အခုလက်ရှိ ဆင်အရေအတွက်ကို အသက်ရှင်ခွင့် ကြီးထွားဖွံ့ဖြိုးခွင့် ပေးထားမယ်ဆိုရင် ဘာတွေဖြစ်လာနိုင်မယ်လို့ ယူဆပါသလဲ”

“ရှင်းရှင်းကလေးပါ ခင်ဗျာ၊ နှစ်အနည်းငယ် အတွင်းမှာ ဒီသစ်တောဟာ ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းသွားမှာ သေချာပါတယ်။ ဒီ နေရာဟာ ခြောက်သွေ့ပြီး ဖုန်ထူတဲ့နေရာတစ်နေရာဖြစ်သွားမှာ သေချာပါတယ်..”

“အဲဒီအခါမှာ ဆင်အားလုံး သေကျေပျက်စီးသွားမှာပါ။ ကျွန်တော်တို့မှာ သစ်ပင်မရှိ၊ သစ်တောမရှိ၊ ဆင်မရှိတဲ့ ဘဝနဲ့ရင်ဆိုင်ရဖို့ပဲ ရှိပါတယ်”

ဒင်နီယယ်က ဂျန်နီ၏စကားကို လက်ခံသည့်အနေဖြင့် ခေါင်း

ဆင်ကုန်သည်

ညိတ်သည်။

“အဲဒီပြဿနာအတွက် အဖြေကော ရှိပါသလား”

ဟု မေးသည်။

“ပြင်းပြင်းထန်ထန်လုပ်မှ ဖြစ်မယ့် အဖြေတစ်ခုတော့ တွေ့ထားပါတယ်”

“ဘယ်လိုအဖြေမျိုးပါလဲ”

ဂျွန်နီဇောသည် ပခုံးများကို တွန့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လို ဖြေရှင်းနေတယ်ဆိုတာ ဒေါက်တာတို့ ကိုယ်တိုင် သွားကြည့်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကြည့်လို့တော့ သိပ်မကောင်းပါဘူး”

\* \* \*

ဒင်နီယယ်သည် နေမထွက်မီ မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့်အလိုတွင် အိပ်ရာမှ နိုးသည်။ အိပ်ရာမှ စောစောထတတ်သော အလေ့အထကို သူ ရလှသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။

ဤတောင်ကြားထဲ၌ အလုပ်လုပ်စဉ်ကတည်းက ရလှာခဲ့သည့် အကျင့်ဖြစ်၏။

ဤတောင်ကြားမှ အလုပ်ထွက်ခဲ့ပြီးနောက် အာဖရိကတိုက်၏ ပြင်ပရှိ မြို့ကြီးများသို့ ရောက်သွားသည့် အခါတွင်လည်း ထိုအကျင့်သည် ပျောက်မသွား။ ရိုဒီးဆီးယားနိုင်ငံအတွင်း၌ ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် စစ်ပွဲကာလအတွင်းက လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ဝင်ရောက်အမှုထမ်းသည့်အခါ ထို

အကျင့်သည် ပို၍ ခိုင်မာလာခဲ့ရ၏။

ဒင်နီယယ်အဖို့ အရုဏ်ဦးသည် မက်မောစရာကောင်းသည့် အချိန် တစ်ချိန် ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ဤတောင်ကြားအတွင်း၌ နေခဲ့ရစဉ်က ပို၍ပင် တမြတ်တနိုး ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က သူသည် အိပ်ရာမှ နိုးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကပျာ ကယာထ၍ ဖိနပ်များ စီးလေ့ရှိသည်။ သူနှင့် သူ့လူများသည် တစ်နေ့လုံး နေပူဒဏ်ခံထားရသည့် မြေပြင်ပေါ်၌ အဝတ်အစားပင် မလဲတော့ဘဲ အိပ် ခဲ့ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့ စခန်းချသည့်နေရာ၌ မီးဖိုထားသော်လည်း ညပိုင်းတွင် မနီးမဝေးမှ ဖြတ်သွားဖြတ်လာလုပ်တတ်သည့် ခြင်္သေ့များ၏ ရန်မှ အကာ အကွယ်ရရန် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများပင် မလုပ်နိုင်ကြ။

ဒင်နီယယ်သည် သူ့ဖိနပ်ကိုစီးကာ မီးဖိုပတ်လည်၌ ပိုင်းအိပ်နေကြ သည့် သူ့အဖော်များကြားမှ အသံမကြားအောင် ထလာသည်။

နှင်းသီးနှင်းဥများ တွဲလွဲခိုနေကြသည့် မြက်ပင်ကြီးများကြားမှ တိုး ဝှေ့ဖြတ်သန်းလာသည်။ ချောက်ကမ်းပါးထိပ်ရှိ တောင်ကတုံးတစ်ခုပေါ် တက်၍ ထိုင်ကာ အရုဏ်လာနေသည်ကို စောင့်ကြည့်သည်။

အရှေ့ဘက် ကောင်းကင်တွင် အရုဏ်သည် မသိမသာတက်လာ  
နေသည်။ မြစ်ပြင်၏ အထက်ဘက်ရှိ ကောင်းကင်မှ တိမ်များအား ပန်း  
ရောင်နှင့် ပြာမှိုင်းမှိုင်းအရောင်များဖြင့် ဆေးပန်းချီခြယ်လျက်ရှိသည်။

ဇမ်ဘီဇီ မြစ်ရေပြင်ထက်တွင် မြူများသည် တရွေ့ရွေ့မျောနေကြ  
သည်။ ဝမ်းဘဲအုပ်များသည် အရောင် ဖြူဖျော့ဖျော့ ကောင်းကင်ကို နောက်  
ခံပြုကာ လှပစွာ ပျံသန်းသွားနေကြသည်။

မနီးမဝေးတွင် ခြင်္သေ့ဟောက်သံ တစ်သံ။

ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၍ ဒင်နီယယ်တစ်ကိုယ်  
လုံး တုန်သွားသည်။ ယင်းကဲ့သို့သော ဟောက်သံမျိုးကို ကြားခဲ့ဖူးသည်  
မှာ အကြိမ်ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်တော့။

သို့သော်လည်း ဒင်နီယယ်သည် ကြားတိုင်း လန့်ဖျပ်သွားတတ်  
သည်။ သည်းထိတ်ရင်ဖိုဖြစ်ရသည့် အသံမျိုးဖြစ်၍ ကြားရတိုင်း ရင်ထဲတွင်  
သိမ့်ခနဲဖြစ်သွားရသည်မှာ အရသာ တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။

ဤကမ္ဘာလောကတွင် ဤအသံလောက် နားထောင်လို့ကောင်း  
သည့် အသံ ရှိလိမ့်မည်မထင်။ သူ့အဖို့တော့ ဤ အသံသည် “အာဖရိက  
၏ စစ်မှန်သော အသံ” ဟု ထင်သည်။

ထို့နောက် မြစ်ကမ်းပါးရှိ ရွံ့နွံ့များတစ်လျှောက် လျှောက်သွားနေ  
သော အရိပ်မည်းမည်းကြီးကို မြင်ရသည်။

လူကို အန္တရာယ်ကောင်းကောင်းပေးနိုင်သည့် ကျားသစ်ပေတည်း။

ကျားသစ်သည် ဦးခေါင်းကို ခပ်စိုက်စိုက်လုပ်၍ လျှောက်သွားနေ  
ခြင်းဖြစ်၏။ ဟနေသော ပါးစပ်ထဲမှ အစွယ်များကိုပင် မြင်နေရ၏။

သူ စောင့်ကြည့်နေခိုက်မှာပင် ကျားသစ်သည် မြစ်ကမ်းပါးဘေး  
ရှိ ထူထပ်သော ချုံပုတ်ကြီးများ အတွင်းသို့ တိုးဝင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။  
ထိုအခါကျမှပင် သူသည် သက်ပြင်းကိုချကာ ကျားသစ်က ပေးခဲ့သည့်  
သာယာမှုကို တနဲ့နဲ့ ပြန်၍ ခံစားရသည်။

သူ့နောက်မှ ထွက်လာသည့် အသံကြောင့် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်  
သည်။ ဂျန်နီအင်ဇော၏ လက်တစ်ဖက်သည် သူ့ပခုံးပေါ်ရောက်လာသည်။  
ပြီးတော့ သူ့ဘေးတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

ရွှန်နီသည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိသည်။ အရုဏ်၏အလှတွင် နှစ်မျောနေသော ဒင်နီယယ်သည် ရွှန်နီအား စကားမပြောနိုင်သေး။

နှစ်ယောက်သား ဟိုအလျင်က ပုံစံအတိုင်း ငြိမ်သက်စွာထိုင်၍ လျင်မြန်စွာ တက်လာနေသော အရုဏ်ကို ကြည့်နေကြသည်။

နေသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း တက်လာသည်။ ထို့နောက် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အရောင်များ ပြောင်းလာသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်မိနစ်လောက်က လမ်းပြတွေ ရောက်လာကြတယ်။ သူတို့ ဆင်တစ်အုပ်တွေ ခဲ့တယ်လို့ ပြောတယ်”

ဟု ရွှန်နီက ပြောသည်။

ဒင်နီယယ်က ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။

“ဘယ်လောက်များသတဲ့လဲ”

ဟု မေးသည်။

“ငါးဆယ်လောက်ရှိတယ်တဲ့၊ သူတို့ကို ထုံးစံအတိုင်းလုပ်လို့ကတော့ လွယ်မယ် မထင်ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ တောင်ကြား အပူရှိန်နဲ့ဆိုရင် အသားနဲ့ အရေတွေက အပုပ်မြန်လိမ့်မယ်”

“ဒီအပိုင်းကိုတော့ ခင်ဗျား ရိုက်ယူမယ်လို့ စိတ်ကူးသလား”

ဒင်နီယယ်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“ငါ သေသေချာချာစဉ်းစားပြီးပြီ၊ ဒီအပိုင်းကို ဖုံးထားရင် မရိုးသားရာ ကျသွားလိမ့်မယ်”

“လူတွေက အသားကို စားတယ်၊ အရေကို ဝတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သားသတ်ရုံထဲက မြင်ကွင်းကျတော့ ကြည့်ချင်စိတ် မရှိကြဘူး၊ အဲဒီတော့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူတွေမှာ သိပိုင်ခွင့်တော့ ရှိနေတယ် မဟုတ်လား၊ ကဲ ... လာ၊ အလုပ်စကြစို့”

ပြောပြောဆိုဆို ဒင်နီယယ်က ထရပ်သည်။ နှစ်ယောက်သား ထရပ်ကားများ ရပ်ထားသည့်နေရာသို့ ပြန်လျှောက်လာကြသည်။ စခန်းတစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေကြပြီ။

မီးဖိုပေါ်တွင် တင်၍ နှပ်ထားသည့် ကော်ဖီအိုးဆီမှ အနံ့သည်

သင်းပျံ့လျက်ရှိသည်။ သစ်တောထိန်းများသည် စောင်များကို လိပ်၍ အိပ်ရာများကို သိမ်းကာ သေနတ်များကို စစ်ဆေးနေကြသည်။

တောထိန်းများမှာ အားလုံး လေးယောက်ဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်က လူမည်း၊ နှစ်ယောက်က လူဖြူ၊ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်တွင်း အရွယ်များ ဖြစ်၏။ အားလုံး ဘေးမဲ့သစ်တောဌာန၏ ကာကီယူနီဖောင်းများ ဝတ်ထားကြသည်။

အားလုံးသည် လူဖြူ လူမည်းဟူသော ခွဲခြားမှုကို မမြင်။ ရဲဘော်ရဲဘက်စိတ် အပြည့်ဖြင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် တရင်းတနီး ရှိကြသည်။

တစ်ချိန်က လူဖြူလူမည်းစစ်ပွဲများ ခင်းခဲ့ကြသော်လည်း ယခုအခါတွင်မူ ဤမုန်းတီးမှုသည် အနည်းငယ်မျှသာ ကျန်တော့သည်။

ကင်မရာမင်းဂျော့ခ်သည် သူ့ဗွီဒီယိုကင်မရာဖြင့် မှတ်တမ်းတင်လျက်ရှိလေပြီ။ ရှေးဦးစွာ စခန်းတွင်းရှိ လူအားလုံး၏ လှုပ်ရှားမှုများကို ထောင့်စေ့အောင် ရိုက်ယူသည်။

ထို့နောက်တော့ ဒင်နီယယ်နှင့် ဂျော့ခ်တို့၏ ဆွေးနွေးမေးမြန်းနေကြသည့် မြင်ကွင်း ...

“ကျွန်တော်တို့ အခုစခန်းချနေကြတဲ့ နေရာဟာ ဇင်ဘီဇီမြစ်ကမ်းပါးနော်၊ အခုမှ နေထွက်စပဲရှိသေးတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ လမ်းပြတွေက ဒီနေရာနဲ့ သိပ်မဝေးတဲ့နေရာမှာ ကောင်ရေ ငါးဆယ်လောက်ရှိမယ့် ဆင်အုပ်တစ်အုပ် တွေ့ခဲ့ရတယ်လို့ သတင်းပို့သွားပြီ မဟုတ်လား။”

ဟု ဒင်နီယယ်က စပြောသည်။

ဂျွန်နီသည် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ပြောပြခဲ့တယ်၊ ချင်ဝီဝီ ဘေးမဲ့သစ်တောစခန်း အနေနဲ့ ဒီလောက် အရေအတွက်ရှိနေတဲ့ ဆင်တွေကို လုံလောက်အောင် ကျွေးမွေးထားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့....”

“ဒီနှစ်တစ်နှစ် အတွင်းမှာတင်ပဲ ဒီဘေးမဲ့သစ်တောထဲက ဆင်ကောင်ရေအနည်းဆုံး တစ်ထောင်လောက်ကို ဖယ်ရှားပစ်မှ ဖြစ်မယ်တဲ့..”

“ဒီလိုလုပ်ရတာဟာ ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းဖို့ တစ်ခုတည်းအတွက်သာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျန်ရှိနေတဲ့ ဆင်အိုတွေ အသက်ရှင်ရေးအတွက် လုပ်ရ

တာပါလို့ ပြောခဲ့တယ်...”

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ ဘယ်လိုနည်းတွေနဲ့ ဖယ်ရှားမယ်လို့ စိတ်ကူးထားပါသလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့ မသင့်တော်တဲ့ အကောင်တွေကို ရှင်းပစ်ရမှာပါ”

ဟု ဂျွန်နီက ဖြေသည်။

“ရှင်းပစ်ရမယ်ဆိုတဲ့စကားဟာ သတ်ပစ်မယ်လို့ ပြောတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ တောထိန်းတွေက ပစ်သတ်ရမှာပါ”

“ဒီနေ့ကော ဆင်တစ်အုပ်လုံးကို သတ်မှာလား၊ ကောင်ရေ ငါးဆယ်ပဲ သတ်မှာလား”

“တစ်အုပ်လုံးကို ရှင်းရမှာပါ”

“ဆင်ပေါက်စတွေနဲ့ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတဲ့ ဆင်မတွေကျတော့ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ၊ တစ်ကောင်တလေမှ ချန်မထားတော့ဘူးလား”

“အားလုံးကို ရှင်းပစ်ရမှာပါ”

“ဒါပေမဲ့ ဒီလိုရှိတယ်လေ၊ သူတို့ကို မေ့ဆေးသေနတ်တွေနဲ့ ပစ်ပြီးဖမ်း၊ ပြီးတော့ တခြားတစ်နေရာကို ပို့ပစ်၊ အဲသလိုကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဆင်တစ်ကောင်ရဲ့ အရွယ်ပမာဏကို ကြည့်ပြီး လုပ်ရတဲ့ကိစ္စဆိုတော့ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးမှာ အခက်အခဲတွေနဲ့ ကြုံရပါတယ်။ ဆင်ထီးကြီးတစ်ကောင်ရဲ့ အလေးချိန်ဟာ အနည်းဆုံး ခြောက်တန်အထိ လေးပါတယ်။ ဆင်မတစ်ကောင်ရဲ့ ပျမ်းမျှအလေးချိန်ဟာ လေးတန်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိပါတယ်”

ဂျွန်နီက စကားကိုဖြတ်ကာ စခန်းပတ်ဝန်းကျင် တစ်နေရာမှ မြင့်မားသော တောင်တန်းကြီးများ၊ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ ထူထပ်သည့် တောင်ကုန်းငယ်များနှင့် သစ်တောများကို ညွှန်ပြသည်။

“ကျွန်တော်တို့မှာ ဆင်တွေကို တင်နိုင်မယ့် အထူးစီမံထားတဲ့

ထရပ်ကားကြီးတွေ လိုမယ်၊ သူတို့ကို သယ်ထုတ်သွားဖို့ လမ်းတွေဖောက်ရမယ်...”

“တကယ်လို့ အဲဒီနှစ်ခုကို လုပ်နိုင်တယ် ဆိုရင်တောင်မှ သူတို့ကို ဘယ်သွားပို့ရမလဲ၊ ဇင်ဘာတွေနိုင်ငံမှာ ဆင်ကောင်ရေ နှစ်သောင်းနီးပါးလောက် ပိုနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ခင်ဗျားကို ပြောခဲ့ပြီးပြီ၊ သူတို့ကို ဘယ်နေရာပို့ကြမလဲ၊ သူတို့အတွက် နေရာမရှိတာ အမှန်ပဲ”

“မြောက်ပိုင်းမှာရှိနေတဲ့ ကင်ညာနိုင်ငံနဲ့ ဇမ်ဘီယာနိုင်ငံတွေမှာ ကတော့ သူတို့ ဆင်အုပ်တွေကို ခိုးပစ်ခိုးသတ်တာ လက်ပိုက်ကြည့်နေတယ်။ မသင့်တော်တဲ့ ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး မူဝါဒတွေ ချထားတယ်..”

“အဲဒီနည်းနဲ့ ဆင်အုပ်တွေပြုတ်သွားအောင် လုပ်ထားကြတယ်၊ ခင်ဗျားတို့နိုင်ငံဟာ အဲဒီနိုင်ငံတွေလို မဟုတ်ဘူး၊ အင်မတန် ကောင်းမွန်တဲ့ စနစ်နဲ့ ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ပေးနေတယ်လို့ အများက ယုံကြည်နေကြတယ်...”

“ဒါပေမဲ့ အခုကျတော့ ခင်ဗျားတို့က အလဟဿဖြစ်သွားအောင် လုပ်ပြီး ဖျက်ဆီးပစ်နေကြတယ်၊ ဒါဆိုရင် ...”

“မဟုတ်ဘူး ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်တို့ အလဟဿ ပြုန်းတီးသွားအောင် လုပ်တဲ့သဘော မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့ရဲ့ အစွယ်၊ သားရေနဲ့ အသားကိုရောင်းရင် ဈေးကောင်းရနိုင်ပါတယ်”

“ရောင်းလို့ရလာတဲ့ ငွေကို အမျိုးသားသစ်တောများ ထိန်းသိမ်းရေးလုပ်ငန်းအတွက်ပဲ သုံးတာဆိုတော့ အကျိုးသက်ရောက်မှုဟာ ရှိတာပါပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ဆင်အမေကြီးတွေနဲ့ သားသမီးတွေကို သတ်တာကတော့ မသင့်ဘူးလို့ ထင်တယ်”

ဟု ဒင်နီယယ်က ဇွတ်ပြောသည်။

“ဒါကတော့ ဒေါက်တာ အယူအဆလွဲနေတာပါ”

ဟု ဂျန်နီက ပြန်ပြောသည်။

“ဒေါက်တာက ‘ဆင်အမေတွေနဲ့ သားသမီးတွေ’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေကို ခံစားမှုနဲ့ သုံးလိုက်တာကိုး၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ‘ဆင်မတွေ

နဲ့ ဆင်ပေါက်တွေ လို့ပဲ တွက်ထားကြရပါတယ်”

“ဆင်မ တစ်ကောင်ဟာလည်း ဆင်ထီးတစ်ကောင် စားသလောက် စားတာပါပဲ။ နေမှု၊ ထိုင်မှုအတွက် လိုအပ်တဲ့ နေရာအကျယ်အဝန်းကျတော့လည်း ဆင်ထီးတစ်ကောင် နေရာယူသလောက်ပဲ ယူတာပါ...”

“ပြီးတော့ ဆင်ပေါက်စတွေကလည်း အလွန် အကြီးမြန်ပါတယ်။ နှစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပဲ ဆင်ကြီးတွေ ဖြစ်လာကြတာပါ”

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားရင်ထဲမှာ ဒီကိစ္စအတွက် ဘာခံစားမှုမှ ...”

“နေဦးလေ” ဟု ဒင်နီယယ် စကားမဆုံးမီ ဂျန်နီက တားသည်။

“ကျွန်တော်ပြောတာ မဆုံးသေးပါဘူး၊ စောစောက ပြောတာထက် အရေးကြီးတဲ့ အချက်တစ်ချက်ရှိနေပါသေးတယ်”

ဟု ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ဆင်တစ်အုပ်လုံးမရှင်းလို့ မဖြစ်ပါဘူး၊ အသက်ရှင်ပြီး ကျန်ခဲ့တဲ့ အကောင်ဆိုလို့ တစ်ကောင်တစ်မြီးမှထားခဲ့လို့ မဖြစ်ပါဘူး”

ဂျန်နီသည် စကားကို ခဏမျှဖြတ်၍ ရပ်ကာ ဒင်နီယယ်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

“ဆင်မိသားစုရဲ့ ဖွဲ့စည်းမှုဟာ အင်မတန်မှ ရှုပ်ထွေးတယ်ဆိုတာ ဒေါက်တာလဲ အသိပါ။ ဆင်တစ်အုပ်လုံးမှာ ရှိသမျှ ဆင်တွေဟာ သွေးစပ်နေတဲ့ ဆွေမျိုးတွေချည်းပဲဆိုတာ မေ့ထားလို့ မရပါဘူး...”

“ဆင်အုပ် တစ်အုပ်ထဲမှာ အလွန် မြင့်မားတိုးတက်တဲ့ ဆက်ဆံရေး အဆောက်အအုံ တည်ရှိနေပါတယ်။ ဆင်ဟာ အလွန် ဉာဏ်ကောင်းပြီး သိပ်ကို အကင်းပါးတဲ့ သတ္တဝါပါ...”

“ကြောင်၊ ခွေးနဲ့ ဝေလငါး စတဲ့ သတ္တဝါတွေထက်ပိုပြီး အကင်းပါးတဲ့ သတ္တဝါပါ။ သူတို့က သိလည်းသိတယ်။ နားလည်တဲ့နေရာမှာလည်း အလွန် ကို နားလည်ပါတယ်။ ဒီတော့ကာ ....”

သူသည် စကားကို ရုတ်တရက် မဆက်သေးဘဲ ရပ်ထားပြန်သည်။ ဒင်နီယယ်က သူ့မျက်နှာကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေသည်။

ဒင်နီယယ်၏ မျက်နှာသည် ဂျန်နီအပေါ် အံ့ဩလေးစားသည့်

အရိပ်လက္ခဏာများ ဖော်ပြလျက် ရှိလေသည်။

“တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့က ဆင်တစ်အုပ်လုံးကို မရှင်းပစ်ဘဲ ချန်တဲ့အကောင်ကို ချန်ထားလိုက်မယ် ဆိုပါတော့။ ကျန်ခဲ့တဲ့ အကောင်တွေက သူတို့ရဲ့ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုနဲ့ အတွေ့အကြုံတွေကို ဒီသစ်တောထဲက အခြားဆင်အုပ်တွေဆီ ရောက်သွားအောင် လုပ်ကြတယ်..”

“စစ်ကြီးပြီးစက ဝမ်းကီး သစ်တောထဲမှာ ဆင်တွေကို ရှင်းလင်းခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဒီအတွေ့အကြုံမျိုးကို ကျွန်တော်တို့ ရခဲ့ဖူးပါတယ်....”

“ဘယ်လို ဖြစ်ကုန်သလဲဆိုရင် ဆင်တွေရဲ့ အချင်းချင်းဆက်ဆံမှုအားလုံးဟာ ပျက်ပြားကုန်တယ်။ ဆင်အုပ်တွေထဲမှာ နေရာပြောင်းရွှေ့နေထိုင်မှုစနစ်တွေ၊ အဆင့် ခွဲခြားသတ်မှတ်မှုတွေ၊ စည်းကမ်းလိုက်နာမှုတွေ အားလုံး ပြောင်းလဲကုန်ပါတယ်...”

“မိတ်လိုက်မှုနဲ့ သားမွေးမှုတွေမှာတောင် တစ်မျိုးတစ်ဖုံဖြစ်ကုန်တာ ကြုံခဲ့ကြရပါတယ်။ အဲဒီတော့ ....”

ဂျွန်နီသည် ခေါင်းကိုခါသည်။ ဒင်နီယယ်အား ကြည့်သည်။

“အဲဒီတော့ တစ်ကြိမ်ရှင်းရင် ဆင်တစ်အုပ်လုံးကို မရှင်းလို့ လုံးဝမဖြစ်ပါဘူး”

ဟု ပြောကာ စကားကို အဆုံးသတ်သည်။

သူသည် စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ကောင်းကင်ဆီသို့ မော့ကြည့်သည်။ အုပ်မိုးလျက်ရှိသော တိမ်တောင်တိမ်လိပ်ကြီးများ၏ အခြားတစ်ဖက်ဆီမှ တဝီဝီ အသံကြားရသည်။

လေယာဉ်ပျံသံပေတည်း။

“ဆင်အုပ်ရှာမယ့် လေယာဉ်ပျံတော့ လာနေပြီ”

ဟု ဂျွန်နီက ပြောကာ ရေဒီယိုကြေးနန်းမှ စကားပြောခွက်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

“မင်္ဂလာနံနက်ပါ ဆိုင်ရာရာမိုက်ခဲ၊ ကျွန်တော်တို့ လက်ရှိစခန်းရဲ့ တောင်ဘက် လေးမိုင်လောက်အကွာမှာ ရှာကြည့်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ စခန်းနေရာကို သိနိုင်ဖို့အတွက် အဝါရောင် မီးကျည်ပြမယ်”

ပျက်စီးမှုက လက်ထောက် တောထိန်း တစ်ယောက်အား ခေါင်းဆတ် ပြသည်။ တောထိန်းက ချက်ချင်းပင် မီးကျည်တစ်လုံး ပစ်တင်သည်။ အဝါ ရောင် မီးကျည်သည် သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများကြားမှ ကောင်းကင်ဆီသို့ ထိုး တက်သွားသည်။

“ရီဂျာ .... မီးကျည်ကို တွေ့ပြီ၊ ပစ်မှတ် နေရာကို ညွှန်ပါ”

‘ပစ်မှတ်’ ဟူသော အသံအနှုန်းကို မနှစ်သက်သော ပျက်စီးမှု၏ မျက် နှာထားသည် ပြောင်းသွားသည်။ မျက်မှောင်ကို ကုတ်၍ ပြန်ဖြေသည်။

“မနေ့က နေဝင်ချိန်မှာ ဆင်အုပ်ဟာ မြောက်အရပ်မှာ ရှိနေတဲ့ မြစ်ဘက်ကို ရွေ့လျားသွားနေတယ်။ ဒီစခန်းနဲ့ဆိုရင် အရှေ့တောင်ဘက် ငါးမိုင်အကွာမှာရှိတယ်။ အရေအတွက်က ငါးဆယ်ကျော်မယ်လို့ ယူဆ ရတယ်”

“ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ဆင်အုပ်ကိုတွေ့ရင် ပြန်ခေါ်မယ်”

လေယာဉ်သည် အရှေ့စူးစူးသို့ ဦးတည်၍ ပျံသန်းသွားသည်။ လေယာဉ်သည် အင်ဂျင်တစ်လုံးတပ် ဆက်စံနာ အမျိုးအစားဖြစ်သည်။ နောက် ဆယ့်ငါးမိနစ်အကြာတွင် ရေဒီယို စကားပြောစက်ဆီမှ အသံတစ်သံပြန်ပေါ်လာသည်။

“ဟယ်လို ... ကျွန်တော် ဆင်အုပ်ကို တွေ့ပြီ။ ကောင်ရေ ငါးဆယ်

ကျော်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ စခန်းနဲ့ ရှစ်မိုင်အကွာမှာ ရောက်နေတယ်”



ဆင်အုပ်သည် အနိမ့်ပိုင်းတောင်ကုန်းငယ်များကြားမှ ဖြတ်၍ စီး သွားသည့် ရေခန်းနေသော မြစ်ကမ်းပါးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ဖြန့်၍ ကျက် စားနေကြသည်။ ဤနေရာ တစ်ဝိုက်တွင် သစ်တောများသည် ပို၍ စိမ်း လန်းစိုပြည်ကြသည်။

ပို၍ သန်စွမ်းကြံ့ခိုင်သော အကိုင်းအခက် အရွက်အလက်များ ရှိ ကြရုံမျှမက မြေပြင်အထက် ပေခြောက်ဆယ်ကျော်အထိ မြင့်မားကြသည်။

ဆင်မကြီးနှစ်ကောင်သည် အကိုင်းအခက် အရွက်အလက်များ ညွတ်ကျနေသည့် သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်ဆီသို့ သွားနေသည်။ ဤနှစ်ကောင်

သည် ဆင်အုပ်၏ ခေါင်းဆောင်များဖြစ်၏။ ဤဆင်အုပ်သည် 'အမ အုပ် ချုပ်သော ဆင်အုပ်' ပေတည်း။

ဆင်မကြီးနှစ်ကောင်သည် အသက် ခုနစ်ဆယ်ကျော်ပြီ။ နားရွက် များသည် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များဖြင့် ပြည့်နေသည်။ မျက်လုံးများမှာလည်း မျက်ရည်စများ ထွက်လျက်ရှိ၏။ နှစ်ကောင်စလုံး အိုမင်းရင့်ရော်မှုကြောင့် ပိန်ချုံးနေကြသည်။

သူတို့ နှစ်ကောင်အတူ တွဲလာခဲ့ကြသည်မှာ နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ် ကျော်ခဲ့ပြီ။ အမေတစ်ဦးတည်းမှ ပေါက်ဖွားလာကြသည့် ဖအေကွဲညီအစ်မ ဖြစ်၍ အကြီးမသည် သူ့ညီမ မွေးဖွားလာသည့် အချိန်တွင် နို့ဖြတ်ခဲ့ရပြီး

ညီမအား ထိန်းကျောင်းခဲ့ရသည်။

လူတို့တွင် အစ်မကြီး အမိရာ ဟူသော အစဉ်အလာသဘော အရ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်သလို တယုတယ ချစ်ချစ်ခင်ခင် စောင့်ရှောက်ပေး ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ အတူတွဲ၍ ဘဝတစ်ခုတွင် ကျင်လည်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။

အတွေ့အကြုံကလည်း များလှပြီ။ မိဘမျိုးရိုးမှ ရရှိလာသော ပင်ကိုဉာဏ်နှင့် အတွေ့အကြုံများ ပေါင်းစပ်မိထားသဖြင့် ဆင်တစ်အုပ် ကို ကောင်းစွာ ထိန်းနိုင်သည့် အရည်အချင်းနှင့် ပြည့်စုံနေကြသူများ ဖြစ် သည်။

သူတို့သည် မိုးခေါင်ခြင်း၊ ငတ်မွတ် ခေါင်းပါးခြင်းနှင့် နာဖျား မကျန်းဖြစ်ခြင်းစသော ဘဝ၏ အဆိုးဒဏ်များကိုလည်း အတူတူတွဲ၍ ခံခဲ့ ကြရ၏။ မိုးကောင်းခြင်းနှင့် အစာရေစာပေါများခြင်းဟူသော ဘဝ၏ သာ ယာမှုများကိုလည်း အတူတူတွဲ၍ ခံစားခဲ့ကြရ၏။

တောင်တန်းကြီးများပေါ်မှ လုံခြုံသော ပုန်းအောင်းစရာ နေရာများ နှင့် သဲကန္တာအတွင်းမှ ရေရရှိသော နေရာများကိုလည်း ကောင်းကောင်း သိခဲ့ကြသည်။

မုဆိုးများသည် ဘယ်လိုနေရာ၌ ပုန်းအောင်းနေတတ်သည်ကို လည်း ကောင်းစွာ သိကြသည်။ သူတို့နှစ်ကောင်နှင့် ဆင်အုပ်တစ်အုပ်လုံး ဘယ်လို နေရာမျိုး၌ ခိုအောင်းနေလျှင် လုံခြုံမှုရှိမည်ဟူသော အချက်ကို လည်း ကောင်းစွာ သိနားလည်ကြသည်။

သူတို့သည် တစ်ကောင်မွေးလျှင် တစ်ကောင်က လက်သည်လုပ် ရသည်။ သူတို့ မွေးဖွားချိန်တွင် ဆင်အုပ်ကို သူတို့နှင့် ဝေးရာသို့ သွားခွင့် မပြု။

ဆင်အုပ်သည် သူတို့ မီးဖွားချိန်တွင် အကာအကွယ်ပေးနိုင်သည့် ခံတပ်ကြီးတစ်ခု မဟုတ်ပါလော။

သူတို့သည် မွေးဖွားလာသည့် ဆင်ကလေးမှ ချက်ကြိုးကို နှစ် ကောင်တွဲ၍ ဖြတ်ကြသည်။ ဆင်ကလေးများကို လိုက်နာရမည့် စည်းကမ်း များကိုလည်း နှစ်ကောင်စလုံးက ချမှတ်ပေးကြသည်။

လိုအပ်ချက်များကို ညွှန်ကြားရာ၌လည်း နှစ်ကောင်စလုံးကပင် တာဝန်ယူကြသည်။ ဆင်ကလေးများ အရွယ်ရောက်ကာ ရင့်ကျက်လာ ချိန်အထိ နှစ်ကောင်စလုံးက တာဝန်ယူ၍ ထိန်းကျောင်းပေးကြသည်။

ယခုအခါတွင်မူ သူတို့၏ မွေးဖွားမှုကိစ္စများသည် ကုန်ဆုံးသွား ခဲ့ပြီ။ ထိုတာဝန်များသည် အတိတ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။

သို့သော်လည်း ဆင်တစ်အုပ်လုံး၏ လုံခြုံရေးသည် သူတို့တာဝန် ဖြစ်နေဆဲ။

သူတို့ အမြဲတစေ အဓိကထားနေရသည့် တာဝန်ကြီး တစ်ရပ်ဖြစ် နေဆဲ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ... ဆင်အုပ်ထဲရှိ ဆင်မငယ်များ၏ မွေးမှု၊ ဖွား မှုများကို ကြီးကြပ်ပေးရခြင်း၊ မျိုးဆက်သစ် ဆင်ပေါက်ကလေးများအား စောင့်ရှောက်ပေးရခြင်း စသည်များသည် သူတို့အဖို့ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစရာ တာဝန်များ ဖြစ်၏။

ဆင်ကဲ့သို့ ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းသည့် သတ္တဝါကြီးများတွင် လူသား များကဲ့သို့ ချစ်ခင်မြတ်နိုးစိတ်နှင့် ရိုသေလေးစားမှုများ ရှိနေခြင်းသည် အံ့ ဩဖွယ်ရာ ကောင်းလှ၏။

သူတို့သည် အချင်းချင်း သွေးရောနေမှုကို ကောင်းစွာသိကြသည်။ သူတို့ မျိုးရိုး မတိမ်ကော မပျက်ပြားအောင် နေထိုင်သွားရမည့် အခြေအနေကို နားလည်ကြသည်။ ဆင်အိုမကြီးများက ဆူဆူညံညံ လှုပ်လှုပ် ရှားရှား နေထိုင်တတ်သော ဆင်ငယ်များအား နားရွက်များကို ထောင်၍ ဒေါသပါသော အသံတစ်သံပေး၍ ငြိမ်ဆိတ်သွားအောင် လုပ်နိုင်ကြသည်။

ယင်းကဲ့သို့သော အပြုအမူများဖြင့် ဆင်တစ်အုပ်လုံး သူတို့နောက်မှ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လိုက်လာအောင်လည်း လုပ်နိုင်စွမ်းရှိကြသည်။ ယင်းအပြုအမူများကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဆင်အုပ်အပေါ်၌ သူတို့၏ ဩဇာမည်မျှလောက် ကြီးမားသက်ရောက်သည်ကို သိကြရသည်။

သူတို့၏ နေထိုင်ဆက်ဆံမှုနှင့် ပတ်သက်၍ အတွင်းကျကျမြင်ဖူးသူ မရှိသလောက် နည်းပါးလှ၏။ အမှန်တော့ ဆင်မကြီးများသည် ဆင်ငယ်များနှင့် ဆင်ပေါက်ကလေးများကို အလွန်ချစ်ကြသည်။

နှာမောင်းနှင့် အသာအယာ ရိုက်၍ မ၍ ကလူကျီစယ်ပြုတတ်ကြရုံမျှမက ခက်ခက်ခဲခဲသွားလာရသည့် နေရာများနှင့် မတ်စောက်သော တောင်နံရံချောက်ကမ်းပါး စသည့်နေရာများကို ကူးဖြတ်ကြသည့်အခါ နှာမောင်းကြီးများဖြင့် မ၍ သယ်ယူပို့ဆောင်ပေးတတ်ကြသည်။

ဆားအန္တရာယ်တစ်ခုခုနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည့်အခါများတွင်လည်း ဆင်ငယ်များကို သူတို့နောက်၌ထား၍ နားရွက်ကြီးများကို ဖြန့်၊ နှာမောင်းကြီးများကို လိပ်တင်၍ ရန်သူရှိရာသို့ အပြေးအလွှား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လေ့ရှိသည်။

ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် အရွယ်ပမာဏ ကြီးမားသည့် နေရာတွင် ဆင်ထီးကြီးများက သာသည်။ ဆင်ထီးကြီးများ၏ ခန္ဓာကိုယ်များသည် သူတို့ထက် ပို၍ ကြီးမားကြသည်။ သို့သော်လည်း အကင်းပါးမှု၊ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှုနှင့် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုများတွင် ဆင်ထီးများသည် ဆင်မများကို မမီချေ။

ဆင်ထီးများ၏ အစွယ်များသည် ရှည်လျားပြီး တုတ်ခိုင်ကြီးမားကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အလေးချိန် ပေါင်တစ်ရာကျော်သော ဆင်ထီးအစွယ်များကိုပင် တွေ့ရတတ်၏။

ယခု ဆင်အုပ်ထဲမှ ဆင်မကြီးနှစ်ကောင်၏ အစွယ်များသည် ကြုံကြုံလှီလှီ ရှိလွန်းလှ၏။ အသက်အရွယ်ကြီးခြင်းနှင့် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အသုံးများလာခဲ့သည့်အတွက် ပုံပန်းရော အရောင်အဆင်းပါ ပျက်နေကြသည်။

အရေထဲမှ ငေါ့ထွက်နေကြသော အစွယ်များသည် တချို့နေရာတွင် အက်ကြောင်းများပင် ထင်နေကြသည်။ သို့တစေလည်း သူတို့သည် သူတို့ ဦးစီးဦးဆောင်ပြုနေရသည့် ဆင်အုပ်အပေါ်တွင် များစွာတာဝန်ကျေလျက်ပင် ရှိသည်။

ဆင်ထီးများသည် ဆင်အုပ်နှင့် နေထိုင်ရာ၌ ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောရှိသည်။ သူတို့ အသက်ကြီးလာသည့်အခါ မကြာခဏ ဆင်အုပ်နှင့် ကင်းကွာနေတတ်သည်။ သူတို့ထက် အသက်ငယ်သော ဆင်ထီး နှစ်ကောင်သုံးကောင်နှင့် တွဲကာ လူပျိုအုပ်စုကလေးတစ်ခု ဖွဲ့နေတတ်ကြ၏။

မုန်ယိုလာ၍ မုန်နံ့ရလာသည့်အခါကျမှ ဆင်မများထံ ရောက်လာတတ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဆင်မများကတော့ ဆင်အုပ်နှင့် မခွဲမခွာနေသည်။ ဆင်အုပ်၏ အခြေခံဖြစ်သော ဆက်ဆံရေး အဆောက်အအုံပေါ်တွင် အခိုင်အမာရပ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဆင်မများနှင့် ဆင်သားသမီးများသည် သူတို့၏ နေ့စဉ်လိုအပ်ချက်များ ရရှိရေးနှင့် အသက်ရှင်နေရေးအတွက် ဆင်မကြီးနှစ်ကောင်၏ အတွေ့အကြုံများနှင့် အသိဉာဏ်များအပေါ် လုံးဝ အမှီပြု၍ နေထိုင်လျက်ရှိကြသည်။

ယခုလည်း ဆင်ညီအစ်မနှစ်ကောင်သည် အကြီးဆုံးသော သစ်ပင်ကြီးဆီသို့ လျှောက်သွားကာ ပင်စည်ကြီး၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် နေရာယူလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် သစ်ပင်ကြီး၏ ပင်စည်ကို ဦးခေါင်းနှင့် တိုက်ကြသည်။

ပင်စည်လုံးပတ်သည် လေးပေကျော်ခန့်ရှိ၍ မြေပြင်မှ အထက်ပေတစ်ရာခန့်အကွာတွင် သစ်ကိုင်းသစ်ရွက်များ အုပ်ဆိုင်း မိုးကာထားသဖြင့် မိုးကောင်းကင်ကို မမြင်ရ။

ဆင်အိုမကြီးနှစ်ကောင်သည် သူတို့ ခေါင်းများဖြင့် သစ်ပင်ကို

အချက်ကျကျတိုက်၍ နဲ့ပေးနေကြသည်။ ပထမတွင်မူ သစ်ပင်ကြီးသည် ဆင်ကြီးနှစ်ကောင်၏ ကြီးမားသော အားကို ကြံကြံခံကာ ယှဉ်ပြိုင်အန်တု လျက်ရှိသည်။ ဆင်နှစ်ကောင်သည် အားလျော့ခြင်းမပြု။ အပြင်းအထန် အားထုတ်ကာ ခေါင်းဖြင့် အဆက်မပြတ်တိုက်လျက်ရှိသည်။

ထိပ်ဖျားမှ သစ်ကိုင်းများသည် ယိမ်းနွဲ့ခါယမ်းနေကြသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သစ်ပင်ကြီးသည် ဟိုယိမ်းသည်ယိမ်း ဖြစ်လာသည်။ အပင်ထိပ်မှ အတောင့်များသည် ပတ်ပတ်လည်တွင် အစုလိုက် အပြုံလိုက် ကျဆင်းလာကြသည်။

ဆင်ငယ်များသည် ဆင်မကြီးနှစ်ကောင် လုပ်နေသည့် အလုပ် ကို သိကြသည်။ သူတို့သည် နားရွက်များကို တဖျပ်ဖျပ်ခါ၍ အပင်ပေါ် မှ ကျလာသော အတောင့်များကို နှာမောင်းများဖြင့် ကောက်၍ ပါးစပ်တွင်း သို့ သွင်းကြသည်။

ဤသစ်တောင့်များသည် သူတို့ အလွန်နှစ်သက်သော အစာတစ် မျိုး မဟုတ်ပါလား။

သစ်ပင်ကြီးသည် တစ်ပင်လုံး ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ရှားလာကြသည်။ အပင်ထက်မှ အတောင့်များသည် မိုးသီးမိုးပေါက်များ အကျရပ်သွားသည့် အခါ ဆင်မကြီးများသည် သူတို့ အလုပ်ကိုရပ်ကာ ဆင်အုပ်နှင့် အတူရော ၍ အတောင့်များကို စားကြသည်။

ဆင်အုပ် တစ်အုပ်လုံး ဆင်မကြီးများ၏ ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် ရပ်ကာ အတောင့်များကို မရပ်မနား ကောက်၍ စားကြသည်။

ဆင်အားလုံး၏ နှာမောင်းများသည် ဆန့်လိုက် ကွေးလိုက်၊ အစာ များကို ကောက်၍ ပါးစပ်တွင်းသွင်းလိုက်နှင့် ရပ်နားနေသည်မရှိ။ ထိုအခိုက် တွင် ညင်သာပျော့ပျောင်းသော အသံတစ်သံသည် ထွက်ပေါ်လာနေသည်။

ထိုအသံသည် ဆင်အားလုံး၏ ခန္ဓာကိုယ်များထဲတွင် ပဲ့တင်ခတ် လျက်ရှိသည်ဟု ထင်ရ၏။ အသံသည် စုပေါင်းပြီး ထွက်လာနေသည့်အသံ ဖြစ်သည်။ သံပြိုင်ထွက်လာနေသော အသံဖြစ်၍ ဆင်ပေါက်စများပင်လျှင် ထိုအသံတွင် ပါဝင်နေကြသည်။

ဘဝ၏ သာယာချမ်းမြေ့မှုကို ဖော်ပြနေသော အသံဟုလည်း ပြော

နိုင်၏။ ဆင်အုပ်အတွင်းရှိ ဆင်အားလုံး တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ခိုင်မာသော သံယောဇဉ်ကြီးဖြင့် ရစ်ပတ်ဖွဲ့နှောင်ထားခြင်းကို ဖော်ပြနေသည့် အသံလည်းဖြစ်၏။

တကယ်တော့ ထိုအသံသည် 'ဆင်တေးသံ' ပေတည်း။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဆင်အုပ်အား ခြိမ်းခြောက်လိုက်သည့် အသံတစ်သံကို ဆင်မကြီးတစ်ကောင်က ပထမဆုံး သတိပြုမိသည်။ သူသည် ချက်ချင်းပင် စူးစူးဝါးဝါးအော်၍ ဆင်အုပ်အား သတိပေးသည်။

ဆင်တစ်အုပ်လုံးသည် သူ့အသံကြောင့် ငြိမ်ဆိတ်လျက် ရှိကြသည်။ စောစောက အစာစားရင်း ထွက်ပေါ်လာနေသည့် ရွှင်လန်းမြူးထူးသံသည် ပျောက်သွားသည်။ ထိုအသံ၏ နေရာတွင် လေယာဉ်သံ တဝီဝီ ဝင်ရောက်လာသည်။

ဆင်မကြီးနှစ်ကောင်သည် လေယာဉ်ပျံသံကို ကောင်းစွာ မှတ်မိသည်။

ဤအသံကို လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ် အတွင်းက အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကြားခဲ့ရဖူးပြီ မဟုတ်ပါလော။

ထို့ပြင်လည်း သူတို့ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူသားတို့၏ လှုပ်ရှားမှုများ တစ်နေ့တခြား တိုးတက်များပြားလာနေသည်ကိုလည်း သူတို့ သတိပြုမိခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။

ဤ ဘေးမဲ့တောအတွင်းရှိ အခြားသော ဆင်အုပ်များက သူတို့တွင်လည်း မိမိတို့ ရင်ဆိုင်နေရသည့် ဘေးအန္တရာယ်မျိုး တည်ရှိနေကြောင်း စိတ်အာရုံချင်း ဆက်သွယ်၍ ပြောပြနေသည့်နှယ် ခံစားနေကြရသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လေထဲမှအသံကို ကြားရပြီးသည့်နောက် ဘာတွေ ဆက်၍ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည်ကို သူတို့ သိနေကြသည်။

ဤအသံများ ကြားပြီးလျှင် သေနတ်သံများကို ကြားမည်။ ထို့နောက် ဆင်သွေးများ မြေကျမည်။ ဘေးမဲ့တောအတွင်းရှိ သစ်ပင်များကြားတွင် ဆင်သွေးနံ့များ ပျံ့နှံ့နေမည်။ ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ နာကျင်ခြင်းနှင့် သေခြင်း အနံ့များသည် တစ်တောလုံးကို ဖုံးလွှမ်းနေမည်။

ဆင်မကြီးနှစ်ကောင်ထဲမှ တစ်ကောင်သည် နောက်သို့ ဆုတ်ခွာ

သွားပြီး ဦးခေါင်းကို ဒေါသတကြီး ခါယမ်းသည်။

နားရွက်များကို တဖျပ်ဖျပ်ခတ်သည်။ သူ၏ နားရွက်ခတ်သံများသည် ကျယ်လောင်လွန်းလှသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။ ထို့နောက် ဆင်မကြီးသည် နောက်သို့ ချာခနဲလှည့်ကာ ဆင်အုပ်ကို ဦးဆောင်ပြီး တအားကုန် ပြေးသည်။

ဆင်အုပ်ထဲမှ အတော်ကြီး အရွယ်ရောက်နေပြီ ဖြစ်သော ဆင်ထီးနှစ်ကောင်သည် ဆင်အုပ်ထဲမှ ခွဲထွက်ကာ တောအုပ်တွင်းသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ သူတို့သည် ဆင်အုပ်နှင့် တွဲနေလျှင် မလုံခြုံဟူသော အသိကို သဘာဝစိတ်အရ သိနေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သီးခြားခွဲထွက်ပြီး ပုန်းအောင်းရန် အားထုတ်ကြခြင်းဖြစ်၏။ ဆင်မများနှင့် ဆင်ပေါက်စများကတော့ ဆင်မကြီးနှစ်ကောင် နောက်မှ ကပ်၍ ပြေးလိုက်သွားကြသည်။

“ဟယ်လို ... မစ္စတာဂျွန်နီ၊ ဆင်အုပ်ဟာ အင်ဘီလီတောင်ကြားဘက် ဦးတည်ပြီး တောင်စူးစူးကို ပြေးသွားနေကြပြီ”

“ဆိုင်ရာရာမိုက်ခံ၊ ဆင်အုပ်ကို မာနာရေအိုင်ဘက် သွားအောင် ခြောက်ပါ။ ဒါမှ သူတို့ကို ပိတ်မိမယ်”

ဆင်အိုမကြီးသည် သူ့ဆင်အုပ်အား တောင်ကုန်းများဆီသို့ ဦးတည်၍ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ တောင်ကြားလွင်ပြင်တွင်းမှနေ၍ ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ခဲများ ထူထပ်ရာ မြေပြင်ဆီသို့ ရောက်သွားပါက သူတို့ နောက်မှ လိုက်နေသူများအတွက် အခက်အခဲ ရှိသွားမည်ကို သူ နားလည်လေသည်။

သို့သော်လည်း လေယာဉ်ပျံသည် သူ့ရှေ့မှ ဖြတ်သွားသည်။ တောင်ကြားဝင်ပေါက်ဆီသို့ မပြေးနိုင်အောင် တားဆီးခြင်း ခံရသည်။

ဆင်မကြီးသည် တုံ့ခနဲရပ်လိုက်ပြီး ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်သည်။

ငွေရောင် တိမ်လိပ်တိမ်စိုင်းများသည် အစုလိုက် အပြုံလိုက်။

လေယာဉ်ပျံသည် သူ့ဆီသို့ ဦးတည်ပြီး ထိုးဆင်းလာနေသည်။ ဆင်မကြီးသည် နားရွက်များကို တအားကုန် ဖြန့်ကာ လေယာဉ်ပျံသံ

နောက်သို့ လိုက်ကြည့်သည်။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် လေယာဉ်ကိုမြင်သည်။ နံနက်ခင်း နေရောင်အောက်တွင် လေယာဉ်သည် တဝင်းဝင်း တလက်လက် တောက်ပနေသည်။

လေယာဉ်သည် အောက်သို့ ခပ်စိုက်စိုက်ဆင်းကာ သူ့ဆီသို့ ပြေးလာနေသည်။ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများပေါ်မှ ရှုပ်တိုက်၍ ပျံသွားသည်။ အင်ဂျင်သံသည် ဝေါခနဲ မြည်ဟည်းသွားသည်။

ဆင်မကြီးနှစ်ကောင်သည် ပြိုင်တူ နောက်သို့ ချာခနဲလှည့်ကာ မြစ်ဘက်သို့ ပြန်ပြေးသည်။ သူတို့နောက်မှ ဆင်အုပ်သည် တရကြမ်း ပြေးလိုက်သည်။ အလိပ်လိပ်ထလာနေသော ဖုန်လုံးကြီးများသည် သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများအပေါ်မှ ကျော်ဖြတ်ကာ ကောင်းကင်သို့ ထိုးတက်နေကြသည်။

“ဂျန်နီ ... ဆင်အုပ် ခင်ဗျားတို့ဘက်ကို ပြန်ပြေးသွားကြပြီ၊ ငါးမိုင်လောက်အကွာမှာ ရောက်နေကြပြီ”

“ကျေးဇူးပဲ မိုက်ခဲ၊ ဆက်ပြီး ခြောက်ပေးပါ။ ဖြည်းဖြည်းသာသာ ပဲလုပ်၊ သိပ်ပြီး လန့်ဖျပ်ကုန်အောင် မလုပ်ပါနဲ့။”

“ကောင်းပါပြီ”

ဂျန်နီအင်ဇောသည် သူ့လူများဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ “သုတ်သင်ရေး ယူနစ်အားလုံး မာနာ ရေအိုင်တွေဘက်သွားဖို့ အဆင်သင့်လုပ်ထားကြပါ”

ဟု အမိန့်ပေးသည်။

သုတ်သင်ရေးအဖွဲ့များ၏ လင့်ရီဗာကားလေးစီးသည် မြစ်ဘေးရှိ လမ်းကြီးတစ်လျှောက်တွင် နေရာယူ၍ ရပ်ထားကြသည်။

ဂျန်နီအင်ဇောသည် သူ့လင့်ရီဗာကားကို ဘေးသို့ ဖဲ့တက်လိုက်ပြီး မြက်ပင်ရှည်ကြီးများကြားအတိုင်း ဖြတ်မောင်းသည်။ တချိန်ချိန် တချုန်းချုန်း ဆောင့်သံများ ကြားလာရသည်။ လေသည် တဝိုင်းတိုင်း တိုက်ခတ်လျက် ရှိသည်။

ဒင်နီယယ်သည် သူ့ဦးခေါင်းမှဦးထုပ် လေနောက် ပါမသွားစေရန် ဖိကိုင်ထားရာမှ ချွတ်ယူလိုက်ပြီး ခေါက်ချိုးကာ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထိုး

ထည့်သည်။

ကျောခံသည် သူ့ပခုံးထက်မှ ကင်မရာဖြင့် မြင်မြင်သမျှကို မရပ် မနား ရိုက်ယူနေသည်။ လင့်ရိုဗာကားသံကြောင့် စိတ်တွင် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေရသော်လည်း သူ့တာဝန်ကို အပျက်မခံ။

သူ့မျက်စိများသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လမ်းကို ဖြတ်ကူးသွားနေ ကြသော ဆင်အုပ်ကြီးကို မြင်နေရ၏။

လမ်းအကွေ့တစ်နေရာတွင် ရပ်ထားသည့် လင့်ရိုဗာကားတစ်စီး...။ ကားပေါ်တွင် ရိုင်ဖယ်သေနတ် ကိုယ်စီကိုင်၍ ရပ်နေကြသည့် လက်ထောက် တောထိန်းအရာရှိ လေးဦး...။

ပျန်နီသည် ကားဘရိတ်ကို ဆောင့်ဆွဲကာ လင့်ရိုဗာကို ရပ်လိုက် ပြီး စကားပြောခွက်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ဟယ်လို ... မိုက်ခဲ၊ ဆင်အုပ်ရောက်တဲ့နေရာ ကြည့်ပေးပါဦး”

“ဆင်အုပ်ဟာ ခင်ဗျားတို့နဲ့ နှစ်မိုင်ကွာလောက်မှာ ရောက်နေပြီ၊ လောင်းဗွီလေးဘက်ကို သွားနေတယ်”

လောင်းဗွီလေးသည် မြက်ခင်းလွင်ပြင် ဖြစ်သည်။ မြစ်နှင့် ဘေး ချင်းတိုက်တည်နေသော မိုင်ပေါင်းများစွာ ကျယ်သည့် ကွင်းပြင်တစ်ခုဖြစ် သည်။

မိုးရာသီဆိုလျှင် ရွံ့နံ့များ ထူထပ်၍ အခုလို နွေရာသီဆိုလျှင် အလွန် အဆင်ပြေသည့် ‘သတ်ကွင်းတစ်ကွင်း’ ဖြစ်သည်။

ဤကွင်းကို ယခင်ကလည်း သူတို့ သုံးခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါလား။

ပျန်နီသည် ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ သူ့ရိုင်ဖယ် သေနတ်ကို ဆွဲယူ သည်။ သူနှင့် သူ့လက်ထောက်အားလုံး .၃၇၅ ရိုင်ဖယ်သေနတ်များ ကိုင် ဆွဲထားကြသည်။ သူ့လူများသည် ဤလုပ်ငန်းအတွက် သူ့ကိုယ်တိုင် ရွေး ၍ ခေါ်လာသည့် လက်ဖြောင့် သေနတ်သမားများဖြစ်၏။

ဤသတ်ဖြတ်မှုသည် လျင်မြန် သွက်လက်ရမည်။ တစ်ချက်တည်း နှင့် သေနိုင်သည့် ပစ်ကွင်းကို ထိရမည် ဟူသော သတ်မှတ်ချက်များက ရှိ နေ၏။ အကယ်၍ ပစ်ပြီဆိုပါက ဦးနှောက်ကို ဖောက်ထွင်းသွားအောင် မပစ်၍ မဖြစ်။

“ကဲ ... ငါတို့ သွားကြစို့”

ဟု ဂျွန်နီက ပြောသည်။ သူ့လူများအား အထူးတလည် ညွှန်ကြား နေစရာမလို။ ဤ အလုပ်ကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးသူများ ချည်းဖြစ်၏။

သူတို့တွင် သေနတ်နှင့် ကျည်ဆန်ခါးပတ်များမှ လွဲ၍ တခြား ဘာပစ္စည်းမှ မပါ။ အားလုံး သန်မာတောင့်တင်းပြီး သွက်လက်လျင်မြန် သူများချည်းဖြစ်သည်။ ဂျွန်နီဦးဆောင်သော လူစုသည် ဆင်အုပ်နှင့် ရင်ဆိုင် ရန် အပြေးအလွှား ထွက်သွားကြသည်။

ဒင်နီယယ်သည် ဂျွန်နီအင်ဇော၏ နောက်မှ ကပ်၍ လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း မိအောင်လိုက်ဖို့မလွယ်။ ဂျွန်နီတို့ လူစုသည် သစ်ပင်များ ကြားမှ တိုးဝှေ့ကာ တအားကုန်ပြေးသွားနေကြသည်။

အမဲလိုက်ခွေးများနှင့် တူလှချေသည်။ တစ်ချိန်က သူကိုယ်တိုင် လည်း အခုလို ပြေးခဲ့ဖူးပါ၏။ သို့သော်လည်း အခု မပြေးနိုင်။ စီးထား သည့် ဖိနပ်များက ခဲများဆွဲထားသည့်နှယ် လေးလွန်းလှချေသည်။

သူသည် တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်မျှ ခလုတ်တိုက်ကာ မှောက်လျက်လဲ သည်။ သူနှင့် ကင်းမရာမင်း ဂျော့ခဲတို့သည် အားလုံး၏ နောက်တွင် အဝေး ကြီးပြတ်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

ဂျွန်နီက သူ့လူများအား လက်ပြု၍ အချက်ပေးသည်။ လူအားလုံး ဖြန့်၍ နေရာယူကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ကိုက်ငါးဆယ် ခန့် ခွာကြသည်။

သူတို့ ရှေ့တည့်တည့်တွင် လောင်းဗွီလေး မြက်ခင်းလွင်ပြင်...။ အကျယ်ကိုက်သုံးရာခန့်ရှိ၍ မြက်ပင်များသည် ခါးလောက် အထိ မြင့်သည်။

သေနတ်သမားများသည် တောအုပ်အစွန်းထိ လျှောက်သွားပြီး ရပ်လိုက်ကြသည်။ လူတန်း၏ အလယ်တည့်တည့်မှ ဂျွန်နီအား လှမ်း၍ ကြည့်ကြသည်။ ဂျွန်ကတော့ ဦးခေါင်းကို လည်ပြန်မော့၍ တောအုပ်အပေါ် ဘက်မှ လေယာဉ်၏ လှုပ်ရှားမှုကို ကြည့်နေသည်။

လေယာဉ်သည် ခပ်စောင်းစောင်းကွေ့ကာ လှည့်လာလျက်ရှိ၏။

ရွှန်နီနှင့်ကပ်၍ ရပ်နေသည့် ဒင်နီယယ်နှင့် ဂျော့ခ်တို့မှာ ပြေးလွှားလာခဲ့ကြရသဖြင့် အသက်ပင် မှန်မှန်မရှူနိုင်ကြ။

“ဟိုမှာ မြင်လား”

ဟု ရွှန်နီက တိုးတိုးပြောသည်။

“ဖုန်လုံးကြီးတွေကို တွေ့လား၊ ဒီကောင်တွေ သွားတာ သိပ်မြန်တယ်”

ရွှန်နီက လက်တစ်ဖက်မြှောက်၍ အချက်ပြလိုက်သည့်အခါ အားလုံး မြက်ခင်းကွင်းပြင်ဆီသို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း ရွေ့လျားသွားကြသည်။

လေသည် သူတို့မျက်နှာများအား အသာအယာ ထိတွေ့ပွတ်သပ်လျက်ရှိသည်။ သူတို့ အနံ့ကို ဆင်အုပ် ရလိမ့်မည် မဟုတ်။

အမှန်တော့ ဆင်အုပ်သည် ဘေးအန္တရာယ်နှင့် မတိုးမိစေရန် လေကို ဆန်၍ ပြေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သော်လည်း လေယာဉ်ပျံက လှည့်စားမောင်းထုတ်လိုက်သဖြင့် လေစုန်ဘက် ရောက်သွားကြခြင်းပေတည်း။

ဆင်၏အမြင်သည် စူးရှခြင်းမရှိ။ သူတို့သည် ပုံသဏ္ဍာန်များကို ချက်ချင်းမမြင်။ အချိန်အလွန်နောက်ကျပြီးမှ မြင်ကြသည်။ ဆင်များသည် ဆင်ထားသည့် ထောင်ချောက်တွင်းသို့ တည့်တည့်မတ်မတ်ကြီး တိုးဝင်မိနေကြလေပြီ။

ရှေ့ဆုံးမှ ဆင်မကြီးနှစ်ကောင်သည် နားရွက်များကို နောက်ပစ်ကာ ကဆုန်ချ၍ ပြေးလာကြသည်။ ကျန်ဆင်များသည် သူတို့နောက်မှ အမောတကော လိုက်လာနေကြသည်။

ဆင်ပေါက်စများမှာ အဆမတန် မောပန်းကာ ကောင်းစွာ မပြေးနိုင်ဖြစ်နေကြပြီ။ သူတို့၏ မိခင်များက သူတို့အား နောက်မှနေ၍ နှာမောင်းများဖြင့် တွန်းပေးနေကြရသည်။

“ဆင်အဘွားကြီး နှစ်ကောင်ကို အရင်ဆုံးပစ်”

ဟု ရွှန်နီက လေသံဖြင့် ပြောသည်။

ဤနှစ်ကောင်သည် ခေါင်းဆောင်များဖြစ်၍ သူတို့ကို ထိလိုက်လျှင် ဆင်တစ်အုပ်လုံး ဝါးအစည်းပြေသလို ကစဉ့်ကလျားဖြစ်ကာ ဘယ်ဆီသွားရမှန်းမသိဖြစ်သွားလိမ့်မည်ကို သူသိသည်။ သူ့အမိန့်သည် သူ့လူ

အားလုံး တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားဖြင့် သိသွားကြသည်။

ခေါင်းဆောင် ဆင်မကြီးများသည် ဂျွန်နီ ရုပ်နေသည့် ဘက်သို့ ပြေးလာနေကြသည်။ ဂျွန်နီသည် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို အသင့်ပြင်၍ ကိုင်ထားသည်။ ကိုက်တစ်ရာခန့် အကွာရောက်သည့်အခါ ဘယ်ဘက်သို့ ကွေ့ပြေးသည်။ ဂျွန်နီသည် သူ့ရိုင်ဖယ်ကို မြှောက်လိုက်သည်။

သူ့အား သစ်ပင်တစ်ပင်ဟု ယူဆထားဟန်တူသော ဆင်နှစ်ကောင်သည် ရန်သူမှန်း ချက်ချင်းသိသွားသည်။ ချက်ချင်းပင် သူတို့ အာရုံသည် ဂျွန်နီထံ ရောက်လာသည်။ ဖြုန်းခနဲ ပြန်လှည့်ကာ ဂျွန်နီရှိရာသို့ တဟုန်ထိုး ပြေးလာသည်။

သူတို့၏ ဒေါသသည် ဂျွန်နီအပေါ် စုပုံနေကြပြီ။ သူတို့ ခြေထောက်များ အောက်မှ ဖုန်များသည် ထောင်းထောင်းထလျက်ရှိကြ၏။ သူတို့၏ နားရွက်ကြီးများကို နောက်သို့ ပစ်ထားသဖြင့် မည်မျှလောက် ဒေါသကြီးနေသည်ကို ခန့်မှန်း သိသာနိုင်သည်။

သူတို့၏ ကြီးမားကြံ့ခိုင်သော ကိုယ်လုံးကြီးသည် သေးငယ်လှသော လူသားများအပေါ် အုပ်မိုးလျက်ရှိကြ၏။

ဒင်နီယယ်သည် ဆင်ကြီးများ၏ လှုပ်ရှားမှုကို ကြည့်ကာ သေနတ်ကိုင်မထားမိသည့်အဖြစ်ကို သတိရသည်။ သူ့လက်ထဲ၌ သေနတ်သာ ရှိနေလျှင် ကောင်းလေစွဟု တမ်းတမိသည်။

ဤတဒင်္ဂ အချိန်ကလေးသည် အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသည်ကို သတိထားမိသည်။ သူနှင့် အနီးဆုံးသော ဆင်မကြီးသည် ကိုက်ငါးဆယ်ခန့်သာ ကွာလိမ့်မည်။ သူ့ဆီသို့ ပြေးလာနေသည်မှာ တစ်နာရီ မိုင်လေးဆယ်နှုန်းခန့် ရှိပေလိမ့်မည်။

ဂျော့ခံသည် ဆင်မကြီးများ၏ ဒေါသတကြီး အော်သံများ ကြားနေရသော်လည်း ဂရုမစိုက်နိုင်။ သူ့ ကင်မရာမြင်ကွင်းထဲတွင် ဆင်မကြီးများသာမက ဆင်တစ်အုပ်လုံးဝင်နေသည်ကို သူတွေ့နေရ၏။

ဂျွန်နီသည် ဆင်မကြီးတစ်ကောင် သူနှင့် ကိုက်သုံးဆယ်ခန့် အကွာအရောက်တွင် ရိုင်ဖယ်ကို မြှောက်၍ ပခုံးတစ်ဖက်တွင် ထောက်လိုက်သည်။ ရှေ့ဆုံးမှ ဆင်မကြီး၏ ဦးခေါင်းကို ချိန်၍ ခလုတ်ကို ဖြုတ်ချလိုက်သည်။

ကျည်ဆန်သည် သူချိန်ရွယ်နေသည့် နေရာသို့ တည့်တည့်ကြီး မှန်သည်။ ကျည်ဆန်သည် ဆင်မကြီး၏ ဦးနှောက်ကို တစ်စစီဖြစ်သွား အောင် ထိုးဖောက်ပြီး ထွက်သွားသည်။

ဆင်မကြီး၏ ရှေ့ခြေနှစ်ချောင်းသည် ကွေးညွတ်ကျသွားပြီး တစ် ကိုယ်လုံး ရှေ့သို့ ငိုက်ဆင်းသွားကာ တစ်ဖက်သို့ စောင်းလျက် လဲကျသွား သည်။ မြေပြင်သည် တုန်ခါသွားသည်။ ဆင်မကြီး၏ အောက်မှ ဖုန်များ တထောင်းထောင်း ထလာသည်။

ဂျန်နီ၏ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ပြောင်းသည် ဒုတိယ ဆင်မကြီးဘက် သို့ လှည့်သွားသည်။ ပခုံးတွင် ထောက်ထားလျက်နှင့် ကျည်ဆန်ထည့် သည်။ ချက်ချင်း သေနတ်မောင်းကို ဆွဲသည်။

ဤတစ်ကြိမ်တွင်လည်း ကျည်ဆန်သည် ချိန်ရွယ်သည့် ပစ်မှတ် ကို တည့်တည့်ပင်ထိသည်။ ဆင်မကြီး၏ ခြေထောက်များသည် တုံ့ခနဲ ဖြစ်ကာ လေးဖက်ထောက်၍ မှောက်လျက်လဲသည်။ သူ့အစ်မနား ကပ် လျက် လဲကျခြင်းဖြစ်၍ ပခုံးတစ်ဖက်သည် သူ့အစ်မ၏ ကိုယ်နှင့် ထိနေ သည်။ နှစ်ကောင်စလုံး၏ ဦးခေါင်းထိပ်ရှိ ကျည်ဆန်ပေါက်များမှ သွေး များသည် ယိုစီးကျလျက်ရှိ၏။

ဆင်မကြီးများ၏ နောက်ဘက်ရှိ ဆင်အုပ်သည် ကသောင်းကနင်း ဖြစ်ကုန်သည်။ ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်ကာ ပြေးကြလွှားကြသည်။ တစ်ကောင့် တစ်ကောင် တိုးမိတိုက်မိကြသည်။

ထောင်းထောင်းထနေသည့် ဖုန်လုံးကြီးများကြားတွင် ပျားပန်းခပ် မျှ လှုပ်ရှားလျက်ရှိကြသည်။ ဆင်ပေါက်စများသည် သူတို့မိခင်များ၏ ဝမ်းဗိုက်များအောက်သို့ ကြောက်လန့်တကြား တိုးဝင်ကြသည်။ အချို့ ဆင် ငယ်များသည် ဆင်ကြီးများ၏ တိုးဝှေ့တိုက်ခတ်မှုကြောင့် အလဲလဲ အကွဲ ကွဲ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

တောထိန်းများသည် ဆင်များကို မှန်မှန်ကြီးပစ်ခတ်ကာ ဖြည်း ဖြည်းချင်း ရှေ့သို့တိုးသွားကြသည်။ သူတို့ပစ်သမျှသည် ဦးနှောက်ကို ဖောက် ထွင်းသွားကြသည်က များ၏။

ပစ်မှတ်ကို တည့်တည့်မတ်မတ် ထိမှန်ခြင်း မခံကြရသော ဆင်

များသည် လဲကျသွားသော်လည်း ချက်ချင်း မသေ။ ခြေကားရား လက်  
ကားရားဖြင့် သံကုန်ဟစ်၍ အော်နေကြသည်။

ဆင်ပေါက်စတစ်ကောင်သည် မိခင် လဲကျသေဆုံးသွားသည့် အခါ  
မိုက်အောက်တွင် ပိနေသည်။ ကျောရိုးကျိုးသွားသဖြင့် တကျည်ကျည်  
တကျာကျာ အော်မြည်လျက်ရှိ၏။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ဆင်ကြီးအားလုံး  
လဲကျ သေဆုံးကုန်ကြသည်။

ဆင်ပေါက်စတချို့သည် ဆင်သေကောင်များကြားတွင် ပြေးလွှား  
နေကြဆဲ။

သေနတ်သမားများသည် အကျန်အကြွင်းများကို ဆက်၍ သုတ်  
သင်ရှင်းလင်းသည်။ မသေသေးသည့် ဆင်များကို ဒုတိယအကြိမ် ထပ်ပစ်  
သည်။ ဆင်များထံမှ မည်သည့်တုံ့ပြန်မှုကိုမှ မမြင်ရ။

ဂျန်နီ ပထမဆုံး ပစ်ခတ်ပြီးသည့်နောက် ခြောက်မိနစ်မျှ အတွင်း  
လောင်းဗွီလေးသတ်ကွင်းသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။ ဘာသံမှ  
လည်း မကြားရ။ ဘာလှုပ်ရှားမှုမှလည်း မမြင်ရ။

ဂျန်နီသည် ဘေးချင်းတိုက် လဲကျ သေဆုံးနေသော ဆင်မကြီး  
နှစ်ကောင်ဆီသို့ နှေးကွေးလေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့် လျှောက်သွား  
သည်။ သေနတ်ဒင်ကို မြေပေါ်တွင် ထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်သည်။

သူသည် အလွန်စိတ်မကောင်းဖြစ်သည့် မျက်နှာထားဖြင့် ဆင်မ  
ကြီးများအား ငေးကြည့်နေသည်။ ဗွီဒီယိုကင်မရာဖြင့် မှတ်တမ်းတင်နေသည့်  
ဂျော့ခ်ကိုလည်း သူ သတိမထားမိ။

သူသည် တောအစပ်သို့ လျှောက်သွားသည်။ ဒင်နီယယ်က သူ  
နောက်မှလိုက်မသွား။ အခုလိုအချိန်မျိုးတွင် ဂျန်နီသည် တစ်ယောက်တည်း  
နေချင်လိမ့်မည်ဟု သူယူဆသည်။

ကွင်းထဲတွင် ဆင်သေကောင်များသည် တောင်ပုံရာပုံ။

အားလုံး ကောင်ရေ ငါးဆယ်ကျော်။

အလေးချိန် တန်ချိန် နှစ်ရာခန့် ရှိပေလိမ့်မည်။

သေနတ်သမားသည် သူတို့လုပ်ခဲ့ရသည့် အလုပ်အတွက် စိတ်  
ချမ်းသာကြပုံမရ။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြော။ ဆင်သေ

ကောင်များကိုသာ စိတ်မကောင်းသည့် မျက်နှာထားများဖြင့် ငေးကြည့်နေကြသည်။

မကြာခင်မှာပင် ကောင်းကင်ရှိ တိမ်လိပ်များကြား၌ လှုပ်ရှားနေသည့် အစက်အပြောက် မည်းမည်းကလေးများ ပေါ်လာသည်။ သားပုပ်စားသည့် လင်းတများပေတည်း။

မိနစ်လေးဆယ်ခန့်အကြာတွင် ဒင်နီယယ်သည် ထရပ်ကားသံများကြားရသည်။

တောအုပ်အတွင်း ဖြတ်ဝင်လာနေကြသည့် ထရပ်ကားများရှေ့မှ အင်္ကျီချွတ်ဖြင့် ပြေးလာနေကြသည့် လူမည်းတစ်စု။

သူတို့သည် ချုံများ၊ သစ်ပင်များကို ပုဆိန်များ၊ ဓားများဖြင့် ခုတ်ထွင်ကာ လမ်းရှင်းပေးနေကြသည်။ မကြာမီမှာပင် ဆင်သေများအား အရေခွာသူက ခွာ၊ အစွယ်ဖြတ်သူကဖြတ်၊ အသားများကို ခုတ်ထစ်လှီးဖြတ်ကာ ဆားပက်သူကပက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်လျက်ရှိကြသည်။

အမှန်တော့ ဆင်သေ တစ်ကောင်လုံးတွင် အသုံးမဝင်သည့် အရာဟူ၍ မရှိ။ အဖိုးအတန်ဆုံး ပစ္စည်းများမှာ အရေနှင့် အစွယ်...။

ဆင်တစ်ကောင်လုံးတွင် အဖိုးအတန်ဆုံးသည် အစွယ်ဖြစ်၏။ ဆင်သူခိုးများနှင့် အစွယ်မှဆိုးများသည် အစွယ်များကို ပုဆိန်နှင့် ခုတ်ထစ်ဖြတ်ယူခြင်း မပြု။ ခေါင်းပိုင်းကို အပုပ်ခံထားသည်။ လေးငါးရက်ခန့် ကြာသွားသည့်အခါ ကျမှ ဆင်စွယ်များကို လက်နှင့် နုတ်ယူကြသည်။

ယင်း ဆင်စွယ်မျိုးမှာ သဘာဝဆင်စွယ်များဖြစ်၍ အပြစ်အနာအဆာ ကင်းသဖြင့် ပို၍ အဖိုးထိုက်တန်သည်။ သို့သော်လည်း သုတ်သင်ရှင်းလင်းရေးအဖွဲ့ အနေဖြင့် အချိန်မပေးနိုင်။ ထို့ကြောင့် အစွယ်များကို လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ပင် ပုဆိန်များ၊ ဓားများ၊ လွှများဖြင့် ဖြတ်ယူကြရလေသည်။

အစွယ်ဖြတ်သူများသည် အတွေ့အကြုံ အလွန်များသည့် သက်ကြီးရွယ်အိုများ ဖြစ်ကြသည်။ ဆံပင်များက တိုတိုကောက်ကောက်၊ နံငယ်ပိုင်းများ ဝတ်ထားကြသည်။

သူတို့သည် ဆင်ဦးခေါင်းများ ဘေး၌ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ

ဆင်ကုန်သည်

အစွယ်များကို ပုဆိန်များဖြင့် ခုတ်နေကြသည်။

ပျန်နီနှင့် တွဲ၍ ရပ်နေသော ဒင်နီယယ်က 'အလွန်သွေးပေတဲ့ အလုပ်နော်' ဟု ရေရွတ်သည်။

“သွေးပေပေမယ့် အင်မတန် လိုအပ်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုပါ”

ဟု ပျန်နီ က ပြောသည်။

“ပျမ်းမျှတွက်ရင် ဆင်ကြီးတစ်ကောင်ရဲ့ အစွယ်၊ အရေနဲ့ အသား ဟာ ဒေါ်လာ သုံးထောင်လောက်ရတယ်”

“လူတွေကတော့ ဒီစကားကြားရင် ဈေးကောင်းလှချည်လားဆိုပြီး စိတ်ဝင်စားလာကြမှာပဲ။ အထူးသဖြင့် အခုလိုပွဲမျိုးမြင်ရရင် လောဘတွေ တက်လာကြမှာ သေချာတယ်” ဟု ပြောကာ ဒင်နီယယ်က ခေါင်းခါသည်။

“တိရစ္ဆာန်တွေ အခွင့်အရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်နေတာတွေ ရှိနေ တယ်။ သူတို့က ဆင်ကို နံပါတ်တစ်နေရာမှာ ထားပြီး တားမြစ်ပိတ်ပင်ဖို့ အားထုတ်ကြတယ်..”

“နိုင်ငံတကာ မျိုးသုဉ်းစေမည့် တိရစ္ဆာန်များ ရောင်းဝယ်မှု ပိတ်ပင် တားမြစ်ရေးအဖွဲ့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို သတိထားမိဖို့ လိုတယ်”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်”

“တကယ်လို့ သူတို့ အလုပ် အောင်မြင်သွားရင် ဆင်ထွက်ကုန် ဖြစ်တဲ့ အရေအစွယ်နဲ့ အသားရောင်းဝယ်မှုကို ပိတ်ပင်တော့မှာပဲ။ အဲသလို ဖြစ်သွားရင် ခင်ဗျား ဘယ်လိုသဘောထားမလဲ”

“ကျွန်တော်ကတော့ လက်မခံနိုင်ဘူး”

ပျန်နီက စီးကရက်တို့ကို ပစ်ချလိုက်ပြီး ဖိနပ်နှင့် နင်းခြေပစ်လိုက် သည်။

“ဒါဆိုရင် သုတ်သင်ရှင်းလင်းရေးလုပ်ငန်းကိုလည်း ပိတ်ပင်တား မြစ်လာကြမှာ သေချာတယ်”

“ဘယ်သူတွေက ဘာတွေပဲ ပြောပြော ဘာတွေပဲလုပ်လုပ် ဆင် ကောင်ရေ လျော့ပါးသွားအောင် သိန်းသိမ်းကြီးကြပ်ပေးဖို့ကတော့ လိုအပ် နေမှာပဲ။ လုပ်လည်း လုပ်နေရမှာပဲ..”

“တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ ဆင်ထွက်ကုန်တွေကို ကျွန်တော်တို့ မရောင်း

ရဘဲ နေချင်နေရမယ်၊ ဒီတစ်ချက်ပဲ ထူးခြားလာစရာရှိတယ်...”

အဲကျတော့ ဘာဖြစ်မလဲ၊ မရောင်းဘဲနေရုံပေါ့၊ မရောင်းတော့ ဆင်ထွက်ကုန်တွေကို အလဟဿ ဖြုန်းတီးပစ်သလို ဖြစ်ကုန်မှာပဲ...”

“ဒေါ်လာငွေ သန်းနဲ့ချီပြီး ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုတွေ ဖြစ်လာမယ်။ ဘေး မဲ့သစ်တောတွေ ထိန်းသိမ်းဖို့အတွက် တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ရနေတဲ့ ဝင်ငွေ ပိတ်သွားမယ်။ အဲဒါပဲ ထူးခြားလာစရာရှိတယ်...”

ဒင်နီယယ်သည် ဂျော့ခဲဘက် လှည့်၍ ဗွီဒီယို ကင်မရာကို အရိုက် ရုပ်လိုက်ရန် လက်ပြ၍ အချက်ပေးသည်။ ထို့နောက် ဂျွန်နီ၏ ပခုံးကို တရင်းတနှီး ဖက်လိုက်သည်။

ဆားပက်ထားသည့် ဆင်ရေများ၊ ဆင်စွယ်များနှင့် အသားများကို ထရပ်ကားများပေါ် တင်ပြီးကြပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အမှောင်ရိပ်များ လွှမ်းခြုံနေပြီ။

ဂျွန်နီသည် အစိမ်းရောင် လင့်ရီဗာကားကို ထရပ်ကားတန်း၏ ရှေ့ဆုံးမှ နေရာယူ၍ မောင်းလာသည်။ ဂျွန်နီ၏ ဘေးတွင် ထိုင်၍ လိုက်ပါလာသော ဒင်နီယယ်သည် ဟိုတုန်းကလိုပင် ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များကို တရင်းတနှီး ပြောလာနေသည်။

“ရာသီဥတုကတော့ ဆိုးတုန်းပဲ”

ဟု ဒင်နီယယ်က ရေရွတ်သည်။

“မကြာခင် မိုးရွာဦးမယ့် လက္ခဏာပဲ”

“ဒီတောင်ကြားက ဝေးရာကို လွင့်သွားတာ ခင်ဗျားအတွက် ကောင်းတယ်”

ဟု ဂျွန်နီက ပြောသည်။

“မိုးရွာပြီဆိုရင် ဒီလမ်းပေါ်မှာ ရွံ့ဗွက်တွေချည်းပဲ၊ မြစ်တွေကလဲ ကူးလို့ ဖြတ်လို့ မရတော့ဘူး”

ချင်ဝီဝီရှိ ခရီးသည်များ စခန်းကို ပိတ်ပင်ထားခဲ့သည်မှာ သီတင်းတစ်ပတ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ မိုးရာသီဆိုလျှင် သွားလာဆက်သွယ်ရေးများက များစွာ ခက်ခဲလေ့ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

“အမှန်ကတော့ ကျွန်တော် ဒီက ထွက်သွားချင်စိတ် မရှိဘူး”

ဟု ဒင်နီယယ်က ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဟိုတုန်းကလိုပဲ နေချင်တယ်”

“ဒါပေါ့”

ဟု ပြောကာ ဂျွန်နီက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဟိုတစ်ချိန်က သိပ်ပျော်ခဲ့ကြရတယ်။ ခင်ဗျား ချင်ဝီဝီကို ဘယ်တော့လောက် ပြန်လာနိုင်ဦးမယ်လို့ ထင်သလဲ”

“မပြောတတ်ပါဘူး၊ ဂျွန်နီရာ၊ ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော် နဲ့ အလုပ်လိုက်လုပ်ပါလား၊ ဒါဆိုရင် အလုပ်လုပ်လို့လဲ ကောင်းမယ်၊ ပျော်လည်း ပျော်မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒင်နီ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အဖို့ လုပ်စရာ အလုပ်တွေက ဒီစခန်းမှာ အများကြီး ရှိနေသေးတယ်”

“ကျွန်တော်ကတော့ မျှော်လင့်ချက်ကို လွယ်လွယ်နဲ့ စွန့်တတ်တဲ့ ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ ပြန်လာဖို့ ကြိုးစားဦးမှာပဲ”

ဂျွန်နီက ပြုံးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားအကြောင်း ကောင်းကောင်း သိပါတယ်”

\* \* \*

နံနက်စောစောစီးစီး ဒင်နီယယ်သည် စခန်း၏ နောက်ဘက်ရှိ တောင်ပူစာငယ်တစ်ခုပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ပြီး နေအထွက်ကို စောင့်ကြည့်သည်။ အရှေ့ဘက် မိုးကောင်းကင်တွင် အမှောင်ထုနှင့် တိမ်လွှာတိမ်လိပ်များ ဖုံးအုပ်လျက်ပင် ရှိသေးသည်။

ရာသီဥတုကလည်း အခုအချိန်ထိ ပူလောင်လောင် အိုက်စပ်စပ် ဖြစ်နေဆဲပင် ရှိနေသေးသည်။ သူ့စိတ်သည် မှုန်မှိုင်းမှိုင်း ကောင်းကင်ကဲ့သို့ပင် ကြည်လင်ခြင်း ကင်းမဲ့နေသည်။

သူနှင့် ဂျွန်နီအင်ဇောတို့ကြားရှိ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုသည် အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည် ရှင်သန်လာနေသည့် အဖြစ်ကို သူ သတိထားမိနေ၏။ အခုလို လူချင်းပြန်မဆုံမီ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာနေခဲ့ရစဉ်က တတမ်းတတ

ဖြစ်ခဲ့ရသည်များကို ပြန်၍ သတိရနေမိသည်။

ယနေ့နံနက် သူ့အား နံနက်စာလာစားရန် ဖြန့်နီက ဖိတ်ထားခဲ့သည်ကို သတိရသဖြင့် တောင်ကုန်းပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဖြန့်နီသည် ခြင်္ကား သံဆန်ခါများ တပ်ထားသည့် အိမ်ရှေ့ဝရန်တာမှရပ်၍ သူ့အား ဆီးကြိုနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သက်ငယ်မိုးထားသော ဤအိမ်သည် တစ်ချိန်က သူ့အိမ်ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။

ဒင်နီယယ်သည် ဝရန်တာအောက်၌ ခဏရပ်ကာ ဥယျာဉ်ကို တစေ့တစောင်းကြည့်သည်။ ဤဥယျာဉ်သည် ဗစ်ကီစိုက်ပျိုးထားခဲ့သည့် ဥယျာဉ်ဖြစ်၍ အခုအချိန်ထိ ခြေရာလက်ရာမပျက်သေး၊ မူလပုံစံအတိုင်းပင် ရှိနေသည်။

ထိုစဉ်က ဗစ်ကီသည် အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ် သတို့သမီးလောင်းဖြစ်၏။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် သေးသွယ်သွယ်၊ ဆံပင်ရွှေရောင်၊ အမြဲ ပြုံးနေသော အစိမ်းရောင် မျက်လုံးအစုံနှင့် ပျော်ပျော်နေတတ်သည့် မိန်းမပျိုတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ချင်ဝီဝီဘေးမဲ့ သစ်တောစခန်းသို့ ဒင်နီယယ် ခေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ဒင်နီယယ်ထက် အသက် အနည်းငယ်မျှငယ်သူ ဖြစ်သည်။

ဗစ်ကီ၏အဖြစ်သည် ကြေကွဲစရာကောင်းလှ၏။ သူသည် ကိုယ်တိုင် ပြုစုပျိုးထောင်ထားခဲ့သော ဥယျာဉ်ကို မျက်နှာပြုထားသည့် အိမ်ရှေ့အိမ်ခန်းထဲ၌ ကွယ်လွန်ခဲ့ရရှာခြင်းဖြစ်သည်။ ဖြစ်စက သာမန် ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် ငှက်ဖျားဖြစ်သော်လည်း မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ရောဂါပိုးသည် ဦးနှောက်တွင်းသို့ ရောက်သွားခဲ့ရ၏။

စခန်းမှ လူလွှတ်၍ ပင့်ထားသည့် ဆရာဝန်ရောက်မလာမီ ဆုံးပါးခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ဒင်နီယယ်မှာ များစွာ ယူကျုံးမရ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ဗစ်ကီသေဆုံးသည့်ညက အလွန်အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်ကို မေ့မရသေး။ ယခင်ယခင် ခြံစည်းရိုး လုံခြုံစွာ ကာထားသော ဥယျာဉ်ထဲသို့ ဆင်များမဝင်ဖူးခဲ့။ ဥယျာဉ်ထဲတွင် ပန်းများသာ ရှိသည်မဟုတ်၊ ဟင်းသီးဟင်းခင်းများလည်း ရှိခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း ဆင်တစ်ကောင်မှ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ခြင်း မရှိခဲ့။ ထိုညကမူ ဗစ်ကီ အသက်ကုန်သည့်အချိန်နှင့် အတိအကျကိုက်၍ ဆင်

များဝင်လာပြီး အညစ်အကြေးများ စွန့်ကြသည်။ အလှစိုက်၍ ပြုပြင်မွမ်းမံ ထားသည့် ပန်းရိုင်းချုံများနှင့် နှင်းဆီရိုင်းချုံများကို နင်းခြေဖျက်ဆီးကြသည်။ ဆင်များသည် ဗစ်ကီသေရမည့်အဖြစ်ကို အာရုံနှင့် သိ၍များ လာလေသလား။

ဒင်နီယယ်သည် ဗစ်ကီကွယ်လွန်ပြီးနောက် မကြာခင်မှာပင် ချင်ဝီဝီမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ နောက်ထပ် အိမ်ထောင်သစ်လည်း မထူတော့။ ချင်ဝီဝီ၌ ဆက်နေလျှင် ဗစ်ကီကို တသသဖြစ်နေရလိမ့်မည်။

ဤအဖြစ်ကို သူ လုံးဝ မလိုလား။ ထို့ကြောင့်လည်း အပြီးအပိုင် စွန့်ခွာလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ အခုတော့ သူနေထိုင်ခဲ့သော အိမ်တွင် ဂျွန်နီအင်ဇောတို့ လင်မယား နေထိုင်လျက် ရှိကြသည်။

ဂျွန်နီ၏ ဇနီးသည် မာတာဘီလီအမျိုးသမီး မာဗစ္စသည် မိန်းမချောတစ်ဦးဖြစ်၏။ မာဗစ္စသည် ဗစ်ကီ၏ ဥယျာဉ်ကလေးကို မူလအခြေအနေအတိုင်း တည်တံ့အောင် ဆက်၍ ထိန်းသိမ်းထားသဖြင့် သူ့ရင်ထဲတွင် တစ်မျိုးခံစားနေရ၏။

နံနက်စာမှာ မာဗစ္စကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်ထားသည့် မာတာဘီလီရိုးရာ အစားအသောက်များဖြစ်သည်။ ပြောင်းဆန်ဖြင့် ပြုတ်ထားသည့် ဆန်

ပြုတ်နှင့် နို့ချဉ်စသည်တို့ ပါဝင်သည်။ စားသောက်အပြီးတွင် ဒင်နီယယ် နှင့် ဂျန်နီသည် ဆင်စွယ်များထားရာ ဂိုဒေါင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

တောင်ကုန်းပေါ်မှ အဆင်း လမ်းတစ်ဝက်ရောက်သည့်အခါ ဒင် နီယယ်သည် တစ်ခဏမျှရပ်၍ ဧည့်ရိပ်သာဘက် လှမ်းကြည့်သည်။ မြစ် ကမ်းပါးထက်တွင် ခြံစည်းရိုး လုံခြုံစွာ ကာရံထားသည့် သက်ငယ်မိုး ကော့ တိတ်ချ်ခေါ် တစ်ထပ်အိမ်ကလေးများဖြစ်၍ အပေါ်မှ ရေသဖန်းပင်ကြီးများ အုပ်မိုးထားသည်။

“ခင်ဗျားပြောတော့ ဧည့်ရိပ်သာပိတ်ထားတယ်ဆို၊ အခုတော့ အိမ် တစ်လုံးမှာ လူရှိနေတယ်။ အပြင်မှာလည်း ကားတစ်စီး ရပ်ထားပါလား” ဟု ဒင်နီယယ်က ပြောသည်။

“အထူးဧည့်သည်တော် တစ်ယောက်ပါ။ ဟာရာရီနိုင်ငံဆိုင်ရာ တိုင်ဝမ်သမ္မတနိုင်ငံ သံအမတ်ပါ။

ဟု ဂျန်နီက ပြောပြန်သည်။  
“သူက တိရစ္ဆာန် အရိုင်းတွေကို သိပ်စိတ်ဝင်စားတယ်၊ အထူး သဖြင့် ဆင်တွေပေါ့။ ဒီနိုင်ငံရဲ့ သဘာဝ သစ်တောထိန်းသိမ်းရေးလုပ်ငန်း မှာ ငွေကြေး အများကြီးလှူခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပဲ...”

“ကျွန်တော်တို့က သူ့ကိုတော့ အထူးအခွင့်အရေးပေးရပါတယ်။ သူက တခြားခရီးသည်တွေ လုံးဝမရှိတဲ့အချိန် လာလည်ချင်တယ်ဆိုလို့ လက်ခံထားရတာပါ”

တောင်ကုန်းခြေရင်း၌ လူသုံးဦး ရပ်နေသည်ကို မြင်ရ၏။ အလှမ်း ဝေးနေသဖြင့် သူတို့ပုံပန်းကို ပီပီပြင်ပြင်မမြင်ရ။ သူတို့ဘက် လျှောက်လာ နေကြသည့်အခါမှပင် ခွဲခွဲခြားခြား သိလာရသည်။

ထိုင်ဝမ်သံအမတ်သည် သူ မျှော်လင့်ထားသည်ထက် အသက် များစွာ ငယ်နေသည်။ အနောက်တိုင်းသား တစ်ယောက်အနေဖြင့် အာရှ တိုက်သားတစ်ဦး၏ အသက်ကို မှန်းရသည်မှာ ခက်ခဲသော်လည်း ဒင်နီ ယယ်ကတော့ ထိုင်ဝမ်သံအမတ်သည် အလွန်ဆုံးရှိုမှု အသက်လေးဆယ် ကျော်မျှသာ ရှိလိမ့်မည်ဟု တွက်သည်။ ရာထူးနှင့်စာလျှင် များစွာ အသက် ငယ်နေသည်မှာ အံ့ဩဖွယ်ရာတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

သံအမတ်ကြီးသည် ပိန်ပါးပါး၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ဆံပင်နက်နက်၊ ဆီလိမ်းပြီး အလယ်တည့်တည့်မှ ခွဲထားသည်။ လူပုံက ချောချော၊ အသား အရောင်က ဖြူဖွေးဖွေး၊ သူ၏ ကြန်အင်လက္ခဏာသည် တရုတ်စစ်စစ်မှ ဆင်းသက်လာသူ မဟုတ်ကြောင်း ဖော်ပြနေသည်။ ဥရောပတိုက်သား သွေး ရောနေသည်မှာ ထင်ရှားသည်။

“မင်္ဂလာနံနက်ပါ သံအမတ်ကြီး”

ဟု ဂျွန်နီက တလေးတစား နှုတ်ဆက်သည်။

“မင်္ဂလာနံနက်ပါ မစ္စတာ ဂျွန်နီအင်ဇော”

ဟု သံအမတ်ကြီးက ပြန်၍နှုတ်ဆက်ပြီး သူနှင့်တွဲ၍ ရပ်နေကြ သော လူမည်း တောထိန်းနှစ်ယောက်နှင့်ခွဲ၍ ရှေ့သို့ လျှောက်လာသည်။

“ကျွန်တော် သံအမတ်ကြီးကို ဒေါက်တာဒင်နီယယ်အမ်းစထ ရောင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါရစေခင်ဗျာ”

ဟု ဂျွန်နီက ခွင့်တောင်းကာ ဒင်နီယယ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ဒါက တိုင်ဝမ် သံအမတ်ကြီး နင်ချင်ဂွန်းပါ ဒင်နီယယ်”

“မိတ်ဆက်ပေးဖို့ မလိုဘူး ထင်ပါတယ်၊ ဒေါက်တာဒင်နီယယ် ဟာ လူသိများတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပါ”

ဟု ချင်က ပြုံး၍ပြောကာ ဒင်နီယယ်၏ လက်ကိုဆွဲ၍ နှုတ်ဆက် သည်။

“ကျွန်တော် ဒေါက်တာရေးတဲ့ စာအုပ်တွေကိုလည်း ဖတ်ဖူးပါ တယ်၊ ဒေါက်တာရဲ့ ရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်တွေကိုလည်း ကြည့်ခဲ့ဖူးပါ တယ်။ အင်မတန် စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းပါတယ်”

ချင်၏ အင်္ဂလိပ်စကားပြောပုံ ပီသလှသည်ကို ဒင်နီယယ် သတိ ထားမိသည်။

“ဂျွန်နီက ကျွန်တော့်ကို ပြောပါတယ်”

ဟု ဒင်နီယယ်က အလိုက်သင့် ပြန်ပြောသည်။

“သံအမတ်ကြီးဟာ အာဖရိကတိုက်က တိရစ္ဆာန်တွေနဲ့ ပတ်ဝန်း ကျင် ဆက်ဆံထိတွေ့မှုအပေါ်မှာ သိပ်စိတ်ဝင်စားတယ်တဲ့။ ပြီးတော့ ဒီ နိုင်ငံရဲ့ သဘာဝ သစ်တောထိန်းသိမ်းရေးလုပ်ငန်းတွေအတွက်လည်း သံ

အမတ်ကြီးက ကူညီထောက်ပံ့ခဲ့တယ်တဲ့”

“ကျွန်တော်ကတော့ အခုထက် ပိုပြီး ကူညီနိုင်ပါစေလို့ အမြဲ ဆုတောင်းနေပါတယ်”

ဟု ချင်က ပြန်ပြောသည်။ သူသည် ဒင်နီယယ်အားကြည့်ကာ တစ်စုံတစ်ရာ စဉ်းစားတွေးတောနေသည့်နှယ် ရှိသည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်က ဒီရာသီမျိုးဆိုရင် ချင်ဝီဝီ စခန်းမှာ ဧည့်သည်မရှိဘူးလို့ ထင်တာ။ ကျွန်တော် သိထားရသလောက် ဆိုရင် စခန်းပိတ်တဲ့အချိန် မဟုတ်လား”

လေသံသည် တရင်းတနှီးရှိလှသော်လည်း အကြောင်းမဲ့မေးလိုက်သည့် မေးခွန်းမဟုတ်ဟု ဒင်နီစိတ်ထဲက ထင်နေသည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့ သံအမတ်ကြီး၊ ကျွန်တော့် ကင်မရာမင်းနဲ့ ကျွန်တော် ဒီနေ့ နေ့ခင်းပြန်ကြမှာပါ။ ချင်ဝီဝီမှာ သံအမတ်ကြီးတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မှာပါ”

“အို ... အထင်မလွဲပါနဲ့ ဒေါက်တာ၊ ခင်ဗျားတို့ကို ပြန်သွားစေချင်တဲ့ဆန္ဒ ရှိတဲ့အထိတော့ ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆန်တတ်ပါ ဘူး။ ဒီလောက် မြန်မြန်ပြန်လိမ့်မယ်လို့လဲ မထင်မိဘူး။ ဒီမှာရှိနေရင် ဒေါက်တာနဲ့ အများကြီး ဆွေးနွေးနိုင်မှာဆိုတော့ ကျွန်တော် စိတ်တောင် မကောင်းဘူး”

ဒင်နီယယ်ကတော့ မိမိ ပြန်တော့မည်ဟု ပြောလိုက်သည့် အတွက် ချင် စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားပုံရသည်ဟု ထင်နေသည်။

ချင်၏ ဟန်အမူအရာသည် တရင်းတနှီးရှိနေသည်မှာ မှန်ပါ၏။ သို့သော်လည်း ဒင်နီယယ်၏စိတ်ထဲတွင် ချင် အပေါ်၌ ရန်မကင်းဖြစ်လျက်ပင်ရှိသည်။

ဂျွန်နှင့် ဒင်နီယယ်တို့ ဆင်စွယ်ဂိုဒေါင်ဘက်သို့ လျှောက်သွားသည့်အခါ သံအမတ်ချင်သည် သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှလျှောက်၍ လိုက်လာသည်။ ပေါ့ပါးသွက်လက်သော ဟန်အမူအရာဖြင့် စကားပြောလာသည်။

ဂိုဒေါင်ရှေ့၌ ရပ်ထားသည့် ဆင်စွယ် ထရပ်ကားများနှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ရောက်သည့်အခါ ဘေးသို့ဖယ်၍ တစ်နေရာ၌ ရပ်နေသည်။

တောထိန်းများနှင့် အလုပ်သမားများသည် ယမန်နေ့က ရလာခဲ့ သည့် ဆင်စွယ်များကို ထရပ်ကားများပေါ်မှ သယ်ချနေသည်။

သွေးများပင် မခြောက်သေးသည့် ဆင်စွယ်များကို ပေါင်ချိန် ကတ္တားပေါ်တင်၍ ချိန်ကြသည်။ ဂျန်နီအင်ဇောသည် စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်ကာ ဆင်စွယ်တစ်ချောင်းစီ၏ အလေးချိန်ကို သားရေဖုံးချုပ် စာရင်း စာအုပ်ကြီးထဲ၌ ရေးသွင်းသည်။

ဂျော့ခဲကတော့ ထိုမြင်ကွင်းကို ထောင့်အမျိုးမျိုးမှချိန်၍ ကင်မရာ ဖြင့် မှတ်တမ်းတင်လျက်ရှိ၏။

ဂျန်နီသည် စာရင်းသွင်းပြီးသမျှ ဆင်စွယ်များကို နံပါတ်တပ်ပေး သည်။ တောထိန်းတစ်ဦးက ဆင်စွယ် တစ်ခုချင်းစီအပေါ်တွင် နံပါတ်များ ရိုက်ပေးသည်။

မှတ်ပုံတင်ပြီး နံပါတ်ရိုက်ပြီး ဆင်စွယ်များသည် ဥပဒေနှင့်အညီ တရားဝင်တည်ရှိလာသော ဆင်စွယ်များ ဖြစ်၍ လေလံတင်လိုကလည်း တင်နိုင်သည်။ နိုင်ငံခြားသို့ တင်ပို့မည် ဆိုကလည်း တင်ပို့နိုင်သည် မဟုတ် ပါလော။

ချင်သည် ဂျန်နီတို့အဖွဲ့ လုပ်ကိုင်နေသမျှကို အလွန် စိတ်ဝင်စား စွာဖြင့် ရပ်ကြည့်နေသည်။ ကတ္တားပေါ် ရောက်နေသည့် ဆင်စွယ်တစ်စုံ သည် အလေးချိန်လည်း သိပ်မစီး၊ ထုထည်လည်း မကြီးလှ။

သို့တစေလည်း ထူးထူးခြားခြား လှပနေသည်။ တည်ဆောက်ပုံ မှာ အချိုးအစား ပြေပြစ်လှသည်။ နှစ်ချောင်းစလုံး အရွယ်အစားမှအစ ကွေးကောက်ပုံအထိ တစ်ညီတည်း တစ်ထပ်တည်းဖြစ်နေသဖြင့် ပို၍ ထူး ခြားထင်ရှားနေသည်။

ချင်သည် ကတ္တားဆီ လျှောက်လာပြီး ဆင်စွယ်များကို ကိုင်တွယ် ကြည့်သည်။ အသာအယာလေး ထိတွေ့ပွတ်သပ်ကြည့်သည်။

“သိပ်ကို လှတာပဲ” ဟု ရေရွတ်သည်။  
“သဘာဝဖန်တီးမှု အနုပညာတစ်ခုပါလား။”

သူ့အား ဒင်နီယယ် ကြည့်နေသည်ကို သတိထားမိသောအခါ စကားကို ဆက်မပြောဘဲ ရပ်လိုက်သည်။

ဒင်နီယယ်သည် ချင်၏ အပြုအမူကိုကြည့်ကာ အံ့ဩလျက် ရှိ၏။ ဆင်စွယ်အပေါ် မက်မောတွယ်တာလွန်းသည့် ချင်၏ အပြုအမူကို ကြည့်ကာ စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုး ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ဤခံစားမှုကို သူ့မျက်နှာက ဖော်ပြလျက် ရှိလေသည်။

ချင်သည် ထိုင်ရာမှ ထရပ်ကာ ဒင်နီယယ်အား ချိုသာအေးဆေးသော လေသံဖြင့် ရှင်းပြသည်။

“ကျွန်တော်က ဆင်စွယ်မြင်ရင် မနေနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့်အဖို့ အလွန်ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ အရာဝတ္ထုတစ်ခု ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒေါက်တာ သိချင်လည်း သိမှာပါ။ ကျွန်တော်တို့ တရုတ်လူမျိုးတွေအဖို့ ဆင်စွယ်ဟာ အလွန်မြင့် မြတ်ပြီး တန်ဖိုးရှိတဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုပါ...”

“ဆင်စွယ်ရုပ်တုမရှိတဲ့ အိမ်ဆိုလို့ တရုတ်လူမျိုးတွေ ကြားမှာ နည်းနည်းပဲ ရှိပါတယ်။ အားလုံး ဆင်စွယ်အဆောင်ဟာ ပိုင်ရှင်ကို စောင်မတယ်၊ ကံကောင်းစေတယ်လို့ ယုံကြည်ကြပါတယ်...”

“ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုကျတော့ စိတ်ဝင်စားမှုက အစဉ်အလာ အစွဲအလမ်းတစ်ခုတည်းကြောင့်တင် မဟုတ်ပါဘူး...”

“ကျွန်တော့်အဖေဟာ သူ့ဘဝကို ဆင်စွယ်ပန်းပုထုတဲ့ အလုပ်နဲ့ အစပြုခဲ့တာပါ။ သူ့လက်ရာက သိပ်ကောင်းတော့ ကျွန်တော့်ကို မွေးလာတဲ့အချိန်မှာ အဖေဟာ တိုင်ပေနဲ့ ဗန်ကောက်မှာတင်မဟုတ်ဘူး၊ တိုကျိုနဲ့ ဟောင်ကောင်မှာပါ ကိုယ်ပိုင်အရောင်းဆိုင်တွေ တည်ထောင်ထားပြီးပါပြီ။ ဆိုင်တွေမှာထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေက ဆင်စွယ်ပန်းပုပစ္စည်းတွေချည်းပါပဲ...”

“ကျွန်တော် သူငယ်ဘဝကတည်းက တိုင်ပေဆိုင်မှာ အကူပန်းပုသမားအဖြစ် ဝင်ပြီး လုပ်ခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီအရွယ်ကတည်းက ကျွန်တော့်အဖေလိုပဲ ဆင်စွယ်အကြောင်းသိလာ နားလည်လာခဲ့ရပါတယ်...”

“အခုဆိုရင် ကျွန်တော့်အဖေမှာ ဆင်စွယ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေ စုဆောင်းထားတာ မနည်းတော့ပါဘူး”

ချင်သည် စကားကို မဆက်ဘဲ ရပ်ထားလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဒေါက်တာ”

ဟု ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်က ဒီလိုပဲ။ တစ်ခါတလေ စိတ်ခံစားမှုနဲ့ ဆွဲခေါ်ရာ နောက်ကို ပါသွားတတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... အဲဒီဆင်စွယ်နှစ်ချောင်း ကတော့ သိပ်ကိုလှတာ အမှန်ပါပဲ....”

“ဒီလောက် တစ်ထပ်တည်းဖြစ်အောင် တူညီတဲ့ ဆင်စွယ်မျိုးရ ဖို့ အင်မတန် ခက်ခဲပါတယ်။ ကျွန်တော့် အဖေသာ တွေ့ရင် သိပ်ကို လို ချင်မှာပါ”

သူသည် ဆင်စွယ်များ သယ်သွားသည်ကို မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက် ကြည့်နေသည်။

\* \* \*

“သိပ်ကို စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတဲ့ အကျင့်စရိုက်ကလေးတစ်ခု ပေါ့လေ”

ဆင်စွယ်အားလုံး စာရင်းသွင်းပြီး သိမ်းဆည်းပြီးသည့်နောက် နေ့လယ်စာ စားဖို့ အိမ်ပြန်လာကြသည့်အခါ ဒင်နီယယ်က ချင်အပေါ် ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။

“ပြီးတော့ နောက်တစ်ချက် စိတ်ဝင်စားစရာ ရှိသေးတယ်။ ဘယ် လိုနည်းနဲ့ ပန်းပုဆရာ တစ်ယောက်ရဲ့ သားက သံအမတ်ဖြစ်လာရသလဲ”

“ချင်ရဲ့ အဖေဟာ သာမန်ရိုးရိုးမိသားစုက ဆင်းသက်လာတာပဲ ဖြစ်မယ်လို့ ထင်တယ်”

ဟု ဂျန်နီက ပြောသည်။

“ကျွန်တော် သိထားသလောက်ကတော့ သူ့မှာဆင်စွယ်ပန်းပုဆိုင် တွေ အခုထက်ထိ ဖွင့်ထားတုန်းပဲ၊ ဆင်စွယ်ပစ္စည်းတွေလဲ စုဆောင်းနေ တုန်းပဲ..”

“သူဟာ တိုင်ဝမ်မှာ အချမ်းသာဆုံး လူတစ်စုထဲမှာ ပါတယ်လို့ လဲ လူသိများနေတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သိပ်ကို ချမ်းသာတာကတော့ အမှန် ပဲ။ သားသမီးတွေလဲ အများကြီးပဲ...”

“ချင်က အငယ်ဆုံးသားတဲ့။ ဦးနှောက်လည်း အကောင်းဆုံးလို့ ပြောကြတယ်။ သူ့ပုံက ခင်စရာ ကောင်းပါတယ်။ ခင်ဗျားကော သဘော မကျဘူးလား။”

“မဆိုးလှပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းကလေး ထူးဆန်း သလိုတော့ ဖြစ်နေတယ်။ သူ ဆင်စွယ်ကို ကိုင်ကြည့်နေတုန်းက သူ့မျက်နှာ ထားကို ခင်ဗျား သတိထားမိသလား။ မျက်နှာထားက ရိုးရိုးစင်းစင်း မရှိဘူး။ သဘာဝမကျသလိုဘဲ။”

“အင်း ... ခင်ဗျားတို့ စာရေးဆရာတွေဟာ ဒီလိုပါပဲ”

ဟု ဂျွန်နီက ပြောသည်။ နှစ်ဦးစလုံး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မိ ကြသည်။

ချင်သည် လူမည်း တောထိန်း တစ်ယောက်နှင့်အတူ တောင်ကုန်း ခြေရင်း၌ ရပ်၍ ဒင်နီယယ်တို့အား လှမ်းကြည့်နေသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ လူဖြူတစ်ယောက်ရှိနေတာ မကြိုက်ဘူး။”

ဟု တောထိန်း ရိုမိုက ပြောသည်။ ရိုမိုသည် ဂျွန်နီ၏ လက် အောက်၌ အမှုထမ်းနေသော အထက်တန်းတောထိန်းတစ်ယောက် ဖြစ် သည်။

“ယခုအတိုင်းဆိုရင်တော့ နောက်တစ်ချိန်အထိ စောင့်မှ ကောင်း မယ် ထင်တယ်”

“လူဖြူက ဒီနေ့ညနေပိုင်း ပြန်တော့မှာ”

ဟု ချင်က အေးစက်စက်လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ပြီးတော့လည်း မင်းကို ငွေကောင်းကောင်း ပေးထားပြီးပြီ။ အခုမှ ပြောင်းပစ်လို့ မရနိုင်တော့ဘူး။ အစီအစဉ်တွေက ဆွဲထားပြီးနေပြီ။ ကျန်တဲ့ လူတွေကလည်း ဒီကို လာနေကြပြီ။ အခုမှ ပြန်လွှတ်လို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ကို ပေးထားတာက ပေးဖို့သဘောတူထား တဲ့ ငွေရဲ့တစ်ဝက်ပဲ ရှိသေးတယ်”

ဟု ရိုမိုက ပြောသည်။

“ကျန်တစ်ဝက်က အလုပ်ပြီးမှ ပေးမယ်။ မပြီးခင် မပေးဘူး။ အဲဒီတော့ မင်း ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မင်း သိနေသားပဲ”

ရိုမိုက ချင်အား စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် မြေ တစ်ကောင်၏ မျက်လုံးများနှင့် တူလှ၏။ သူသည် အတန်ကြာမျှ ငြိမ် ဆိတ်နေသည်။

ဤနိုင်ငံခြားသားသည် သူ့အား အမေရိကန်ဒေါ်လာတစ်ထောင် ပေးထားသည်မှာ မှန်သည်။ ထိုငွေသည် သူ့လစာ ခြောက်လစာနှင့် ညီမျှ သည်။ အလုပ်ပြီးသွားလျှင် သူ့လစာ တစ်နှစ်စာနှင့် ညီမျှသောငွေ ထပ်ပေး မည်ဟုလည်း ကတိပေးထားသည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ မင်း လုပ်မှာလား” ဟု ချင်က မေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ လုပ်ပါ့မယ်”

ချင်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒီည သို့မဟုတ် မနက်ဖြန်ညဖြစ်မှာပဲ။ အဲဒီထက် နောက်မကျဘူး။ မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံး အဆင်သင့်လုပ်ထား”

“လုပ်ထားပါ့မယ်”

ဟု ရိုမိုက ပြောကာ သူ့လင့်ရိုဗာကားပေါ် တက်သည်။ ကား ပေါ်တွင် သူ့တွဲဖက်တောထိန်းက စောင့်နေသည်။ သူတို့သည် ကားကို မောင်း၍ ထွက်သွားသည်။

ချင်သည် သူ၏တည်းခိုအိမ်ဘက် ပြန်လျှောက်လာသည်။ အိမ် ထဲရောက်သည့်အခါ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေအေးတစ်ခွက် ယူသောက်သည်။ ထို့နောက် ဆင်ဝင်တွင် ထွက်၍ထိုင်သည်။ သူ့စိတ်သည် လှုပ်ရှားလျက် ရှိ၏။

သူ့အတွင်းစိတ်သည် ရိုမို စိတ်ထင့်သလိုပင် ထင့်လျက်ရှိသည်။ သူတို့အနေဖြင့် မည်သည့်ပြဿနာမျိုးမျှ ပေါ်မလာအောင် အဘက်ဘက် က တွက်ချက်ပြီး စီစဉ်ထားခဲ့ကြသည် မှန်သော်လည်း မမြင်နိုင် မသိနိုင် သော အဟန့်အတားကတော့ ပေါ်လာတတ်၏။

အခုဆိုလျှင် ဒေါက်တာ ဒင်နီယယ်အမ်းစထရောင်းရောက်လာ သည့် ပြဿနာ။

အကွက်ကောင်းတစ်ခုကို အရအမီ ဆုပ်ကိုင်နိုင်ရန် ပထမဆုံး အကြိမ် ကြိုးစားကြည့်ခြင်းဖြစ်၏။ ဤကိစ္စသည် သူ့ကိုယ်ပိုင်စိတ်ကူးဖြင့်

ကိုယ်ပိုင်စီစဉ်ဆောင်ရွက်မှု တစ်ခုလည်းဖြစ်၏။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမည်ဆိုပါမူ ဤကိစ္စကို သူ့အဖေ သိထားသည်။ သဘောလည်း တူထားသည်။ သို့သော်လည်း စွန့်စားရမည့်အလုပ်က ရလာမည့် အကျိုးထက် အဆမတန် ကြီးမားလျက်ရှိ၏။

အကယ်၍ သူ အောင်မြင်ခဲ့သည်ရှိသော် သူ့အဖေ၏ လေးစားမှုကို မလွဲမသွေ ရဖွယ်ရာရှိသည်။ ထိုဆုသည် ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်း အမြတ်များထက် သူ ပို၍တန်ဖိုးထားနေသော ဆုဖြစ်သည်။

သူသည် အငယ်ဆုံးသားဖြစ်ရာ သူ့အဖေ၏ လေးစားချစ်ခင်မှုကို ရအောင် အားမထုတ်၍မဖြစ်။ ဤအချက် တစ်ချက်တည်းကြောင့်ပင်လျှင် ဤကိစ္စကို အောင်မြင်အောင် ကြိုးပမ်းရလိမ့်မည် ဖြစ်၏။

သူ ဟာရာရီရှိ သံရုံးသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီး နေထိုင်လာခဲ့ရသည့် နှစ်များအတွင်းတွင် သူသည် ဥပဒေဖြင့် တားမြစ်ပိတ်ပင်ထားသော ဆင်စွယ်နှင့် ကြံ့ချိုများ ကုန်သွယ်မှုလုပ်ငန်းတွင် နေရာတစ်နေရာ အခိုင်အမာ ရအောင် အားထုတ်ထားခဲ့ပြီးပြီဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်ကလည်း ညစာစားပွဲတစ်ခု၌ ဆုံမိခဲ့သည့် အစိုးရအရာရှိ တစ်ယောက်နှင့် စကားလက်ဆုံကျရာမှ အစပြုခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့ ပြောမိခဲ့ကြသည်များမှာ သံတမန်ဆိုင်ရာ အထူးအခွင့်အရေးများ အကြောင်းနှင့် သံတမန်များ၏ ဆက်သွယ်ရေးလုပ်ငန်းအကြောင်းများဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဖခင်၏ သင်ကြားပြသမှုများကို လက်တွေ့ ခံယူသိရှိနားလည်ထားသူဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ ထိုအရာရှိအား ချဉ်းကပ်ရမည့်နည်းလမ်းကို ချင် ချက်ချင်းမြင်ခဲ့သည်။

မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ချင်သည် တရားမဝင်သောနည်းဖြင့် ချဉ်းကပ်ခဲ့သည်။ တစ်ဖက်မှလည်း အားတက်ဖွယ်ကောင်းသည့် တုံ့ပြန်မှုကို ရရှိခဲ့၏။

နောက်ပိုင်းတွင် တစ်ပတ်ကြာမျှ ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးမှု စခဲ့သည်။ ထို့နောက် ထိုအရာရှိကပင် ချင်အား သူ့ထက်ကြီးသော အရာရှိကြီးတစ်ဦးနှင့် ဆုံမိရန် ဂေါက်သီးကစားဖို့ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သည်။

သူ့ယာဉ်မောင်းသည် သံတမန်များ သုံးလေ့ရှိသော မာစီဒီးကားကို ဟာရာရီဂေါက်ကွင်း၏ နောက်ဘက်တစ်နေရာ၌ ရပ်ပေးသည်။ ချင်ကဂေါက်ကွင်းထဲသို့ မဝင်မီ သူ့ယာဉ်မောင်းအား ကားထဲ၌ ထိုင်မနေဘဲ ကားနှင့် ဝေးရာ တစ်နေရာသို့ သွားနေရန် အတိအကျညွှန်ကြားခဲ့သည်။

ချင်သည် ဂေါက်သီးရိုက်ရာ၌ သူနိုင်ချင်လျှင် နိုင်အောင်လည်း ရိုက်လိုရသည်။ ရှုံးချင်စိတ်ရှိလျှင်လည်း ရှုံးအောင် ရိုက်လိုရသူဖြစ်၏။ ထိုနေ့က သူသည် သူ့ပြိုင်ဘက်အား အနိုင်ပေးခဲ့ပြီး လောင်းကြေးအဖြစ် အမေရိကန်ဒေါ်လာ သုံးထောင်ကို အသင်းတိုက်ထဲရှိ လူအများရှေ့၌ တစ်ရွက်ချင်းစီ ရေတွက်၍ ပေးချေခဲ့သည်။

ဂေါက်ကွင်းမှ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ သူသည် မော်တော်ကားကို ကားရုံထဲ၌ ထိုးခဲ့ပြီး ပြန်နိုင်ကြောင်း သူ့ယာဉ်မောင်းအား ပြောခဲ့သည်။

ယာဉ်မောင်းပြန်သွားသည့်အခါ သူ့ကိုယ်တိုင် ကားရုံထဲဆင်း၍ ကားနောက်ဖုံးကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ အထဲတွင် ဂုန်လျှော်အိတ်ဖြင့် ကျကျနန ထုပ်ထားသည့် ကြံ့ချိုကြီး ခြောက်ချောင်းကို တွေ့ခဲ့ရလေသည်။

ချင်သည် ထိုပစ္စည်းအားလုံးကို နောက်တစ်ကြိမ် တိုင်ပေသို့ပို့သည့် သံရုံးအိတ်ကြီးထဲ ထည့်ပေးလိုက်ရာ သူ့အဖေက ဟောင်ကောင်ဆိုင်သို့ပို့၍ ရောင်းချခဲ့သည်။ အမေရိကန်ဒေါ်လာ ခြောက်သောင်းတိတိ ရရှိခဲ့၏။

သူ့အဖေကလည်း ချင်ထံသို့ စာရေး၍ ချင်၏လုပ်ရပ်ကို ချီးကျူးရုံမျှမက ဆင်စွယ်များ ရမည်ဆိုပါက သူ ပို၍ပင် ဝမ်းသာလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း အသိပေးသည်။

မကြာမတင်မှာပင် ချင်သည် ဤလုပ်ငန်းကို လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် လုပ်တတ်သူအဖြစ် ထင်ရှားလာသည်။ သူသည် ဆင်စွယ်ရော ကြံ့ချိုပါ ဝယ်ယူသူအဖြစ် မှောင်ခိုသမားများကြား၌ အသိများလာသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူ့လက်တွင်းသို့ မှတ်ပုံမတင်ရသေးသော တံဆိပ်မနှိပ်ရသေးသော ဆင်စွယ်များနှင့် ကြံ့ချိုများ တဖွဲဖွဲဝင်လာသည်။

ဤပစ္စည်းများကို မှောင်ခိုနေသည့်လောကမှာ ကျယ်ဝန်းသည် မဟုတ်။ မကြာခင်မှာပင် သူတို့လောကတွင်းသို့ ဝယ်ယူလူသစ်တစ်ဦး

ရောက်လာသည်ကို သိသွားကြသည်။

လအနည်းငယ် အတွင်းမှာပင် ဆစ် လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦး သူ့ထံ ရောက်လာသည်။ ဆစ်အမျိုးသားသည် အာဖရိကတိုက် အရှေ့တောင်ပိုင်းရှိ မာလာဝီနိုင်ငံတွင် နေထိုင်လျက်ရှိသူဖြစ်သည်။

သူသည် မာလာဝီ ရေအိုင်၌ ငါးဖမ်းလုပ်ငန်းတစ်ခု ချဲ့ထွင် လုပ်ကိုင်နေရာမှ ထိုငါးများကို တိုင်ဝမ်ကျွန်းသို့ တင်ပို့ရောင်းချရန် ကြံ စည်စိတ်ကူးနေသူ ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ဦး၏ ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးမှုများသည် များစွာအဆင်ပြေခဲ့၏။ ချက်တီဆင်းသည် ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်ရှိသော လူ ချမ်းသာတစ်ဦးဖြစ်၍ သူ တင်ပြလာသည့် လုပ်ငန်းကိစ္စကို မြှုပ်နှံလိုသည့် ငွေကြေး အရင်းအနှီးပမာဏနှင့်တကွ သူ့အဖေထံ လွှဲပေးသည်။

သူ့အဖေကလည်း ချက်တီဆင်းနှင့်ဖက်စပ်လုပ်ရန် လက်ခံခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် စာချုပ်စာတမ်းများကို သံရုံးတွင် နှစ်ဦးနှစ်ဖက်လက်မှတ်ထိုး ကြသည်။ ဤတွင် ချင်က ချက်တီဆင်းအား ညစာစားဖို့ ဖိတ်သည်။

ညစာစားနေကြသည့်အတွင်းတွင် ချက်တီဆင်းက....

“သံအမတ်ကြီး အဖေဟာ ဆင်စွယ်လှလှတွေကို သိပ်သဘောကျ တယ်လို့ သိရတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ လိုအပ်သမျှကို ပုံမှန်ရသွားအောင် စီစဉ်ပေးနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ပေးသမျှကို အမြန်ဆုံးရောက်သွားအောင် သာ ပို့ပေးဖို့ တာဝန်ယူပါ”

ဟု ပြောသည်။

တိုတောင်းလှသည့် အချိန်ကာလအတွင်းမှာပင် ချင်သည် ချက်တီ ဆင်း၏ အခြေအနေကို ရိပ်မိသိရှိလာသည်။ ချက်တီဆင်းသည် အာဖရိ က နိုင်ငံများအတွင်းရှိ ဆင်များနှင့် ကြံ့များမှ ထွက်လာသမျှ အစွယ်များ နှင့် ချိုများကို ကောင်းစွာ ထိန်းသိမ်းချုပ်ကိုင်ထားနိုင်သူဖြစ်၏။

ဘော့စ်ဝါးနားနှင့် အင်ဂိုလာ၊ ဇမ်ဘီယာ၊ တန်ဇာနီးယားနှင့် မိုဇမ် တတ် စသည့် နိုင်ငံများမှ ထွက်သမျှ ရွှေဖြူများနှင့် ချိုများကို စုဆောင်း ဝယ်ယူနေသူ ဖြစ်သည်။ ထိုနိုင်ငံများ အတွင်းရှိ သဘာဝ ထိန်းသိမ်းရေး သစ်တောများမှ ပိုင်ဆိုင်သည့် ဂိုဒေါင်များကို လက်နက်ကိုင် လူဆိုးများဖြင့်

ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက် လုယူနေသည့် အဖွဲ့အစည်းကိုပင် ချုပ်ကိုင်ထားသူ ဖြစ်၏။

ပထမတော့ ချင်သည် ချက်တီဆင်းအတွက် သာမန်ဖောက်သည် တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း မာလာဝီအိုင်မှရသမျှ ငါးများကို အခြောက်လှန်း၍ အရှေ့ဖျားနိုင်ငံဘက်သို့ အဆက်မပြတ်ပို့လာရသည့်အခါ ဆက်ဆံရေး အခြေအနေပြောင်းသွားသည်။

အချင်းချင်း ပို၍ ရင်းနှီးလာသည်။ ယုံကြည်စိတ်ချလာသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ချက်တီဆင်းသည် ဆင်စွယ် ကုန်သွယ်မှုလုပ်ငန်း ထဲတွင် ထိုက်သင့်သည့် အရင်းအနှီးငွေ ထည့်ဝင်လိုကြောင်း စကားကမ်း လှမ်းသည်။

ဖက်စပ်လုပ်ငန်းအနေဖြင့် လုပ်ငန်းပမာဏကို ချဲ့ထွင်ရန်လည်း အကြံပြုသည်။

ဤလုပ်ငန်းအတွက် သူ ထည့်ဝင်ရန် ကမ်းလှမ်းလိုက်သည့် ငွေ မှာ ဒေါ်လာငွေ တစ်သန်း။ လိမ္မာပါးနပ်လှသော ချင်ကလည်း သူ့အဖေ ကိုယ်စား ချက်တီဆင်းနှင့် ဆွေးနွေးဈေးဆစ်ပြီး အရင်းအနှီးငွေ ငါးဆယ် ရာနှုန်းထည့်ဝင်ခြင်းပြုနိုင်ခဲ့သည်။

ချက်တီဆင်း၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဖြစ်လာသည့်အချိန်မှစ၍ ချင် သည် လုပ်ငန်းတစ်ခုလုံး၏ ပမာဏနှင့် အနေအထားအားလုံးကို သိရှိ လာသည်။

ဆင်ပေါပေါများများ ရှိနေသေးသည့် အာဖရိကနိုင်ငံတိုင်းတွင် ချက်တီဆင်းသည် လျှို့ဝှက်ဆက်သွယ်မှုများ ရရှိထားသည်။

သူ့အဆက်အသွယ်အများစုသည် အောက်ခြေရှိ သစ်တောဝန်ထမ်း များမှသည် ဝန်ကြီးအဆင့်ထိရှိ၏။ နိုင်ငံများအတွင်းရှိ သဘာဝတောထိန်း ဌာနများတွင်လည်း သူ့သတင်းပေးများနှင့် သူ့ထံမှ လစဉ်ကြေးယူနေသော အရာရှိများမွေးထားသည်။

အချို့မှာ လမ်းပြများဖြစ်၍ အချို့မှာ တောထိန်းများဖြစ်သော်လည်း အများစုမှာ သဘာဝထိန်းသိမ်းရေးတောများမှ အကြီးအကဲ ကြီးကြပ်ရေး မှူးများ ဖြစ်ကြလေသည်။

အမှန်တော့ ချက်တီဆင်း၏ အိမ်ထဲရောက်နေကြသည့် ယင်းကြီးကြပ်ရေးမှူးများသည် ဆင်များကို စောင့်ရှောက်ကာကွယ်သူများအဖြစ် ခန့်ထားခြင်းခံရသူများ ဖြစ်ကြသည်။

ချင်နှင့် ချက်တီဆင်းတို့၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဘဝသည် နှစ်ဦးစလုံးတွင်များစွာ အကျိုးရှိခဲ့၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ချင် သံအမတ်အဖြစ် ဆောင်ရွက်နေရသည့် နှစ်ကုန်ဆုံးသွားသည့်အခါ ချင်၏ဖခင်သည် တိုင်ဝမ်အစိုးရအတွင်းရှိ မိတ်ဆွေများအကူအညီဖြင့် ချင်၏သက်တမ်းကို နောက်ထပ် သုံးနှစ်အထိ တိုးလာအောင် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့လေသည်။

ယခုအချိန်တွင် ချင်၏ ဖခင်နှင့်အစ်ကိုများသည် အာဖရိကတိုက် လုပ်ငန်းတွင် မြှုပ်နှံထားသည့် အရင်းအနှီးများမှ အကျိုးများစွာ ဖြစ်ထွန်းလာသည်ကို ကောင်းစွာ သိလာကြသည်။

ငါးလုပ်ငန်းဖြင့် စတင်ခဲ့ရာမှ ဆင်စွယ် လုပ်ငန်းကိုပါ ဇောက်ချ၍ လုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ ဤလုပ်ငန်း နှစ်ခုစလုံးသည် သူတို့မိသားစုအတွက် စွဲမက်စရာလုပ်ငန်းများ ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။

ချင်တို့ သားအဖသည် အသားအရောင် ခွဲခြားမှု ရှိနေသည့် အခြေအနေကိုလည်း ဆင်ခြင်သုံးသပ်ခြင်းမပြု။ တောင်အာဖရိကတိုက်တွင် ငွေအရင်းအနှီးများစွာကို အတိုင်းအဆမထားဘဲ မြှုပ်နှံခဲ့ကြသည်။

သူတို့သည် တစ်ကမ္ဘာလုံးက ပြစ်တင်ရှုတ်ချနေကြသည်ကို လည်း ထည့်သွင်းစဉ်းစားခြင်းမပြု။ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း စီးပွားရေး မူဝါဒအရ တောင်အာဖရိကတိုက်တွင်းရှိ ပစ္စည်းအားလုံးကို ဈေးပေါပေါနှင့် ရောင်းချပစ်နေသည့် အဖြစ်ကိုလည်း သတိမထား။

ချင်သည် တိုင်ပေသို့ မကြာခဏ ပြန်လာလေ့ရှိရာ တစ်ကြိမ် ပြန်အရောက်တွင် သူ့အဖေအား ...

“နောက် ဆယ်နှစ်အတွင်းမှာ အသားအရောင် ခွဲခြားမှုနဲ့ လူဖြူလူနည်းစုအုပ်ချုပ်မှုဟာ ဒီမြေပေါ်က ထွက်သွားရတော့မှာ အဖေရဲ့။ အဲသလိုဖြစ်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် တောင်အာဖရိကတိုက်မှာရှိနေတဲ့ ပစ္စည်းအားလုံး ဈေးတက်ကုန်မှာ သေချာတယ်”

ဟု ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့သည် တောင်အာဖရိကတိုက်တွင် မြေဧကထောင်နှင့်ချီ၍ ဝယ်သည်။ ဈေးမှာ တိုင်ပေတွင် အခန်းသုံးခန်းပါသည့် တိုက်ခန်းတစ်ခန်း တန်ဖိုးမျှသာ ပေးရလေသည်။

အမေရိကန် ကုမ္ပဏီများက တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်ထားသည့် စက်ရုံများ၊ ရုံးအဆောက်အအုံများနှင့် ဈေးဆိုင်ကြီးများကို ဈေးပေါပေါနှင့် ဝယ်ယူကြသည်။

အမေရိကန်ကုမ္ပဏီများက တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်ထားသည့် စက်ရုံများ၊ ရုံးအဆောက်အအုံများနှင့် ဈေးဆိုင်ကြီးများကို ဈေးပေါပေါနှင့် ဝယ်ယူကြသည်။

အမေရိကန်ကုမ္ပဏီများမှာ တောင်အာဖရိကတိုက်တွင်းရှိ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုများကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းရန် အမေရိကန်အစိုးရက ဖိအားပေးနေသဖြင့် လုပ်ထားသမျှ လုပ်ငန်းများကို ရသည့်ဈေးဖြင့် ရောင်းချနေကြရသည် မဟုတ်ပါလား...။

ချင်တို့ သားအဖအနေဖြင့် တစ်ဒေါ်လာတန် ပစ္စည်းကို ငါးဆင့် ဆယ်ဆင့်မျှနှင့် ရှိနေသဖြင့် ဝမ်းသာအားရဝယ်ယူလျက် ရှိကြလေသည်။

သူတို့သည် အခြားသော အာဖရိက နိုင်ငံများထဲတွင်လည်း အရင်းအနှီးများကို တိုးတက်မြှုပ်နှံကြသည်။ ချက်တီဆင်းမှတစ်ဆင့် ချင်သည် ဇမ်ဘီယာ၊ ဇိုင်ယာ၊ ကင်ညာနှင့် တန်ဇာနီးယားနိုင်ငံ အစိုးရ ဝန်ကြီးများနှင့် ရင်းနှီးခွင့်ရသည်။

ယင်းတို့၏ အကူအညီဖြင့် ယင်းတို့၏ နိုင်ငံတွင်း၌ ချင်၏ ဖခင်သည် စိတ်တိုင်းကျ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံခွင့်များရခဲ့ရုံမျှမက သူရလိုသည့်ပစ္စည်းများကို သူ့ကြိုက်ဈေးဖြင့် ဝယ်၍ရသည်။

ငွေကြေးချမ်းသာကြွယ်ဝမှုအပိုင်းတွင် မည်မျှပင် တိုးတက်လာစေကာမူ ချင်၏ အဖေသည် ဆင်စွယ်အပေါ် စိတ်ဝင်စားမှု လျော့မသွား၊ လောဘရမ္မက်တက်ဆဲပင် ဖြစ်သည်။ ချင်နှင့် ဆုံမိခဲ့ကြသည့် နောက်ဆုံး တစ်ခေါက်တွင် အဖေလုပ်သူက ...

“ငါ့သား မင်း အာဖရိကကို ပြန်ရောက်သွားလို့ မှတ်ပုံတင်ပြီး တံဆိပ်နှိပ်ထားတဲ့ ဆင်စွယ်တွေ ထပ်ပြီးရနိုင်ဦးမယ်ဆိုရင် ပို့ပေးစေချင်

ဆင်နုန်သည်  
တယ်”

ဟု ပြောသည်။

တရားဝင် ဆင်စွယ်တွေ ရဖို့ဆိုတာက အစိုးရလေလံပွဲမှာသာ ရနိုင်တာ အဖေရဲ့။ တခြားနေရာမှာ မရနိုင်ဘူး”

ဟု ချင်က ပြန်ပြောသည်။

“အစိုးရ လေလံတင်တာတွေကို သွားဝယ်လို့ကတော့ အမြတ် များများ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးရမလဲ”

ဟု အဘိုးကြီးက သရော်သံဖြင့် ပြောသည်။

“အဖေကတော့ မင်းအနေနဲ့ ကိုယ့်ကြံရည်ဖန်ရည်သုံးပြီး လုပ် နိုင်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်တယ်”

နောက်တစ်ကြိမ် ချက်တီဆင်းနှင့်ဆုံမိသောအခါ ချင်က သူ့ အဖေ ၏စကားကို ပြန်ပြောသည်။ ချက်တီဆင်းသည် သူ့မှတ်ဆိတ်ကိုလက်နှင့် ဆွဲကာ စဉ်းစားလျက်ရှိသည်။ သူသည် လူချောတစ်ဦးဖြစ်၍ ဖောင်းထုပ် ပေါင်းထားသည့်အခါ ပို၍ ခုံညားလာသည်။

“ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတာက မှတ်ပုံတင်ပြီး ဆင်စွယ် ဘယ်နေရာ မှာ ရှိနိုင်သလဲဆိုတာ စဉ်းစားတာပါ”

ဟု ချက်တီဆင်းက ပြောသည်။

“ရနိုင်တဲ့နေရာကတော့ အစိုးရဂိုဒေါင်ကလွဲလို့ တခြားနေရာ မရှိ ဘူး သံအမတ်ကြီး”

“ခင်ဗျား ဆိုလိုတာက အစိုးရက လေလံမပစ်ခင် ဂိုဒေါင်ထဲက ရအောင်ယူမှဖြစ်မယ်လို့ ဆိုလိုတာလား”

ဟု ချင်က မေးသည်။

ချက်တီဆင်းက ပခုံးကို တွန့်သည်။

“အဲဒီနည်း ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်ပေလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ထပ်ပြီး စဉ်းစားကြည့်ဦးမယ်”

သီတင်းသုံးပတ်အကြာတွင် သူတို့သည် လီလောင်ဝီဘက်ရှိ ချက်တီဆင်း၏ ရုံးခန်းတွင် ထပ်မံ ဆုံမိကြပြန်သည်။

“ကျွန်တော် တော်တော်ကြီးကို စိတ်အလုပ်များသွားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖြေတစ်ခုတော့ ရတယ်”

ဟု ဆစ်အမျိုးသားက ပြောသည်။

“စရိတ်စက ဘယ်လောက်အထိကုန်မယ် ထင်သလဲ”

ဟု ချင်က မေးသည်။

“မှောင်ခို ဆင်စွယ်ဈေးထက် သိပ်ပြီး ပိုမယ်ထင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တင်ပို့တဲ့အခါမှာ သင်္ဘောတစ်စီး သီးသန့်ရှာပြီး ပို့ရမယ့်သင်္ဘောရှိတယ်။ အဲဒီပုံမျိုးဆိုရင် သံအမတ်ကြီးရဲ့ အဖေက လက်ခံနိုင်မလား”

ဤသတင်းကြားရလျှင် သူ့အဖေ ဝမ်းသာလိမ့်မည်ဟု ချင်က သိနေသည်။

မှတ်ပုံတင်တံဆိပ်ရိုက်နှိပ်ထားသည့် ဆင်စွယ်သည် နိုင်ငံတကာဈေးကွက်တွင် မှောင်ခိုဆင်စွယ်ထက် သုံးလေးဆမျှ ဈေးပိုရနေသည် မဟုတ်ပါလား...။

“ကျွန်တော်တို့လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းကို ဘယ်တိုင်းပြည်မှာရနိုင်မလဲဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ အလျင်ဆုံး စဉ်းစားကြရလိမ့်မယ်”

ဟု ချက်တီဆင်းက ပြောသည်။ သူ့မျက်နှာထားကတော့ လိုချင်သောပစ္စည်း ဘယ်နေရာကယူရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေသည်။

“ဇိုင်ယာနိုင်ငံနဲ့ တောင်အာဖရိကကတော့ ယူလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ ထိထိရောက်ရောက် လှုပ်ရှားနိုင်တဲ့ အဖွဲ့အစည်း မရှိဘူး...”

“ဇမ်ဘီယာ၊ တန်ဇာနီးယားနဲ့ ကင်ညာနိုင်ငံတွေမှာကလည်း ဆင်စွယ်နည်းနည်းပါးပါးပဲ ရှိမယ်။ အဲဒီတော့ရွေးစရာဆိုလို့ ဘော့စ်နားဝါးနိုင်ငံနဲ့ ဇင်ဘာဘွေနိုင်ငံပဲ ရှိတယ်”

ချင်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဆင်စွယ်တွေက ဝမ်ကီး၊ ဟာရာရီနဲ့ ချင်ဝီဝီ သဘာဝထိန်းသိမ်းရေးဌာနပိုင် ဂိုဒေါင်တွေထဲမှာ ရှိနေတယ်။ လေးလံမပစ်ခင်အချိန်ဆိုရင် အစုလိုက် အပုံလိုက်ကိုရနိုင်ဖို့ ရှိတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော် အခုပြောတဲ့ စခန်းသုံးခုထဲက တစ်ခုကိုရွေးရမှာပဲ”

“ဘယ်စခန်းကို ရွေးမယ်လို့ စိတ်ကူးလဲ”

ချက်တီဆင်းသည် လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်၍ လက်သုံးချောင်း ထောင်လိုက်သည်။

“တစ် - ဟာရီဂိုဒေါင်။ အဲဒီဂိုဒေါင်က အစောင့်ချထားတာ သိပ် ထူထပ်တယ်”

သူသည် လက်တစ်ချောင်းကို ပြန်ချိုးထားလိုက်သည်။

“နှစ်-ဝမ်ကီးစခန်း၊ အကြီးဆုံး သဘာဝထိန်းသိမ်းရေးတော စခန်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဇမ်ဘီယာ နယ်စပ်နဲ့ သိပ်ဝေးတယ်”

သူသည် ဒုတိယလက်ချောင်းကို ပြန်ချိုးလိုက်သည်။

“သုံး - ချင်ဝီဝီစခန်း၊ အဲဒီစခန်းက ဝန်ထမ်းတွေထဲမှာ ကျွန်တော့် လူယုံတွေရှိတယ်။ သူတို့ပေးထားတဲ့ သတင်းအရ အခုလောလောဆယ် သူတို့ဂိုဒေါင်ထဲမှာ ဆင်စွယ်တွေ အများကြီးရှိနေတယ်...”

“ပြီးတော့ ဇမ်ဘီယာနယ်စပ်နဲ့ မိုင်သုံးဆယ်တောင် မကွာဘူး၊ ကျွန်တော့်လူတွေထဲက တစ်ဖွဲ့ဟာ ဟာမြစ်ကို တစ်နေ့တည်းနဲ့ ဖြတ်ကူး သွားနိုင်တယ်”

“ခင်ဗျား ရည်ရွယ်တာက ဂိုဒေါင်ကို အကြမ်းဖက်ပြီး ဝင်လုမယ် ဆိုပါတော့”

ဟု ချင်က မေးသည်။

“ဒါပေါ့”

ဟု ပြောကာ ချက်တီဆင်းက အံ့အားသင့်သောမျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်သည်။

“သံအမတ်ကြီး အနေနဲ့လည်း ဒီလိုပဲ ရည်ရွယ်တယ် မဟုတ်လား၊ ဒီပစ္စည်းမျိုးလိုချင်ရင် ဒီနည်းကလွဲလို့ တခြားနည်းရှိသေးလို့လား”

“အင်းပေါ့လေ”

ဟု ချင်က ရေရွတ်သည်။

“တကယ်လုပ်ရင်ဖြစ်ကော ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“ချင်ဝီဝီ စခန်းဟာ ဒီနိုင်ငံမှာ လူသူနဲ့ အဝေးဆုံး အခေါင်ဆုံး နေရာပဲ။ မြစ်ကမ်းပါးပေါ်မှာ တည်နေတယ်။ ဒီမြစ်ဒေသက နိုင်ငံတကာ

ရဲ့နယ်စပ်ပဲ...”

“ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော် လက်သပ်မွေးထားတဲ့ လူတွေထဲက အတော်ဆုံး အကောင်းဆုံး မုဆိုးတစ်ယောက်ဦးဆောင်မယ့် မောင်းပြန်သေနတ်ကိုင် လူနှစ်ဆယ်ပါတဲ့ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့လွှတ်ပေးမယ်...”

“သူတို့က ညအမှောင်ထဲမှာ ဇမ်ဘီယာဘက်ကနေပြီး လှေတွေနဲ့ မြစ်ကို ဖြတ်မယ်။ တစ်နေ့ကုန် မနားတမ်းလျှောက်လိုက်ရင် စခန်းဌာနချုပ်ကို ရောက်မယ်။ စခန်းကို စီးမယ်။ ပစ္စည်းအားလုံးကိုယူမယ်။ သက်သေအထောက်အထားအားလုံးကို လက်စဖျောက်ပစ်မယ်။ အဲဒါပဲ”

ချင်က ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်သည်။ လက်စဖျောက်မည်ဟူသော စကားကြောင့်များစွာ စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရ၏။

ချက်တီဆင်းသည် စကားကိုဖြတ်ကာ ချင်အား စူးစမ်းသော မျက်နှာထားဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

“လက်စဖျောက်ရမယ့်လူက လေးငါးယောက်ထက် မပိုပါဘူး၊ တောထိန်းအများစုက ကျွန်တော် လစာပေးထားတာပဲ...”

“မိုးရာသီဆိုရင် စခန်းဧည့်ရိပ်သာလည်း ပိတ်ထားတယ်။ ဝန်ထမ်းအတော်များများက ခွင့်ယူပြီး ရွာပြန်နေကြမယ့် အချိန်။ စခန်းမှာ ကျန်ခဲ့မယ့်လူက စခန်းကြီးကြပ်ရေးမှူးနဲ့ တောထိန်းနှစ်ယောက်။ သုံးယောက်ထက် မပိုပါဘူး”

“သူတို့ကို လက်စဖျောက်ဘဲ ထားနိုင်တဲ့နည်း မရှိတော့ဘူးလား” ဟု ချင်က ပြန်မေးသည်။

“သံအမတ်ကြီး စဉ်းစားလို့ရရင် ပြောပါ။ ကျွန်တော်ထပ်ပြီး စဉ်းစားကြည့်မယ်”

ဟု ချက်တီဆင်းက ဖြေသည်။ ချင်သည် အတန်ကြာမျှ ငိုနေသည်။ ထို့နောက် ခေါင်းခါသည်။

“လောလောဆယ်တော့ မရသေးဘူး။ ခင်ဗျား အစီအစဉ်ကိုသာ ဆက်ပြောပါ”

“ကျွန်တော့်လူတွေက သက်သေဖြစ်လာနိုင်တဲ့ လူတွေကို လက်စဖျောက်ပစ်မယ်။ ဆင်စွယ် ဂိုဒေါင်ကို မီးရှို့ပစ်မယ်။ ချက်ချင်း ဖြတ်ထွက်

ပြီး မြစ်ကို ဖြတ်ကူးမယ်”

“ဆင်စွယ်တွေကို ဘယ်လိုယူရမှာလဲ။ ခင်ဗျား လွတ်မယ့်အဖွဲ့မှာ လူနည်းနည်းပဲပါမယ်ဆိုတော့ ဆင်စွယ်များများ သယ်လို့ရမတဲ့လား”

“အဲဒီ အပိုင်းဟာ ကျွန်တော့်အစီအစဉ်ရဲ့ အလှဆုံးအပိုင်းတစ်ပိုင်းပဲ တိုက်ခိုက်လုယက်မှုကို ဇင်ဘာတွေ ရဲ့တွေက တိတိကျကျသိနိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုး မထားရဘူး...”

“သူတို့အနေနဲ့ ဆင်မှောင်ခိုသမားတွေက အစွယ်အားလုံးကို သူတို့နိုင်ငံရဲ့ အပြင်ဘက် ထုတ်သွားပြီလို့ ထင်စေရမယ်။ အဲဒီတော့ ဆင်စွယ်တွေကို သူတို့နိုင်ငံထဲမှာ မရှာကြတော့ဘူး”

ဧည့်ရိပ်သာအိမ်ကလေး၏ ရှေ့ဝရန်တာ၌ ထိုင်နေသော ချင်သည် သူ့ အတွေးနှင့်သူ ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်လိုက်သည်။ အခုလို ပြန်၍ စဉ်းစားလိုက်မိသည့်အခါ ချက်တီဆင်း၏ အစီအစဉ်သည် အဘက်ဘက်တွင် ထောင့်စေ့သည်ဟု ယူဆမိသည်။

သို့သော်လည်း အစီအစဉ်ထဲတွင် ဒေါက်တာ ဒင်နီယယ်အမ်းစထရောင်းနှင့် သူ၏ ရုပ်မြင်သံကြား ကင်မရာမင်းကို ထည့်မတွက်နိုင်ခဲ့။ အမှန်တော့လည်း ဤလူစု အခုလို ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု ဘယ်သူက ခန့်မှန်းသိသာနိုင်ပါမည်နည်း။

ချင်သည် အစီအစဉ်ကို ဆိုင်းငံ့ထားရန်၊ သို့မဟုတ် ဖျက်ပစ်ရန် ပြန်၍ စဉ်းစားသည်။ သို့သော်လည်း ချက်ချင်းပင် ထိုစိတ်ကူးကို စွန့်လွှတ်လိုက်သည်။ အခုအချိန်လောက်ဆိုလျှင် ချက်တီဆင်း၏ လူများသည် မြစ်ကို ဖြတ်ကူးကာ စခန်းဆီသို့လာနေလောက်ပြီ။ ထိုလူစုဆီသို့ သူ အချိန်မီ ရောက်နိုင်စရာ နည်းလမ်းမရှိ။ အကယ်၍ သူတို့ရောက်လာချိန်အထိ ဒင်နီယယ်အမ်းစထရောင်းနှင့် သူ့ ကင်မရာမင်း ရှိနေသေးပါမူကား ...

ထိုနှစ်ယောက်ကိုလည်း ကြီးကြပ်ရေးမှူး၊ သူ့ မိသားစု၊ ဝန်ထမ်းများနှင့်အတူ သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ရန်သာ ရှိတော့၏။

ချင်၏ အတွေးရေလျှင်သည် ဝရန်တာ အစွန်းတစ်ဖက်ရှိ တယ်လီဖုန်းမြည်သံကြောင့် ရပ်သွားသည်။ သူသည် ဖျတ်ခနဲထကာ တယ်လီဖုန်းဆီသို့ သွားသည်။

တယ်လီဖုန်းအခေါ်ကို သူ မျှော်လင့်နေသည်မှာ ကြာပြီ။ ဤကိစ္စမှာလည်း ချက်တီဆင်း၏ အစီအစဉ်ထဲမှာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားခဲ့သည့် ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်၏။

“သံအမတ်ကြီးပါလား ခင်ဗျား”

အသံမှာ ဂျွန်နီအင်ဇော၏ အသံ...။

“သံအမတ်ကြီးရဲ့ ဟာရာရီသံရုံးက ဖုန်းခေါ်နေပါတယ်။ သံအမတ်ကြီးရဲ့ ကိုယ်ရေးအရာရှိ မစ္စတာ ဟွမ်လို့ ပြောပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ မစ္စတာ ဂျွန်နီအင်ဇော”

ဟု ချင်က ပြန်ပြောသည်။

ဤတယ်လီဖုန်းခေါ်သံသည် မိုင်တစ်ရာငါးဆယ်အကွာရှိ ကာရှိုင်းရွာ စကားပြောကြေးနန်းရုံးဖုန်းမှ လာခြင်းဖြစ်၏။ အသံသည် တိုးလွန်းလှ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ မျှော်လင့်နေသော သတင်းကို ရသည်။ သူသည် တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ပြန်ချပြီးပြန်ကိုင်သည်။ ဂျွန်နီ၏ ထူးသံကို ပြန်ကြားရသည်။

“ဟာရာရီမှာ အရေးတကြီး ကိစ္စပေါ်လာလို့ ပြန်ရပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်က သုံးလေးရက်လောက် နားချင်သေးတာ”

“ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားက သံအမတ်ကြီးကို ညစာကျွေးဖို့ စီစဉ်ထားကြတာ”

“နောက်တစ်ချိန်ချိန် ကြံဉ်းမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ သံအမတ်ကြီး။ ကျွန်တော်တို့ အသားတင်ကားတွေ ဒီညနေခင်းမှာ ကာရှိုင်းရွာကို သွားကြပါလိမ့်မယ်။ သူတို့နဲ့ လိုက်သွားမယ်ဆိုရင် အဆင်ပိုပြေမှာပါ...”

“ရာသီဥတုက မိုးရွာမယ်လို့ ထင်ရပါတယ်။ တကယ်လို့ သံအမတ်ကြီးရဲ့ ကား အဆင်မသင့်လိုက်ရင် မိုးထဲ လေထဲမှာ အခက်အခဲဖြစ်မှာ စိုးလို့ပါ”

ဤတစ်ချက်သည်လည်း ချက်တီဆင်း၏ အစီအစဉ်ထဲ၌ ပါသည်။ အသားတင်ကားများ ထွက်ခွာသွားမှ တိုက်ခိုက်လုယက်မည့် အဖွဲ့

က ဝင်ရန်ဖြစ်သည်။

သို့တစေလည်း အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် ဘဝင်မကျဖြစ်နေသော ချင်သည် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေသည်။ အတန်ကြာမှ.....

“အသားတင် ထရပ်ကားတွေက ဘယ်အချိန် ထွက်ကြမှာလဲ” ဟု မေးသည်။

“တစ်စီးက အင်ဂျင်ဘာဖြစ်တယ် မသိဘူး၊ ပြင်နေတုန်းပဲ”

တောထိန်း ရိုမိုသည် ညွှန်ကြားထားသည့်အတိုင်း ထရပ်ကား များ ထွက်မည့်အချိန် နောက်ကျအောင် လုပ်ထားပြီဟု ချင်က ရိပ်မိသည်။

တိုက်ခိုက်ရေးအဖွဲ့အရောက်နှင့် ထရပ်ကားများ အထွက်သည် မရှေးမနှောင်းဖြစ်ဖို့ ချက်တီဆင်းက စီစဉ်ထားသည် မဟုတ်ပါလော.....။

“ထရပ်ကား ယာဉ်မောင်းကတော့ ဒီညနေခင်း ခြောက်နာရီထိုး လောက် ထွက်နိုင်မယ်လို့ ကျွန်တော့်ဆီ သတင်းပို့ထားတယ်။ ဒေါက်တာ အမ်းစထရောင်းကတော့ မကြာခင် ထွက်တော့မှာပါ။ သံအမတ်ကြီး သူနဲ့ လိုက်သွားမယ်ဆိုရင်လည်း ရပါတယ်”

“ဟာ ... ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ရပါတယ်”

ဟု ချင်က လျင်မြန် သွက်လက်စွာ ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော် အဲသလောက် မြန်မြန်ပြီးသွားဖို့ မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော် ထရပ်ကားတွေ ထွက်တဲ့ အချိန်ထိ စောင့်ပါ့မယ်”

“သံအမတ်ကြီး ကြိုက်သလိုလုပ်ပါ”

ဟု ဂျန်နီက ပြောသည်။

“တစ်ခုရှိတာက ထရပ်ကားတွေ ဘယ်အချိန် ထွက်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် အတိအကျတော့ မပြောနိုင်ပါဘူး။ အကယ်၍ ဒေါက်တာ အမ်း စထရောင်းတို့နဲ့ လိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ နောက်ထပ် တစ်နာရီလောက် စောင့် ခိုင်းလည်း စောင့်ကြမှာပါ”

“အို .... ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မစောင့်ခိုင်းပါနဲ့။ ခင်ဗျားရဲ့ ထရပ်ကား တွေနဲ့ပဲ လိုက်ပါ့မယ်။ ကျေးဇူးပဲ မစ္စတာ ဂျန်နီ”

စကားပြတ်သွားစေရန် ချင်သည် တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ကပျာ ကယာ ပြန်ချလိုက်သည်။ သူသည် မျက်မှောင် ကုတ်လျက်ရှိသည်။

ဒင်နီယယ် အမ်းစထရောင်းကြောင့် ပြဿနာသည် တိုးတိုးလာ နေသည်ဟု ထင်သည်။ ချင်အဖို့ကတော့ ဒင်နီယယ် မြန်မြန်သွားလေ ကောင်းလေ ဖြစ်သည်။

နောက်မိနစ်နှစ်ဆယ် မပြည့်ခင် ကြီးကြပ်ရေးမှူးအိမ်ဘက်မှ ထွက် လာသည့် ကားသံ ကြားရသည်။ ချင်သည် ထိုင်နေရာမှ ထ၍ ဝရန်တာ ပြတင်းပေါက်ရှိ တိုယိုတာလင်ကရူဇာ မော်တော်ကားကို လှမ်းကြည့်သည်။

ကားတံခါးပေါ်မှ “အမ်းစထရောင်းပရိဒပ်ရှင်း” ဟူသော စာတန်း။ ယာဉ်မောင်း ထိုင်ခုံဘက်မှ အမ်းစထရောင်းနှင့် သူ့ဆားထိုင်ခုံပေါ်မှ ကင်မရာ မင်း ဂျော့ခဲ။ ချင်သည် သူ့နာရီကို ကြည့်သည်။ တစ်နာရီထိုးပြီး မိနစ် အနည်းငယ် လွန်နေပြီ။

သူတို့ ထွက်သွားပြီး လေးနာရီခန့်ကြာမှ စခန်းတွင် တိုက်ပွဲဖြစ် ဖို့ရှိ၏။

ဒင်နီယယ်သည် ကားဘရိတ်ကို ခဏမျှဆွဲ၍ ချင်အား လှမ်းကြည့် သည်။ ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်၏။

“သံအမတ်ကြီးလည်း ဒီနေ့ပဲ ပြန်လိမ့်မယ်လို့ ဂျွန်နီက ပြောတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လို ကူညီရဦးမလဲ”

ဟု မေးသည်။  
“မလိုတော့ပါဘူး ဒေါက်တာ။ အားလုံး စီစဉ်ပြီးသွားပါပြီ”  
ချင်သည် ဒင်နီယယ်နှင့်တွေ့တိုင်း စိတ်ထဲတွင် မသိုးမသန့်ဖြစ်၏။  
ပြီးတော့ သူ့အကြည့် ....။

ဒင်နီယယ်၏ မျက်လုံးများသည် စူးရှလွန်းလှ၏။ ဤမျက်လုံး များနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည့်အခါတိုင်း သူ့ရင်ထဲတွင် စိုးရိမ်စိတ်ဝင်လာစမြဲ။

ဒင်နီယယ်သည် ချင်အား တစ်ခဏမျှစိုက်ကြည့်ပြီး လက်ပြ၍ နှုတ်ဆက်သည်။

“တစ်နေ့ကျရင် ကျွန်တော်တို့ စကားကြာကြာပြောခွင့်ရလိမ့်ဦး မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်”

ဟု ပြောသည်။  
လက်ပြ၍ နှုတ်ဆက်ကာ ကားကိုစခန်းအဝင်အထွက် တံခါးမ

ကြီးဆီသို့မောင်းသည်။

ချင်သည် ဒင်နီယယ်၏ကားကို မျက်စိတစ်ဆုံးလိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အခြားဘက်သို့လှည့်ကာ မညီမညာနိုင်လွန်းလှသော တောင်ကုန်းများဆီသို့ ငေးမောနေသည်။ အနောက်ဘက် မိုင်နှစ်ဆယ် အကွာခန့်မှ မိုးခြိမ်းသံ ကြားရသည်။

လျှပ်စီးလက်သည်ကိုလည်း မြင်လိုက်ရသည်။ သူ စောင့်ကြည့်နေခိုက်မှာပင် မိုးရွာလာသည်ကို တွေ့သည်။ အလှမ်းကွာဝေးသည့် တောင်ကုန်းများထက်သို့ မိုးစက်များ ကျနေလေပြီ။

“သူတို့ လူစု မြန်မြန်ရောက်လာကြပါစေ”

ဟု စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ ဆုတောင်း၏။

“ဒီနေ့ပဲ ဖြစ်ပါစေ” ဟုလည်း ထပ်၍ ဆုတောင်းလေသည်။

နာရီကို ကြည့်ပြန်၏။ နှစ်နာရီပင် မထိုးသေး။ မိုးမှောင်ကျလာနေသော်လည်း ခုနစ်နာရီခွဲမှ နေဝင်မည် ဖြစ်လေသည်။

“အခုပုံအတိုင်းသာဆိုပါက နေမဝင်မီ အမှောင်ထုလွှမ်းမည့် အရိပ်လက္ခဏာများ မြင်နေရသည်”

“ဒီနေ့ပဲဖြစ်ပါစေ” ဟု ထပ်၍ ဆုတောင်းမိပြန်သည်။

သူသည် စားပွဲပေါ်မှ မှန်ပြောင်းနှင့် ရောဘတ်၏ “တောင်အာဖရိကငှက်များ” စာအုပ်ကို ကောက်ယူသည်။ သူသည် သူ့ကိုယ်သူ ‘သဘာဝလေ့လာသူ’ တစ်ဦးဟုဘေးက ထင်လာအောင် ဟန်ဆောင်နေခဲ့ရသည့် အတွက် စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။

သူ့အနေဖြင့် ဤစခန်းသို့ ရောက်လာခြင်းသည် သဘာဝကို လေ့လာလို၍ဟု အကြောင်းပြထားခဲ့သဖြင့် ဂျန်နီအင်ဇော ယုံကြည်လာအောင် အမျိုးမျိုးလုပ်ပြထားရသည် မဟုတ်ပါလား။

သူသည် မာစီဒီးကားတွင်းသို့ဝင်ကာ ဆင်စွယ်ဂိုဒေါင်နောက်ဘက်ရှိ ဂျန်နီ၏ ရုံးခန်းဘက်သို့ မောင်းလာ၏။ မိုင်များ၊ စာရွက်များ အထပ်လိုက် တင်ထားသည့် စားပွဲပေါ်၌ထိုင်နေသော ဂျန်နီသည် တံခါးဝ၌ရပ်နေသော ချင်အား မော့ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော် ထရပ်ကားတွေကို စောင့်ရင်းရသမျှ အချိန်ကလေးမှာ ငှက်တွေလေ့လာမယ် စိတ်ကူးမိလို့လာခဲ့တာ။ မြစ်ဆိပ်က ရေအိုင်ဘက်သွားလိုက်ဦးမယ်”

ဟု ချင်က ပြောသည်။

ရွှန်နီက ချင်ကိုကြည့်၍ ပြုံးသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း တောတိရစ္ဆာန်များ၏ သဘာဝတွင် စိတ်ဝင်စားသူ ဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် ငှက်များ၏ သဘာဝကို စိတ်ဝင်တစားလေ့လာတတ်သူဖြစ်၍ ချင်အား ကိုယ်ချင်းစာသည်။

“သွားနိုင်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ ကားတွေ ထွက်ခါနီးရင် တောထိန်းတစ်ယောက်လွှတ်ပြီး အခေါ်ခိုင်းပါ့မယ်။ ကားတွေထွက်ဖို့ကလည်း နောက်ကျချင် ကျလိမ့်မယ်”

“ပစ္စည်းက မီးလောင်သွားတာဆိုတော့ အတော် လုပ်ယူရမှာ။ သံအမတ်ကြီး သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ စက်ကိရိယာ အပိုပစ္စည်း ရဖို့ဆိုတာက ဒီနိုင်ငံမှာ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ကြီးမားတဲ့ ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်နေတယ်...”

“ကျွန်တော်တို့လိုတာဝယ်ဖို့ နိုင်ငံခြားငွေကလည်း အလုံအလောက်ရှိတာမဟုတ်ဘူး”

ချင်သည် မြစ်ဆိပ်ရှိလူများ လုပ်ထားသည့် ငှက်ရေသောက်ကန်ဘက်သို့ကားကို မောင်းလာသည်။ ရေနံနှင့်မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်သည့်အခါကားကို ရပ်လိုက်သည်။

ရေနံထဲ၌ ရေဆင်းသောက်နေကြသော ကူဒူးငှက်တစ်အုပ်သည် ကားသံကြောင့် လန့်ဖျပ်ထပျံသွားကြ၏။ မကြာမတင်မှာပင် ငှက်များသည် အုပ်လိုက်သင်းလိုက် ဆင်းလာကြသည်။

ချင်သည် ငှက်များအပေါ်တွင် အာရုံစူးစိုက်၍ မရ။ သူသည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ဆင်စွယ်စွပ်တံ၌တပ်ကာ မငြိမ်မသက်ဖြစ်လွန်းသော စိတ်ဖြင့် ဖွာနေသည်။

သူ ယခုရောက်နေသော နေရာသည် ဆင်စွယ်သူခိုးဂိုဏ်း ခေါင်းဆောင်နှင့်ဆုံမိရမည့်နေရာဖြစ်၏။ သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုတစိုက်

ဆင်ကုန်သည်

မျက်စိရှာသည်။ ယခုအချိန်ထိတော့ မမြင်ရသေး။

အချိန်အတန်ကြာသည့်အခါ အသံတစ်သံ ကြားရသည်။ အဝေးမှ မဟုတ်။

သူ့ဘေးရှိ မာစီဒီးကားပြတင်းဝမှ ဝင်လာသည့်အသံ။

မမျှော်လင့်ထားသောနေရာမှ ကပ်ပေါ်လာသော အသံကြောင့် ချင်၏ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်သွားသည်။ ဖျတ်ခနဲ အလန့်တကြားလှည့်ကြည့်သည်။

သူ့ကားဘေး၌ ရပ်နေသော လူတစ်ယောက်။

ဘယ်ဘက်မျက်လုံးနားမှ အပေါ်နှုတ်ခမ်းအထိ ရှည်လျားသော အမာရွတ်ကြီး တစ်ခုရှိ၏။ အပေါ်နှုတ်ခမ်းသည် တွန့်ရှုံ့ကာအပေါ်သို့ လန်နေသည်။

ပြုံးလိုက်သည့်အခါ ပြောင်ပြနေသည့်နှယ် ရှိသည်။ ချင်သည် ချက်တီဆင်း ပြောလိုက်သည့် ဤအမာရွတ်အကြောင်းကို သတိရလာသည်။

“ဆာလီ”

ချင်က အမှတ်မထင် ရေရွတ်သည်။

“ဆာလီဆိုတာ မင်းလား” ဟု ထပ်မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်” ဟု ဖြေသည်။

“ဆာလီဆိုတာ ကျုပ်ပဲ”

ဆာလီသည် အရပ်ပုပု၊ ဂင်တိုတို။ သို့သော်လည်း ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ်နှင့် တောင့်တင်းသန်စွမ်းသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး အကြောတွေ ပြိုင်းပြိုင်းထနေသည်။ အသားကတော့ မည်းနက်လွန်းလှ၏။

ဝတ်ထားသည်မှာ စုတ်ပြဲနေသည့် ကာကီ အင်္ကျီလက်တိုနှင့် ကာကီဘောင်းဘီတို့...။

အင်္ကျီရော၊ ဘောင်းဘီပါ ရစရာမရှိအောင် ချွေးတွေ စိုရွဲနေသည်။ ဖိနပ်မပါသော ခြေဖဝါးမှ ဒူးအထိ ဖုန်တွေ အလိမ်းလိမ်းကပ်နေသည်။ ခရီးရှည်ခရီးကြမ်း တစ်ခုလာခဲ့ရသည်မှာ ထင်ရှား၏။

“မင့် လူတွေကော ဘယ်မှာလဲ”

ဟု ချင်က မေးသည်။ ဆာလီက ဘေးပတ်ပတ်လည်ရှိ ချုံကြီးများဘက် လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“မင်းတို့မှာ လက်နက်တွေ ပါသလား”

ဟု ချင်က မေးသည်။

ဆာလီက မဖြေ။ ပြုံးရုံသာ ပြုံးပြသည်။

“မင်းတို့ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာကော သိကြလား”

ဆာလီ ခေါင်းညိတ်သည်။

“မင်းတို့ သက်သေ တစ်ယောက်မှ မထားခဲ့ဘူး။ အားလုံး တစ်ယောက်မကျန် သတ်ပစ်ရမယ်။ ရဲတွေ လာရင် စကားပြောနိုင်တဲ့လူတစ်ယောက်မှ မရှိစေဘူး။ အဲဒါကော သိရဲ့လား”

ဆာလီက ခေါင်းထပ်ညိတ်သည်။ ချက်တီဆင်းက သူ့ကို အသေးစိတ် ပြောထားခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား...။

ဆာလီသည် ဇင်ဘာတွေ တောထိန်းဌာနကို မုန်းတီးနေသူဖြစ်၏။ လွန်ခဲ့သော နှစ်အတွင်းက ဆာလီ၏ ညီနှစ်ယောက်သည် လူတစ်စုနှင့် ဇမ်ဘီဇီမြစ်ကို ဖြတ်ကူးကာ ကြံ့အုပ်တစ်အုပ်နောက်သို့ လိုက်ကြသည်။

တောထိန်းဌာနမှ သူခိုးဖမ်းအဖွဲ့နှင့် ပက်ပင်းပါ တွေ့ကြသဖြင့် တိုက်ပွဲဖြစ်သည်။ ထိုတိုက်ပွဲတွင် သူ့ညီ တစ်ယောက်သေပြီး ညီတစ်ယောက် ကျောရိုးတွင် သေနတ်မှန်ကာ မသန်မစွမ်း ဘဝသို့ ရောက်သွားခဲ့ရုံမျှမက ဒဏ်ရာကြီးနှင့် ရုံးတင်ခံရပြီး ထောင်ခွန်နှစ် အပြစ်ပေးခံခဲ့ရ၏။

ဤဖြင့် ဆာလီသည် ဤသစ်တောမှ တောထိန်းများအပေါ် ရန်ငြိုးထားလာခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ခိုင်းသည့် အတိုင်း လုပ်ရန် သဘောထူထားပြီးဖြစ်၏။

“ကျုပ်တို့က တစ်ယောက်မှ အရှင်မထားခဲ့ဘူး။ စိတ်ချ”

“နှစ်ယောက်တော့ ချန်ထားရမယ်။ ရိုမိုနဲ့ ဒေးဗစ်။ မင်း သူတို့ကို ရော သိရဲ့လား”

“ကျုပ် သိတယ်။ သူတို့နဲ့ အလျင် ကျုပ် အလုပ် တွဲလုပ်ဖူးတယ်”

“အေး ... သူတို့က အလုပ်ရုံတွေ နားမှာ ထရပ်ကားကြီးနှစ်စီးနဲ့ စောင့်နေမှာ။ သူတို့ရဲ့ ထရပ်ကားတွေကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ရဘူးလို့ မင်းလူတွေကို ပြောထား။ ငါ ပြောတာ ကြားရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ကျုပ် ပြောထားပါ့မယ်”

“ကြီးကြပ်ရေးမှူးက သူ့ရုံးခန်းထဲမှာ ရှိနေလိမ့်မယ်။ သူ့မိန်းမနဲ့ ကလေးသုံးယောက်က တောင်ကုန်းပေါ်က အိမ်မှာ ရှိမယ်...”

“စခန်းရဲ့ အိမ်စေလေးယောက်နဲ့ သူတို့ မိသားစုတွေက အလုပ် သမား တန်းလျားမှာ ရှိမယ်။ မပစ်ခင် သူတို့ကို ပတ်ပတ်လည်က ပိတ် မိအောင် ဝိုင်းထားဖို့ လိုတယ်။ ဒါမှ ထွက်မပြေးနိုင်မှာ”

“ခင်ဗျား စကားပြောတာက တတွတ်တွတ်နဲ့ ဆီးပင်တစ်ပင်ပေါ် က မျောက်တစ်ကောင်နဲ့ တူတယ်”

ဟု ဆာလီက ပြောင်နောက်နောက် မျက်နှာပေးဖြင့် ပြောသည်။

“ကျုပ် အဲဒါတွေ အားလုံးသိပြီးပြီ၊ ချက်တီဆင်းက ကျုပ်ကို မှာလိုက်ပြီးသားတွေချည်းပဲ”

“ဒါဆိုလဲ မင်းသွားတော့၊ သူမှာတဲ့ အတိုင်းသာ မလွဲအောင် လုပ်”

ဟု ချင်က သံပြတ်နှင့် အမိန့်ပေးသည်။ ဆာလီက လက်မနှင့် လက်ညှိုးကို ဆက်ကာ ဝိုင်းပြသည်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးက နားလည်သည့် အမှတ်အသားတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ငွေတောင်းခြင်းပေတည်း။

ချင်သည် ထိုင်ခုံရှေ့မှ အံဖုံးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ အထဲတွင် ရာနှင့်ချီ၍ ထုပ်ထားသည့် ဒေါ်လာ တစ်ဆယ်တန် ငွေစက္ကူထုပ်များ...။

ချင်သည် ငွေစက္ကူများကို တစ်ထုပ်ချင်းစီ ရေတွက်ပြီး ဆာလီ လက်ထဲ ထည့်ပေးသည်။ အားလုံး ဒေါ်လာ တစ်ထောင်ထုပ် သုံးထုပ်။ စခန်းဂိုဒေါင်ထဲရှိ ဆင်စွယ် အားလုံးအတွက် ပေးခြင်းဖြစ်၍ တစ်ကီလိုလျှင် ငါးဒေါ်လာနှုန်း ကျသည်။

ဤဆင်စွယ်များကို တိုင်ပေရောက်သွားပါက တစ်ကီလိုလျှင် ဒေါ်လာ တစ်ထောင်ရလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလော...။

ဆာလီဘက်မှ ကြည့်မည်ဆိုပါကလည်း ဤငွေစက္ကူစိမ်းစိမ်းများ သည် သူ့အတွက် နည်းနည်းနောနော ငွေမဟုတ်။ သူ့ဘဝ တစ်လျှောက် တွင် ဤမျှလောက်များပြားသည့်ငွေကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ်ကိုင်ရခြင်း ဖြစ်၏။

သာမန်အားဖြင့် သူသည် တားမြစ်ထားသည့် နယ်မြေဒေသ အတွင်း အသက်စွန့်ပြီး ခိုးဝင်ရသည်။ ဆင်တွေ့လျှင် အေကေ ၄၇ သေ

နတ်ဖြင့် ပစ်သည်။ ပြီးတော့ ဆင်စွယ်ကို ဖြတ်ကာ အဆမတန် လေးသည့် ဆင်စွယ်များကို ထမ်း၍ ခြေကျင်ပြန်ရသည်။

ဖမ်းရေးအဖွဲ့နှင့် တွေ့လျှင် သေလမ်းမှ တစ်ပါး အခြားလမ်းမရှိ။ ဤမျှလောက် သက်စွန့်ဆံဖျား ကြိုးစားရသော်လည်း သူသတ်ခဲ့ရသည့် ဆင်တစ်ကောင်လုံးအတွက် ရသည့်ငွေက ဒေါ်လာ သုံးဆယ်ဝန်းကျင်သာ ရှိ၏။

ဆင်စွယ်တစ်ကီလိုမှ တစ်ဒေါ်လာနှုန်းပင် မပြည့်။

အခုတော့ အခု သူ့ကိုင်ထားရသော ငွေသည် အလွန်ခက်ခဲ ပင်ပန်း ပြီး ဘေးအန္တရာယ်များသည့်အလုပ်ကို ငါးနှစ်လောက်လုပ်ပါမှ ရနိုင်သည့် ငွေဖြစ်၏။

ပြီးတော့ လုပ်ရမည့် အလုပ်ကလည်း လူအနည်းငယ်မျှ သတ်ရမည့် အလုပ်ဖြစ်၍ ဆင်တစ်ကောင် သတ်သလောက်မျှပင် ခက်ခဲသည့် အလုပ်မဟုတ်။

လူနှစ်ယောက်စလုံး သူတို့လုပ်ခဲ့ရသည့် အပေးအယူကိစ္စအတွက် များစွာ ကျေနပ်ကြသည်။

“သေနတ်သံတွေ ကြားရတဲ့အချိန်ထိ ဒီနေရာက ငါ စောင့်နေမယ်”

ချင်က အေးအေးသာသာ ပြောသည်။ ဆာလီက ပြုံးနေသည်။

“ခင်ဗျား သိပ်အကြာကြီး မစောင့်ရပါဘူး”

ဟု ဆာလီက ပြန်ပြောသည်။ ထို့နောက် လာစဉ်တုန်းကလိုပင် အသံဗလံ မကြားရဘဲ ချုံပုတ်များအတွင်းသို့ တိုးဝင်ကွယ်ပျောက်သွား၏။

\* \* \*

ဒင်နီယယ်အမ်းစထရောင်းသည် ကားကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ပင်  
မောင်းသည်။ အာဖရိက တစ်တိုက်လုံးရှိ မော်တော်ကားလမ်းများနှင့် နှိုင်း  
ယှဉ်ပါက အလယ်ပိုင်း အာဖရိကရှိ လမ်းများသည် မဆိုးလှ။

သူတို့ တိုယိုတာကားပေါ်တွင် စခန်းချ ပစ္စည်းအားလုံးပါသည်။  
သူသည် အခန်းသာမက ကားထားစရာနေရာနှင့် ဓာတ်ဆီဆိုင်ပါထားသော  
ဟိုတယ်များ၌လည်းကောင်း၊ သာမန်တည်းခိုခန်းများ၌လည်းကောင်း  
နေလေ့မရှိ။

တတ်နိုင်လျှင် ဝေးဝေးက ရှောင်သည်။ တခြားကြောင့် မဟုတ်။  
အစားအစာမကောင်းခြင်းနှင့် သက်သောင့်သက်သာမရှိခြင်းစသော  
အကြောင်းများကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ကျောခံသည် တွဲလို့ကောင်းသည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ဤအကြောင်း တစ်ကြောင်းကြောင့်လည်း ဒင်နီယယ်က သူ့အား  
လိုလိုလားလားငှားလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အလုပ်တွဲလုပ်  
လာခဲ့သည်မှာ ငါးနှစ်ပင် ရှိခဲ့ပြီ။

သူတို့နှစ်ယောက် အာဖရိကတိုက်ထဲတွင် နေရာဒေသအများအပြား  
သို့ ခြေဆန့်ခဲ့ကြပြီးပြီ။ နမ်မိဘီယာနိုင်ငံတွင်းရှိ တားမြစ်နယ်မြေတစ်ခု

ဖြစ်သော 'စကယ်လတန် ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်း' မှသည် မိုးခေါင်ခြင်း၊ အငတ်ဘေးကျရောက်ခြင်းတည်းဟူသော ကပ်များဒဏ်ကို အလူးအလိမ့် ခံနေရသည့် အိသီယိုးပီးယားနိုင်ငံနှင့် ဆဟာရား သဲကန္တာရအတွင်းသို့လည်း ရောက်ခဲ့ကြပြီ။

တောကြီးများမည်းအတွင်း၌ သီတင်းပတ်ပေါင်းများစွာ အတူ သွား အတူစား အတူအိပ်နေခဲ့ကြရသော်လည်း သူတို့နှစ်ဦးကြားတွင် သဘောကွဲလွဲမှုဟူ၍ မရှိခဲ့။

ယခုလည်း သူတို့သည် ကားပေါ်တွင် စပ်မိစပ်ရာ စကားပြောလာ နေကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အထူးအဆန်းငှက်များနှင့် တောကောင်များမြင် လျှင် ဒင်နီယယ်က ကားကိုရပ်၍ဆင်းကာ ကြည့်ရှုလေ့လာ၏။ ဂျော့ခဲက ဗွီဒီယိုကင်မရာဖြင့် မှတ်တမ်းတင်သည်။

မိုင်နှစ်ဆယ်လောက် ခရီးမပေါက်မီ သူတို့သည် ယမန်နေ့ညက ဆင်တစ်အုပ် အစာစားသွားသည့် နေရာတစ်နေရာသို့ ရောက်ကြသည်။

သစ်ကိုင်းများမှာ အားလုံးကျိုးပဲ့ပျက်စီးနေကြသည်။ သစ်ပင် အများစုမှာ ယိုင်နေကြ၏။

လဲကျသည့် အပင်များက လဲကျနေကြသည်။ အချို့အပင်များမှာ လမ်းပေါ်တွင် ကန့်လန့်ဖြတ်၍ တင်နေကြ၏။ သစ်ပင် အားလုံးလိုလိုပင် အခေါက်များ ခွာစားထားသဖြင့် ဗလာကျင်းနေကြသည်။

“သစ်ပင်တွေ ပျက်စီးကုန်တာ ဘယ်လောက်များလဲ”

ဟု ဒင်နီယယ်က ရေရွတ်သည်။

“ဒါမျိုးတွေ တွေ့ရပြန်တော့လည်း ဆင်ဦးရေ ကန့်သတ်ရေးဆိုတဲ့ လုပ်ငန်းက မှန်နေပြန်ရော။ တကယ်လိုအပ်တယ်ဆိုတာလည်း သိလာပြန် ရော”

သူတို့သည် လမ်းပေါ် လဲကျနေကြသည့် သစ်ပင်များကို ခက်ခက် ခဲခဲ ရှောင်ကွင်း၍ မောင်းလာကြရသည်။ တစ်နေရာ နှစ်နေရာတွင်မူကား ကိုရပ်ကာ သစ်ပင်ကြီးများကို သံကြိုးနှင့်ချည်၍ ကားနှင့်ပင် ဆွဲဖယ်ခဲ့ ကြရ၏။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့သည် တောင်ကြားကိုဖြတ်ပြီး မာနာရေအိုင်များ

ဘက်သို့ ဦးတည်သောအခါ ညနေလေးနာရီခွဲနေလေပြီ။

ဂျော့ခ်သည် သူ ရိုက်ကူးလာသည့် ဖလင်များ တည်းဖြတ်ရေးကို ဆွေးနွေး ဝေဖန်လျက်ရှိ၍ ဒင်နီယယ်ကလည်း စိတ်ဝင်တစား နားထောင်လာသည်။

သို့သော်လည်း ဒင်နီယယ်၏ အာရုံသည် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အဆက်ပြတ်ခြင်းမရှိ။

ပထမတော့ ထိုအရာအပေါ်မှ ကားကို ဖြတ်မောင်းလာခဲ့သည်။ ကိုက်နှစ်ရာခန့်အကွာသို့ သူ ရောက်ခါမှ ထူးခြားသော အရာတစ်ခုအပေါ်မှ ကျော်ဖြတ်လာခဲ့မိခြင်းကို ပြန်၍ သတိရလိုက်၏။

လူရိုင်းများနှင့်ဖြစ်ခဲ့ရသည့် စစ်ပွဲများအတွင်းက ရခဲ့သော အမွေအနှစ်ပေလား မသိ။ လမ်းပေါ်၌ တင်ကျန်ခဲ့သည့် အမှတ်အသားတစ်ခုခု ထူးခြားနေလျှင် သူ သတိထားမိတတ်သည်။

သူသည် ကားဘရိတ်ကို ဆွဲလိုက်၏။ ဂျော့ခ်သည် ပြောလက်စစကားကို ဖြတ်ကာ သူ့အားလှည့်ကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နေဦး၊ မသိသေးဘူး”

သူကားကို နောက်ပြန်ဆုတ်သည်။

“ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မှာပါ” ဟုလည်း နောက်တစ်ခွန်းထပ်ပြော၏။

သူသည် ကားကိုရပ်၍ အောက်ဆင်းသည်။

“ကျွန်တော်တော့ ဘာမှမတွေ့ရပါလား”

ဟု ကားပြတင်းပေါက်မှ ငုံ့ကြည့်နေသော ဂျော့ခ်ကပြောသည်။

“ဒီနေရာမှာ အကွက်ဖြစ်နေတယ်”

ဟု ဒင်နီယယ်က ပြန်ပြောသည်။ သူသည် ကားလမ်းမျက်နှာပြင်ထက်မှ ခပ်ခွက်ခွက်ချိုင့်ဝင်နေသော အကွက်ကွက်နှင့် အစင်းကြောင်းများကိုလည်း လက်ညှိုးနှင့် ထိုးသည်။

ဒင်နီယယ်သည် ဘေး၌ထိုင်ကာ အတန်ကြာမျှ ကြည့်နေသည်။

‘တစ်ယောက်ယောက်က တစ်ခုခုကို ဆွဲသွားတာလို့ ထင်တာပဲ’

ဟုလည်း ရေရွတ်သည်။

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဘာများ ထူးခြားတာ တွေ့နေရလို့လဲဗျာ”

ဟု ဂျော့ခဲက မေး၏။

“ဘာမှ မထူးခြားဘူးလို့လဲ ဆိုနိုင်တယ်”

သူသည် ထိုင်ရာမှ ထရပ်၏။

“အရာရာတိုင်းလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါက ကြည့်တဲ့လူအပေါ် တည်တာပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ခင်ဗျား အခုကြည့်တာ ဘယ်လို မြင်လဲ”

“ခြေရာ လက်ရာ ဆိုတာမျိုးကို ဖျောက်ဖျက်တတ်တာက လူဆို တဲ့ သတ္တဝါပဲ။ အများအားဖြင့် မကောင်းတာလုပ်ထားတဲ့အခါမှာ ဖျောက် ဖျက်တတ်တယ်။ ပြီးတော့လည်း ဒီတော့ရဲ့ပတ်လည်မှာ တလည်လည် လျှောက်သွားနေတဲ့လူဟာ မရှိရဘူး မဟုတ်လား”

ဒင်နီယယ်သည် ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ်ပြောရင်း မြေပျော့ပိုင်း များကို စေ့စေ့စပ်စပ် လိုက်ကြ၏။ မြေပြင်ကို သစ်ရွက်ထူထပ်သော သစ် ကိုင်းတစ်ကိုင်းဖြင့် လှည်းထားသည့် အရိပ်လက္ခဏာများ တွေ့နေရ၏။ သစ်ကိုင်းဖြင့် လှည်းကျင်းသွားသော အရာသည် မြက်ပင်ရှည်ကြီးများ အစပ်တွင် ဆုံးသွား၏။

မြက်ပင်များပေါ်တွင် လူတစ်စုနင်း၍ လျှောက်သွားသည့် အစအန များလည်း ရှိနေသည်။ လူအတော်များများ အုပ်လိုက်သွားထားသည်ဟု ယူဆဖွယ်ရာ ရှိနေ၏။

ဖျောက်ဖျက်ရန် အားထုတ်ထားသည့် လမ်းကြောင်းအတိုင်း လိုက် သွားနေသော ဒင်နီယယ်သည် လမ်းမကြီးနှင့် ကိုက်ငါးဆယ်ခန့်အကွာသို့ ရောက်သည့်အခါ ပီပြင်ပြတ်သားစွာ ထင်နေသည့် ဖိနပ်ရာတစ်ခု တွေ့ရ ၏။ ရှေ့ဆက်သွားလိုက်သည့်အခါ လူစုသည် အမဲလိုက်မုဆိုးများ သုံး သည့် လူသွားလမ်းကျဉ်းကျဉ်းပေါ်အတိုင်း ဆက်သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဤဘက်ရောက်သောအခါ လူစုသည် ရက်အင်ဒီးယန်းများ လုပ် သလို ရှေ့နောက် တန်းစီ၍ သွားထားကြ၏။

သူတို့ခြေရာများ ဦးတည်နေသည်မှာ ချင်ဝီဝီ စခန်းသို့ဖြစ်သည်။

ဒင်နီယယ်သည် တစ်ခဏမျှ ငိုငံ၍ စဉ်းစားသည်။

ဤအဖွဲ့တွင် လူဘယ်နှစ်ယောက် ရှိမည်နည်း။ သူသည် ခြေရာ များကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်၍ ရေတွက်သည်။ ဤအုပ်စုတွင် လူပေါင်း ဆယ့် ခြောက်ယောက်နှင့် နှစ်ဆယ်ကြား ရှိလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိ၏။

နောက်ထပ် ကိုက်နှစ်ရာ သုံးရာခန့် ဆက်လျှောက်အပြီးတွင် ဒင်နီယယ်သည် ရပ်လိုက်၏။ သူတွေ့ခဲ့သမျှကို ပြန်၍ ဆင်ခြင်စဉ်းစား၏။

ဤအဖွဲ့တွင် လူဘယ်နှစ်ယောက်ရှိမည်နည်း။ သူတို့ ဘယ်ဆီက လာကြသနည်း။

ဘယ်လိုလူစားတွေ ဖြစ်နိုင်သနည်း။

ဒင်နီယယ်ကတော့ ဇမ်ဘီယန် ဆင်စွယ်သူခိုးတွေ ဖြစ်လိမ့်မည် ဟု တွက်မိ၏။ ဤလူစုသည် ဇမ်ဘီဒီမြစ်ကို ဖြတ်ကူးပြီး ဆင်စွယ်နှင့် ကြံ့ချိုနောက် လိုက်နေသူများသာလျှင် ဖြစ်ဖို့ရှိ၏။

သူတို့ခြေရာများကို ဖျောက်ဖျက်ရန် အားထုတ်ထားသည်ကို ထောက်၍ ဤလူစုသည် လူကောင်းများမဖြစ်နိုင်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သို့ဆိုလျှင် သူ ဘာလုပ်သင့်သနည်း။

ဆင်သူခိုးများအား ဆီးကြိုရင်ဆိုင်နိုင်ရန် ဂျန်နီအင်ဇေထံ အကြောင်းကြားမှဖြစ်မည်။ ဘယ်နည်းနှင့် အကြောင်းကြားမည်နည်း။

မာနာရေအိုင်များတွင် တောထိန်းအရာရှိရုံးခွဲတစ်ခုရှိရာ ထိုရုံးတွင် တယ်လီဖုန်းရှိ၏။

ထို တယ်လီဖုန်းဖြင့် အကြောင်းကြားမည် ဆိုပါက ဖြစ်နိုင်၏။

သို့သော်လည်း မာနာရေအိုင်နားကို ရောက်ဖို့ မော်တော်ကားကို နောက်ထပ် တစ်နာရီခန့် မောင်းရလိမ့်ဦးမည်။ သို့မဟုတ် ကားကို ချင်ဝီဝီ ဘက် ပြန်မောင်းပြီး လူကိုယ်တိုင် အကြောင်းကြားရလျှင် ကောင်းလေမည် လား။

သူသည်ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို အမြန်ချလိုက်ပြီး လမ်းဘေး တစ်ဖက်မှ စကားပြော ကြေးနန်းတိုင်များကို ကြည့်သည်။

မနီးမဝေးတွင်ရှိနေသော တိုင်နှစ်တိုင်သည် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေ ကြ၏။ ဆက်ထားသည့် ကြေးနန်းကြိုးများသည် နေရောင်တွင် တလက်

လက်။

သူသည်ကြိုးများကို မော့ကြည့်ပြီး သွားနေရာမှ ဖျတ်ခနဲရပ်  
လိုက်၏။

တယ်လီဖုန်းကြိုးများ ဖြတ်ထားသဖြင့် တွဲလောင်းဖြစ်နေသည်ကို  
မြင်နေရ၏။ ဒင်နီယယ်သည် ကြိုးတစ်ချောင်းကို လှမ်းယူပြီး ကြည့်၏။  
မတော်တဆပြတ်ခြင်းမဟုတ်၊ ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဖြတ်ထားခြင်း  
ဖြစ်၏။

ကြေးနန်းတိုင်ပတ်ပတ်လည်တွင်လည်း လူတစ်စု ရပ်ထားခဲ့သည့်  
ခြေရာများ။

“ဆင်သူခိုးတွေက ဘာကြောင့် ဖုန်းကြိုးကိုဖြတ်ချင်တာလဲ”  
ဟု ဒင်နီယယ်က အသံထွက်၍ ရေရွတ်၏။ သူ့စိတ်တွင် ထိတ်  
လန့်စိုးရိမ်စိတ် ဝင်လာ၏။

“ကြည့်ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဂျန်နီကို သတိပေးမှ ဖြစ်မယ်၊ ယခု  
ပုံအတိုင်းဆိုရင် သူ့ကို သတိပေးဖို့ တစ်နည်းပဲ ရှိတော့တယ်”  
ဟုလည်း တွေး၏။

သူသည် ချာခနဲပြန်လှည့်ကာ ကားဆီသို့ ပြေး၏။ ကားတံခါးကို  
ကသောကမျော ဆွဲဖွင့်ပြီး အထဲသို့ ခုန်တက်သည်။  
“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု ဂျော့ခဲက မေး၏။

“ငါလည်း မပြောတတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခုပဲလို့ ထင်တယ်”  
ဟု ဒင်နီယယ်က ပြော၏။

ဤကြားထဲမှပင် ဒင်နီယယ်၏ စိတ်သည် တွေးတောပူပန်လျက်  
ရှိ၏။ ဤလူစုသည် ဖြတ်လမ်းများမှ မသွားဘဲ နေကြမည်မဟုတ်။ သို့ဆို  
လျှင် စခန်းကို ရောက်သွားပြီလား...။

မိမိက သူတို့အလျင် ရောက်ဖို့ ဖြစ်နိုင်ပါတော့မလား....။

ဆင်စွယ် သူခိုးဂိုဏ်းသည် ဘာကြောင့် ချင်ဝီဝီစခန်းကို သွားရ  
သနည်း။ တယ်လီဖုန်းကြိုးကို ဘာကြောင့် ဖြတ်ရသနည်း....။

သူတို့ လုပ်သွားပုံသည် သံသယမကင်းစရာ ကောင်းလှ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူတို့ဦးတည်ရာ စခန်းသည် ချင်ဝီဝီစခန်းသာ ဖြစ်ပါမူ အခုအချိန်လောက်ဆိုလျှင် ရောက်သွားလောက်ပြီ...”

ချင်ဝီဝီစခန်းဘက်သို့ ဦးတည်ခြင်းသည် စဉ်းစားရအခက်ဆုံးဖြစ် နေသည်။ ကင်ယာနိုင်ငံနှင့် အခြားအာဖရိကမြောက်ပိုင်းဒေသတွင်းမှ နိုင်ငံ များရှိ ဆင်ခိုးဂိုဏ်းများသည် ဆင်အုပ်များကိုသာ မရမနေ လိုက်ကြသည်။

ဤကြားထဲမှပင် အဆင်ပြေသည့်အခါ တောထိန်းစခန်းများ၌ လာ ရောက် အပန်းဖြေလေ့လာနေကြသော နိုင်ငံခြားသားခရီးသည်များအား ဝင်၍ ဓားပြတိုက်တတ်သည်။

ယခု လူစုသည် ထိုအလုပ်မျိုးလုပ်ဖို့ သွားကြလေသလား...။

သို့သော်လည်း အခုလောလောဆယ် ချင်ဝီဝီစခန်းတွင် ဧည့်သည် မရှိ။ ဧည့်ရာသီမဟုတ်တော့၍ စခန်းဧည့်ရိပ်သာကိုပင် ပိတ်ထားသည် မဟုတ်ပါလော...။

သို့ဆိုလျှင် ဘာအတွက်...။

သူ့အတွေးသည် ဖျတ်ခနဲ ရပ်သွားသည်။ ဂိုဒေါင်ထဲမှ ဆင်စွယ် များကို သတိရလိုက်သည်။ ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

ပျန်နီနှင့် သူ့ဇနီး မာဗစ္စ။ ပြီးတော့ ကလေးတွေ...။

ကားသည် ပို၍ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ပြေးသွားသည်။ လမ်းချိုး တစ်ခုကို ကွေ့ဝင်သည်။ တစ်ဖက်မှလာနေသည့် ထရပ်ကားကြီးတစ်စီး...။

သူသည် ကားဘရိတ်ကို တအားဆောင့်၍ အုပ်သည်။ ကားသည် အသံကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်းပြီး ရပ်သွားသည်။

ကျောခံသည် ရှေ့သို့ငိုက်ကျသွားသည်။

ဒင်နီယယ်သည် ကားပေါ်မှခုန်ဆင်းကာ ဆင်သားတင် ထရပ် ကားဆီသို့ ပြန်ပြေးသည်။ ကားပေါ်မှ လူကို သူမှတ်မိသည်။ အထက်တန်း တောထိန်း ရိုမို...။

“အခုဟာ ငါမှားတာ၊ ခွင့်လွှတ်ပါကွာ၊ မင်း ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

ဟု ဒင်နီယယ်က အော်၍ မေးသည်။

ရိုမိုသည် ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်နေသည်။ ကားခေါင်းချင်းတိုက် မိရန် တစ်ပေခန့်မျှသာ ကွာသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေသည်။

သူသည် ဒင်နီယယ်အား ကြည့်၍ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကျွန်တော် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ဒေါက်တာ”

“မင်းတို့ ချင်ဝီဝီစခန်းက ဘယ်အချိန် ထွက်လာကြတာလဲ”

ဟု ဒင်နီယယ်က မေးသည်။ ရိုမိုက ချက်ချင်းမဖြေ။ ဤမေးခွန်းသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် ဖြေရခက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

“ထွက်လာတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ” ဟု ဒင်နီယယ်က ထပ်မေးသည်။

“ကျွန်တော် အတိအကျတော့ မသိဘူး ဒေါက်တာ...၊ ဟို ...”

ထိုအခိုက်တွင် အခြားသော အသားတင်ကားများအသံကို ကြားသည်။ ဒင်နီယယ်က လှည့်ကြည့်သည်။

အကွေ့မှ ထွက်လာသည့် ထရပ်ကား၏ နောက်ဘက်ကိုက်ငါးဆယ်ခန့်အကွာတွင်မူ သံအမတ်နှင့်ချင်ဂွန်၏ မာစီဒီးကားအပြာ...။

ကားနှစ်စီးစလုံး ထရပ်ကားနောက်နားတွင် ရပ်လိုက်ကြသည်။ ဒင်နီယယ်သည် မာစီဒီးကားဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားသည်။

သူသွားနေခိုက်မှာပင် သံအမတ်ချင်သည် သူ့ကားတံခါးကို ဖွင့်၍ ဆင်းလာသည်။

“ဘာဖြစ်နေပါသလဲ ဒေါက်တာ အမ်းစထရောင်း”

ဟု မေးသည်။ သူ့ မျက်နှာထားကို စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရသော်လည်း အသံကတော့ အေးဆေးတည်ငြိမ်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ချင်ဝီဝီက ဘယ်အချိန် ထွက်လာကြတာလဲ”

ဒင်နီယယ်က ချင်၏မေးခွန်းကိုမဖြေ။ သိချင်တာကိုသာမေးသည်။

ဂျွန်နီတို့မိသားစုအတွက် ရင်ထဲ၌ရှိနေပြီဖြစ်သော သောကသည် ကြီးထွားလာနေသည်ဖြစ်ရာ သူ ဘာကိုမှဂရုမပြုနိုင်။

“ခင်ဗျား ဒီမေးခွန်းကို ဘာလို့ မေးနေရတာလဲ ဒေါက်တာ” ဟု ချင်က ပြန်မေးသည့်။

“ခင်ဗျားကော ဘာဖြစ်လို့ပြန်လာတာလဲ၊ ခင်ဗျား ဟာရာရီကို သွားမှာ မဟုတ်လား”

“ဒီမယ် သံအမတ်မင်း၊ ကျွန်တော် သိချင်တာက ချင်ဝီဝီမှာ ပြဿ

နာ ရှိ မရှိ၊ ဖြစ် မဖြစ် အဲဒါ သိချင်တယ်”

“ပြဿနာ၊ ဘာပြဿနာလဲ၊ ဘာကြောင့် ပြဿနာရှိရမှာလဲ၊ ခင်ဗျား ဘာပြုလို့ ဒါတွေ မေးနေရတာလဲ”

ဒင်နီယယ်က ဖုံးကွယ်မထား။

“လူတစ်စု၊ ဒီလမ်းပေါ်က ဖြတ်ပြီး ချင်ဝီဝီဘက်သွားတဲ့ လက်စ လက်နတွေ ကျွန်တော် တွေ့ထားတယ်။ လက်နက်ကို ခင်စွယ်သူခိုး ဂိုဏ်းလို့ ထင်တယ်။ ဝှန်နီကို သတိပေးဖို့ ပြန်လှည့်လာတာ”

“ဟိုမှာ ဘာပြဿနာမှမရှိပါဘူး။ အားလုံး အိုကေနေတာပဲ။ ကျွန်တော် လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီလောက်က ထွက်လာခဲ့တာ...”

“ကြီးကြပ်ရေးမှူးလည်း ဘာမှဖြစ်တာ မတွေ့ခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော် ထွက်မလာခင် သူနဲ့စကားတောင် ပြောခဲ့သေးတယ်”

ချင်သည် နဖူးတွင် စိုးနေသည့် ချွေးများကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ်နေသည်။

“တစ်နာရီလောက်ကဆိုတော့”

ဒင်နီယယ်သည် သူ့ ရိုးလက်စနာရီကို မြှောက်ကြည့်သည်။

“သံအမတ်ကြီးတို့ ငါးနာရီလောက်က ထွက်လာတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဘာလဲ ဒေါက်တာ။ ကျွန်တော့် စကားကို မယုံ ဘူးလား”

ချင်၏ လေသံ တစ်မျိုးဖြစ်နေသဖြင့် ဒင်နီယယ် အံ့အားသင့်သွား သည်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို နားလည်မှု လွဲနေပြီ၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျား ရဲ့စကားအပေါ် သံသယမရှိပါလား”

အမှန်တော့ ချင်သည် ဤအရေးအခင်း ဖြစ်လာမည့်နေရာနှင့် ဝေး ဝေးနေရန် စိတ်ကူးရှိခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ချက်တီဆင်းက တိုက်ပွဲမဖြစ် မီ ချင်ဝီဝီ၌ ချင်ရှိနေခြင်းသည် အကောင်းဆုံး အကွက်တစ်ကွက်ဟု အခိုင် အမာ ပြောနေသဖြင့် အခုလိုလာ၍ နေပေးရခြင်း ဖြစ်၏။

ချက်တီဆင်းကလည်း သူ့ အယူအဆနှင့် သူ ဖြစ်သည်။ အကယ် ၍ ရဲက စစ်ဆေးမှု ပြုလုပ်ပြီဆိုပါက ဂုဏ်သရေရှိ သံအမတ်တစ်ဦး၏

စကားကို များစွာ အလေးအနက်ပြုကြလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။ လူမည်း တောထိန်းနှစ်ဦး၏ စကားကို ရဲက အလွယ်တကူ လက်ခံမည် မဟုတ်။

သူတို့စကားကို ချင်ကသာ ထောက်ခံလိုက်လျှင် တစ်ချက်တည်းနှင့် ပြီးပြတ်သွားရာရှိ၏။ ရဲများအနေဖြင့် လူမည်းတောထိန်းနှစ်ဦးအား ချီကူရှာဘိထောင်သို့ ပို့၍ စစ်ဆေးမေးမြန်ခြင်းကိုပင် လုပ်တော့မည် မဟုတ်။

ဤကား ချက်တီဆင်း၏ တွက်ကိန်းဖြစ်၏။ ထိုတွက်ကိန်းအရ သူသည် ဤကိစ္စတွင် ချင်ဝီဝီစခန်း၌ ခဏတာမျှ လာ၍ နေပေးရခြင်းဖြစ်သည်။

ချင်သည် လက်ကိုင်ပဝါကို အိတ်ကပ်ထဲ ပြန်ထည့်ကာ စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်သည်။ အထဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို နှိုက်ယူသည်။

တုန်ယင်နေသော လက်သည် စီးကရက်ကို မြဲအောင် မကိုင်နိုင်။ သူ့ ခြေထောက် နှစ်ဖက်ကြားသို့ လွတ်ကျသွားသည်။

ချင်သည် စီးကရက်ကို ကုန်းကောက်သည်။ ဒင်နီယယ်၏ မျက်လုံးများသည် ချင်၏လှုပ်ရှားမှုကို မျက်ခြည်ပြတ်မသွား။ စီးထားသည့် ကင်းဗတ်ရှူးဖိနပ် အဖြူတစ်ဖက်နှင့် အပြာရောင် ဘောင်းဘီအောက်ခြေအနားတွင် သွေးနှင့် တူသော အစက်များ စွန်းနေသည်ကို မြင်သည်။

ဒင်နီယယ်သည် အံအားသင့်သွားသည့်အဖြစ်ကို ရုတ်တရက် ဖုံးကွယ်၍မရ။ နံနက်က လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ဖြတ်ယူလာသော ဆင်စွယ်များကို ဂိုဒေါင်ထဲသွင်းစဉ်က ချင်လာရပ်ကြည့်သည်ကို သတိရလိုက်သည်။ ဆင်သွေးထင်ပါရဲ့ဟု တွေးသည်။

ချင်သည် ဒင်နီယယ်၏ အကြည့်ကို သတိထားမိသည်။ ခြေတစ်ဖက်ကိုလျင်မြန်စွာ နောက်သို့ ဆုတ်သည်။ မျက်နှာထားက မလုံမလဲ။ ကားထဲသို့ ကပျာကယာ ပြန်ဝင်ပြီး ထိုင်သည်။

“ခင်ဗျား စိတ်အေးသွားအောင် ပြေပြေလိုက်ရလို့ ကျွန်တော် အများကြီး ဝမ်းသာသွားပြီ” ဟု ပြောကာ ဒင်နီယယ်အား ပြုံး၍ ကြည့်နေသည်။

အခုကျတော့လည်း သူ့အပြုအမူသည် ပြန်လည် တည်ငြိမ်လျက်ရှိသည်။

“ဒေါက်တာ ပြန်သွားဖို့ မလိုတော့ပါဘူး”

ဟု ချင်က ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့နဲ့ လိုက်မယ် မဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင်လည်း ကား တန်းရဲ့ ရှေ့ဆုံးက သွားပါ ဒေါက်တာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သံအမတ်ကြီး”

ဟု ဒင်နီယယ်က ခေါင်းယမ်း၍ ပြောသည်။

“သံအမတ်ကြီး ဆက်သွားပါ။ ကျွန်တော် စခန်းကို မပြန်လို့ မဖြစ် ပါဘူး။ ကျွန်တော် တွေ့ထားတဲ့ဟာ ဂျွန်နီကို ပြောပြမှ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ချင်၏ မျက်နှာက အပြုံးရိပ်သည် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“လူကြီးမင်းက မလိုအပ်ဘဲနဲ့ ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ်ရှာနေတာကိုး။ ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် အာမခံပါတယ်။ မယုံရင် မာနာရေအိုင်ရုံး က ဖြစ်ဖြစ် ကာရွှင်းရွာကဖြစ်ဖြစ် တယ်လီဖုန်းဆက်ပါလား”

“သူတို့ ဖုန်းကြိုးတွေ ဖြတ်သွားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သံအမတ် ကြီးကို ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ”

“ခင်ဗျား ယူဆတာတွေဟာ ကျိုးကြောင်း မဆီလျော်ဘူးလို့ ထင်ပါ တယ် ဒေါက်တာ။ ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားလွဲနေပြီလို့ပဲ ယူဆတယ်။ ဒီကိစ္စဟာ သိပ်ပုံကြီးချဲ့ပြီး တွေးစရာမလိုဘူး ထင်လို့”

“ခင်ဗျား ကြိုက်သလိုတွေးပါ သံအမတ်ကြီး”

ဟု ဒင်နီယယ်က ပြောသည်။

“ကျွန်တော်ချင်ဝီဝီကို ပြန်မသွားလို့ မဖြစ်ပါဘူး”

သူသည် မာစီဒီးကားအနီးမှ လှည့်ထွက်လာသည်။

“ဒေါက်တာ အမ်းစထရောင်း”

ဟု ချင်က နောက်မှ လှမ်းခေါ်သည်။

“မိုးပေါ်က တိမ်တွေ မည်းနေတာ မြင်ပါသလား။ ခင်ဗျား ဒီဒေသ မှာ သီတင်းပတ် အကြာကြီး ပိတ်မိနေပါလိမ့်မယ်”

“ဖြစ်လာလည်း မတတ်နိုင်ပါဘူး ခင်ဗျာ”

ဟု ဒင်နီယယ်က ပြန်ပြောသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လာသည်။

ဘုကြောင့် သူ ဤမျှလောက် တားနေရပါသနည်း။

သူသည် သူ့ လင်ခရုဆာကားဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။ ထရပ်  
ကားပေါ်မှ တောထိန်းများသည် သူ့အား စကားလည်းမပြော။ ကားပေါ်  
မှလည်း မဆင်း။ မျက်နှာများကလည်း ကြည်ကြည်သာသာ မရှိကြ။

“ဟေ့ ရိုမို၊ မင့်ကားကို ရှေ့တိုးပေး၊ ငါ့ကား ထွက်မလို့”

ရိုမိုသည် ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ ကားကို ရှေ့တိုးပေးသည်။  
ဒင်နီယယ်သည် ချင်အား လက်ပြ နှုတ်ဆက်ပြီး သူ့ကားကို မောင်းထွက်  
လာခဲ့သည်။

“ဟို တရုတ်က ဘာတွေ ပြောသွားသလဲ”

ဟု ဂျော့ခဲက မေးသည်။

“ချင်ဝီဝီမှာ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးလို့ ပြောသွားတယ်”

ဂျော့ခဲသည် အအေးဘူးကို ဖွင့်၍ ဘီယာတစ်ဘူးယူကာ ဒင်နီယယ်  
အား လှမ်းပေးသည်။ ဒင်နီယယ်က ခေါင်းခါပြသဖြင့် သူ့ဘာသာသူ ဖွင့်  
၍ မော့သည်။

အလင်းရောင် ပျောက်သွားပြီ။ မိုးစက်အနည်းငယ်ကျလာသည်။  
ဒင်နီယယ်ကတော့ သူ့ကားကို အရှိန်မလျှော့။

တောင်ကုန်းထိပ်သို့ မရောက်မီ မိုးမှောင်သည် သိပ်သည်းစွာကျ  
လာသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဝင်းခနဲ လက်လိုက်သည့် လျှပ်စီးများနှင့် ထွက်  
ပေါ်လာသည့် မိုးခြိမ်းသံ...။

မိုးစက်မိုးပေါက်များသည် ငွေမြားတံများသဖွယ် ကားရှေ့မီး  
အလင်းရောင် အတွင်းသို့ သက်ဆင်းလာနေကြသည်။ ကားမှန်တံခါးများ  
ကို အလုံပိတ်ထားသဖြင့် နှစ်ဦးစလုံး မွန်းကျပ်လာသည်။

ဒင်နီယယ်သည် သူ့ဘေးမှ တံခါးကို အနည်းငယ်မျှ ချလိုက်၏။  
သူသည် နှာခေါင်းကို ရှုံ့၍ လေထဲ၌ ပါလာသည့် အနံ့ကို ရှုကြည့်၏။  
ဂျော့ခဲကလည်း လိုက်၍ ရှုကာ ...

“မီးခိုးနံ့ဗျ”

ဟု ရေရွတ်၏။

“စခန်းရောက်ဖို့ နီးနေပြီလား”

“နီးပြီ။ နောက်တောင်ကုန်းတစ်ခု ကျော်ရင် ရောက်တော့မယ်”  
 ဟု ပြော၏။  
 မီးခိုးနဲ့သည် ပျောက်သွား၏။ စခန်း၏ အလှုပ်သမားတန်းလျှား  
 မှ လာသည့် မီးခိုးနဲ့ဟု သူ ထင်မိ၏။  
 သူတို့ရှေ့မှ ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ဘွားခနဲ ပေါ်လာလေသည်။  
 ချင်ဝီဝီ စခန်းမှ ကြိုဆိုပါ၏။  
 ဆင်များရိပ်သာ  
 ထိုစာတန်းများ အောက်တွင် ရေးထားသည့် စာများ ....  
 “စခန်းသို့ ရောက်လာသည့် ဧည့်သည်အားလုံး  
 ကြီးကြပ်ရေးမှူးရုံသို့ သတင်းပို့ပါ”  
 ဒင်နီယယ်သည် စခန်းတွင်းသို့ ကားကို မောင်းဝင်လာခဲ့သည်။  
 စခန်းတစ်ခုလုံး အမှောင်ထုထဲ ရောက်နေ၏။ မီးစက်သံလည်း  
 မကြားရ။ မီးခိုးနဲ့များကလည်း ထောင်းထောင်းထနေသည်။  
 သစ်သားနှင့် သက်ငယ် မီးလောင်ထားသည့်အနံ့။  
 ပြီးတော့ အသားအရိုး မီးလောင်ထားသည့် အနံ့လိုလို၊ ဘာလိုလို။  
 “ဆင်စွယ်ဂိုဒေါင် မီးလောင်ထားတယ်”  
 ဟု ဒင်နီယယ်က ရေရွတ်၏။ ဂျော့ခံသည် ကားမှန်ထဲမှ နေ၍  
 ငုံ့ကြည့်၏။  
 “ဟုတ်တယ်၊ ညော်နဲ့တွေ အဲဒီက လာနေတာ” ဟု ပြောသည်။  
 ဒင်နီယယ်သည် ကားကို ဂိုဒေါင်နှင့် မနီးမဝေး၌ ရပ်၍ ကားပေါ်  
 မှ ကပျာကယာဆင်း၏။ အဆောက်အအုံ၏ ခေါင်မိုးရော၊ နံရံများပါ ပြိုကျ  
 သွားပြီ။  
 မီးသည် အခုထိ တငွေ့ငွေ့လောင်နေဆဲ။  
 မီးခိုးများသည် ကောင်းကင်ဆီသို့ လွင့်တက်နေကြ၏။ တစ်ခါ  
 တစ်ရံတွင် မီးတောက်များ ထလာတတ်သော်လည်း အဆက်မပြတ် ကျလာ  
 နေသည့် မိုးပေါက်ကြီးများကြောင့် ပြန်၍ ငြိမ်းသွားကြ၏။  
 မီးအပူရှိန်ကတော့ ယခုအထိ ကျမသွားသေး။ အနီးသို့ မကပ်  
 နိုင်လောက်အောင် ပူပြင်းနေဆဲ။

ဒင်နီယယ် တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေများဖြင့် စိုရွှဲသွားသည်။ သူသည် ကားပေါ်သို့ ပြန်တက်ကာ ဂျန်နီအင်ဇော၏ အိမ်ရှိရာတောင်ကုန်းဆီသို့ မောင်း၏။

ဤအိမ်သည်လည်း အမှောင်ထုအောက်တွင် ရောက်နေ၏။ ဒင်နီယယ်သည် ကျောခံလက်ထဲမှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို လှမ်းယူကာ ကားအပြင် သို့ထွက်၏။

“ဂျန်နီ”

ဒင်နီယယ်သည် အသံကုန်ဟစ် အော်ခေါ်၏။ အိမ်ရှေ့တံခါးဆီ သို့ ပြေးသွား၏။ တံခါးသည် ထုရိုက်ဖျက်ဆီးခြင်းခံထားရသဖြင့် ပေါက် ပြဲကြေမွနေရုံမျှမက ပတ္တာများပြုတ်နေသည်။ သူသည် ဝရန်တာတစ် လျှောက် ပြေးသွား၏။

စားပွဲ ကုလားထိုင်အားလုံး ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်နေသည်။ ဂျန်နီ စုဆောင်းထားသည့် စာအုပ်များသည် စာအုပ်စင်ပေါ်မှ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွင့်စင်ကျနေကြ၏။

‘ဂျန်နီ’

သူသည် ဧည့်ခန်းထဲ ပြေးဝင်၏။ ဤအခန်းထဲရှိ အပျက်အစီး များသည် ပို၍ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည်။ ရှိရှိသမျှ ပစ္စည်းအားလုံး ထုရိုက် ဖျက်ဆီးထားကြလေသည်။ ဆိုဖာများ၊ ခန်းဆီးများကိုလည်း ဓား နှင့် ခွဲဖြတ်ထားသည်။

“ဂျန်နီ”

ဒင်နီယယ်သည် သံကုန်ဟစ်၍အော်ကာ အိပ်ခန်းဘက်သို့ ပြေး သည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်သည် နံရံအနီး၌ လဲကျနေသော ကလေး တစ်ယောက်ပေါ်သို့ ကျသည်။

ဂျန်နီနှင့် မာဗစ္စတို့ လင်မယားက သူ့နာမည်ယူ၍ ‘ဒင်နီယယ် ရောဘတ်အင်ဇော’ ဟု အမည်ပေးထားသည့် သားငယ်ပေတည်း။

သမီးနှစ်ယောက် မွေးပြီးခါမှ ရလာသည့် သားဖြစ်၍ မိဘများက အလွန်ချစ်ကြ၏။

ဒင်နီယယ်သည် ပက်လက်လဲကျနေသော ကလေးကို ငုံ့ကြည့်

ကာ မျက်ရည်များ စို့လာသည်။ သူသည် ထိုင်ရာမှ ထကာ အိပ်ခန်းတစ်ခန်းဆီသို့ လျှောက်သွား၏။ မပွင့်တပွင့်ဖြစ်နေသော တံခါးကို ဆွဲဖွင့်၏။ သူ ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် ဂျန်နီ၏ သမီးနှစ်ယောက်။

မာရီယမ်က ဆယ်နှစ်၊ ဆူဇီက ရှစ်နှစ်နီးပါး။

နှစ်ယောက်စလုံး ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လဲကျသေဆုံးနေကြသည်။

သူတို့မိခင် မာဗစ္စကတော့ ခုတင်ပေါ်၌ ပက်လက်။ ဦးခေါင်းတွင် ကျည်ဆန်မှန်ထား၏။

ဒင်နီယယ်သည် ဗီရိုတစ်လုံးကိုဖွင့်၍အတွင်းမှ အိပ်ရာခင်းကို ယူ၍ အလောင်းများကို လွှမ်းပေး၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး နုံးချည့်နေသည်။

“ဘုရား ... ဘုရား”

တံခါးဝမှရပ်ကြည့်နေသော ဂျော့ခ်က အလန့်တကြားရေရွတ်သည်။ ဒင်နီယယ်သည် သူယူလာသည့်အိပ်ရာခင်းဖြင့် ဒင်နီယယ်ရော ဘတ်အင်ဇော၏ အလောင်းကို အုပ်လိုက်သည်။

“အတော့်ကို ယုတ်မာရက်စက်တဲ့ ကောင်တွေပါလား”

ဟု ဂျော့ခ်က အံ့ကြိတ်၍ပြော၏။

“မင်း ဂျန်နီကို မတွေ့ဘူးလား”

ဟု မေးသည်။ ဂျော့ခ်က ခေါင်းခါပြသည်။ နှစ်ယောက်သား တစ်အိမ်လုံးပိုက်စိပ်တိုက်၍ရှာသော်လည်း မတွေ့။

“လာ ... သွားကြစို့၊ ငါတို့ ဂျန်နီကို ရှာရဦးမယ်”

ဒင်နီယယ်သည် မော်တော်ကားကို တောင်ကုန်းဆင်ခြေလျှော အတိုင်း မောင်းလာခဲ့၏။ စခန်းဝင်းအတွင်းသို့ဝင်လာသည့်အခါ အလုပ်သမားတန်းလျားတစ်ခုလုံး မီးလောင်ပြင်ဖြစ်နေသည်ကို မြင်ရ၏။

ကားမီးရောင်အောက်တွင် ပြန်ကျနေသည့် ကျည်ဆန်ခွံများ။

ဒင်နီယယ်သည် ကားပေါ်မှဆင်းကာ ကားမီးရောင်အောက်မှ ကျည်ဆန်ခွံများကို ကြည့်၏။ ရွံ့ထဲတွင်နစ်နေသည့် ကျည်ဆန်ကတ် အလွတ်တစ်ခု။

သူသည် ကောက်ယူပြီး မီးရောင်ဖြင့် ကြည့်၏။

အရှေ့ဥရောနိုင်ငံများမှ ထုတ်လုပ်သော ၇.၆၂ မီလီမီတာ ကျည်

ဆန်များထည့်သည့် ကျည်ဆန်များထည့်သည့် ကျည်ကတ်။

လူဆိုးများသည် ဤတန်းလျားတစ်ခုလုံးကို သေနတ်များဖြင့် ပစ်ခတ်ကာ မီးလောင်တိုက်သွင်းခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၍ အလောင်းတစ်လောင်းမှမတွေ့။

ဒင်နီယယ်သည် ဂျွန်နီ၏ နာမည်ကို တကြော်ကြော်အော်၍ခေါ်ကာ အဆောက်အအုံများကြားမှ လျှောက်သွားသည်။

သူသည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ဝဲဘက် ယာဘက်နှစ်ဆက်စလုံးကို တရစပ်ထိုးကြည့်သွားသည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်သည် လဲကနေသည့် လူတစ်ယောက်ပေါ်ကျသွားသည်။

‘ဂျွန်နီ’

ဒင်နီယယ်သည် တအားကုန်အော်၍ ပြေးသွားသည်။ အနီးတွင် ဒူးထောက်၍ ထိုင်ချ၏။

မီးလောင်ထားသည့် အလောင်း...

ဤလူသည် မသေခင် အပြင်သို့တွား၍ ထွက်လာပုံရ၏။ သို့သော်လည်း သူထင်သလို ဂျွန်နီ မဟုတ်။ လက်ထောက်သစ်တောထိန်းတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

ဒင်နီယယ်သည် နောက်သို့ ပြန်ပြေး၏။

“တွေ့ပြီလား”

ဟု ဂျော့ခ်က ဆီး၍မေးသည်။ ဒင်နီယယ်က ခေါင်းခါသည်။

“စခန်းတစ်ခုလုံးမှာ ရှိသမျှကို သတ်သွားတာပဲ၊ ဒီကောင်တွေ ဘာပြုလို့ ဒီလောက်အထိလုပ်ရတာပါလိမ့်”

ဟု ဂျော့ခ်က တအံ့တဩရေရွတ်၏။

“သက်သေ မရှိအောင် နှုတ်ပိတ်တာပေါ့ကွာ”

ဟု ဒင်နီယယ်က ပြော၏။

“ဘာကြောင့် ဒီစခန်းကို ဝင်တိုက်ရတာလဲ”

“ဆင်စွယ်လိုချင်လို့ပေါ့။ တခြား ဘာအကြောင်းရှိမှာလဲ”

“ဒါပေမဲ့ သူတို့က ဂိုဒေါင်ကို မီးရှို့ထားတယ် မဟုတ်လား”

“ဆင်စွယ်တွေ အကုန်ယူပြီးမှ ရှို့တာပေါ့”

ဒင်နီယယ်သည် ကားကိုပြန်ကွေ့ကာ တောင်ကုန်းပေါ်ပြန်

တက်၏။

“ဘယ်သူတွေ လာလုပ်သွားတာလဲ ဒင်နီ။ လုပ်သွားတဲ့ကောင်တွေ ဟာ ဘယ်သူတွေလို့ ခင်ဗျားထင်သလဲ”

“ငါက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင်မှာလဲ။ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ မေးခွန်းတွေ ငါ့လာမေးမနေနဲ့ကွာ”

ဒင်နီယယ်၏ ဒေါသသည် တရှိန်ရှိန်တက်လျက်ရှိသည်။ သူသည် ကားကို ဂျန်နီ၏ အိမ်ရှေ့မှဖြတ်မောင်းကာ အခြားတစ်ဖက်ရှိ တောင်စောင်းလမ်းအတိုင်း မောင်းလာ၏။

ကြီးကြပ်ရေးမှူးရုံးကိုလည်း မီးရှို့ထား၏။ သို့သော်လည်း ကုန်အောင် မလောင်နိုင်မီ မိုးရွာချလိုက်သဖြင့် မီးငြိမ်းသွားဟန်တူ၏။

သူသည် ကားပေါ်မှခုန်ဆင်းကာ ရုံးဘက်သို့ပြေးသည်။ ရှေ့မျက်နှာစာ နံရံတွင်ချိတ်ဆွဲထားသည့် တိရစ္ဆာန်ခေါင်းခွံများသည် သူ့အား ဆီး၍ ခြောက်လှန့်နေသည့်နှယ် ရှိလေသည်။

ဂျန်နီ၏ ရုံးခန်းတံခါးသည် ပွင့်နေသည်။ သူသည် အသံဗလံများကိုရပ်၍ နားစွင့်ပြီးမှ အခန်းထဲသို့ဝင်သည်။

ရုံးခန်းထဲတွင် စက္ကူများသည် နေရာအနှံ့ ပြန်ကျနေ၏။ တစ်ခန်းလုံးကို မွှေးနောက်ဖျက်ဆီးသွားကြခြင်း ဖြစ်၏။ ဗီရိုများနှင့် ဖိုင်စင်များသည် လည်း ဖရိုဖရဲလဲကျနေကြသည်။

စားပွဲအံဆွဲများကိုလည်း ဆွဲထုတ်ကာ မွှေးနောက်သွားကြဟန်တူ၏။ စားပွဲပေါ်မှ တွေ့ရသော သွေးများဖြင့် မီးခံသေတ္တာကို ဖွင့်ကြည့်၏။ မီးခံသေတ္တာထဲတွင် ဘာပစ္စည်းမှ မရှိ။

ဒင်နီယယ်၏ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးမှ မီးရောင်သည် စားပွဲရှေ့တည့်တည့်၌ ခေါက်တီခေါက်ကွေးလဲကျနေသော ဂျန်နီအင်ဇော၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ ကျသွား၏။

ဒင်နီယယ်သည် ဂျန်နီထံလျှောက်သွားပြီး ဘေးနားတွင် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်၏။ သူ့နှုတ်မှ အသံတိုးတိုးကလေး ထွက်လာ၏။

“ဂျန်နီ”

\* \* \*

“ထရပ်ကားပြင်နေတုန်း ကျွန်တော် သဖန်းပင်ကန်ဘက်သွားပြီး  
ငှက်တွေ လေ့လာနေရင်ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားနေတယ်”

သံအမတ် ချင်၏ အသံသည် ဂျန်နီအင်ဇော၏အာရုံကို အနှောင့်  
အယှက်ဖြစ်စေခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ဂျန်နီသည် စိတ်တိုခြင်းမဖြစ်။

သဘာဝကို ချစ်မြတ်နိုး၍လာရောက်လေ့လာကြသော ဧည့်သည်  
များအား တတ်အားသရွေ့ကူညီရမည့် အလုပ်သည် သူ့တာဝန်တစ်ရပ်ဟု  
သတ်မှတ်ထားသည် မဟုတ်ပါလား။

ဂျန်နီသည် ချင်အား ပြုံး၍နှုတ်ဆက်ကာ လုပ်လက်စအလုပ်ကို  
ချ၍ စားပွဲမှထလာသည်။ ချင်နှင့်အတူ မာစီဒီးကားနားအထိ လိုက်လာသည်။  
ကားနားတွင် ခဏမျှရပ်၍ ငှက်များကို ကြည့်ရှုလေ့လာနိုင်သည့် အကောင်း  
ဆုံးနေရာများကို အကြံပြုသည်။

ချင်၏ ကားထွက်သွားသည့်အခါ ကားပြင်ရုံဘက်လျှောက်သွား  
ပြီး တောထိန်း ရိုမို ထရပ်ကားပြင်နေသည်ကို တစ်ခဏမျှ ရပ်ကြည့်သည်။

ရိုမိုသည် စက်ပြင်အလုပ်တွင် ကျွမ်းကျင်မှုမရှိဟု စိတ်ထဲမှ  
သတ်မှတ်လိုက်သည်။ မနက်ဖြန်ကျလျှင် မာနာအိုင် သစ်တောမှ ကြီးကြပ်  
ရေးမှူးထံ ဖုန်းဆက်၍ စက်ပြင်တစ်ယောက်လွှတ်ပေးရန် အကူအညီ တောင်း

မည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။

ထို့နောက် ဂျန်နီသည် သူ့ရုံးခန်းဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ဂျန်နီ ပြန်ထွက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကားပြင်နေသော ရိုမိုသည် လူမည်းတောထိန်း ဒေးဗစ်အား အလွန်အဓိပ္ပာယ်ရှိသည့် မျက်လုံးများဖြင့် မော့ကြည့်သည်။ အမှန်တော့ ရိုမိုသည် ဒိုင်နမို အပျက်အဟောင်းတစ်လုံးကိုကိုင်၍ ပြုပြင်ဟန်ဆောင်နေခြင်း ဖြစ်၏။

ထရပ်ကား၏ ဒိုင်နမိုကို ယာဉ်မောင်းထိုင်ခုံအောက်၌ ဝှက်ထားသည်။ ယင်းဒိုင်နမိုမှာ ပျက်သည်မဟုတ်။ အချိန်ဆွဲလို၍သာ အခုလို လုပ်ထားခြင်းဖြစ်၏။ ဝှက်ထားသည့်ပစ္စည်းကိုယူ၍ ပြန်တပ်လိုက်မည်ဆိုပါက ဆယ်မိနစ်ပင်ကြာမည် မဟုတ်။

ရုံးခန်းထဲရှိစားပွဲ၌ ပြန်ထိုင်နေပြီဖြစ်သော ဂျန်နီသည် ငြီးငွေ့သောစိတ်ဖြင့် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အလုပ်များကို လုပ်နေသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် သူသည် လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်သည်။

တစ်နာရီထိုးဖို့ မိနစ်အနည်းငယ်မျှသာ လိုတော့၏။

သို့သော်လည်း နေ့လယ်စာမစားမီ အပတ်စဉ် အစီရင်ခံစာများကို အပြီးသတ်လိုက်ချင်သည်။

အိမ်ဘက်သို့ စောစောစီးစီး ပြန်သွားလိုစိတ်ရှိသော်လည်း မတတ်နိုင်တော့။ ပြီးအောင်လုပ်လိုက်မည်ဟု တွေးကာဆက်ထိုင်သည်။

မည်မျှပင် အလုပ်များများ ကလေးများနှင့်တော့ ခဏတဖြုတ်နေလိုက်ချင်သည်။ အထူးသဖြင့် သူ့သားနှင့် အချိန်နည်းနည်းဖြုန်းလိုက်ရလျှင် စိတ်လက်ကြည်လင်ပေါ့ပါးသွားနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား...။

သို့သော်လည်း သူသည် စိတ်အလိုကို မလိုက်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ့နေ့လယ်စာစားဖို့ အိမ်ပြန်နောက်ကျလျှင် သူ့မိန်းမက သားနှင့် သမီးနှစ်ယောက်အား လွှတ်၍အခေါ်ခိုင်းတတ်သည်။

အခုလည်း အခေါ်လွှတ်လိမ့်မည်ဟုပင် သူယူဆကာ သူ့အတွေးနှင့် သူပြုံးနေသည်။ ဤအခိုက်မှာပင် တံခါးဝမှ အသံကြားလိုက်ရသဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။

မျက်နှာပေါ်မှာ အပြုံးရိပ်သည် ပျောက်သွားသည်။

တံခါးဝ၌ ရပ်နေသူသည် လူစိမ်း.....။

အရပ်ပုပု ခြေခွင်ခွင်နှင့် ကျစ်လျစ်တောင့်တင်းသော ခန္ဓာကိုယ် ပိုင်ရှင်တစ်ဦး။ ဝတ်ထားသည့် အင်္ကျီနှင့်ဆောင်းဘီကိုက စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်။ သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်ထားသည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို ဝှက်ထားသည့် ပုံစံမျိုးပေတည်း။

“ဘာလဲ”

ဟု ဂျွန်နီက မေးသည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

ရပ်နေသူက ပြုံးသည်။ ပြီးတော့ ပြုံးသည်။ ပါးတစ်ခြမ်းတွင် ရှိနေသည့် အမာရွတ်ကြောင့် သူပြုံးလိုက်သည့်အခါ ဖြေခွာက်သလို ဖြစ်နေသည်။ ဂျွန်နီက ထိုင်ရာကထကာ လူစိမ်းဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

ဟု ဂျွန်နီက ထပ်မေးသည်။ တံခါးဝမှ လူမည်း၏ နောက်ပစ်ထားသော လက်များသည် ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။

လက်ထဲတွင် အကေဖော်တီဆဲဗင်း မောင်းပြန်သေနတ်။ ပြောင်းဝသည် ဂျွန်နီ၏ ဝမ်းဗိုက်တည့်တည့်ချိန်လျက်...။

ဂျွန်နီသည် အလယ်တည့်တည့်တွင် ပိတ်မိသလို ဖြစ်နေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သတိကတော့ ချက်ချင်းဝင်သည်။ မုဆိုးတစ်ယောက်၊ စစ်သားတစ်ယောက်၏ သွက်လက်ဖျတ်လတ်မှုမျိုးကတော့ ရှိနေဆဲဖြစ်၏။

လက်နက်များထားသည့် အခန်းသည် သူ့ဘယ်ဘက်ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းအကွာခန့်၌ ရှိနေသည်။ တံခါးပေါက်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် သေနတ်များတင်ထားသည့်စင်ကို မြင်နေရသည်။ သို့သော်လည်း စင်ပေါ်မှ သေနတ်များတွင် ကျည်ဆန်အသင့်ထည့်မထား။

ဤသည်မှာလည်း သူ့ချမှတ်ပေးထားသော စည်းကမ်းချက်တစ်ချက်ဖြစ်၏။ ကျည်ဆန်များသည် သေနတ်စင်အောက်ရှိ သော့ခတ်ထားသော သံမဏိဗီရိုထဲ၌ ရှိသည်။

ဤအရာအားလုံးသည် သူ့ခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ သူသည် ဘယ်ဘက်တံခါးဆီသို့ ခုန်တိုးလိုက်သည်။ အမာရွတ်နှင့် လူဆိုး၏ လက်

ထဲရှိ သေနတ်ပြောင်းဝမှ မီးပွင့်များဖြာ၍ ထွက်လာသည်။

သူသည် ကြမ်းပြင်ထက်သို့ မှောက်ချပြီး အခြားတစ်ဖက်သို့ လှိမ့်လိုက်သည်။ သူသည် တံခါးသို့ရောက်ရန် နောက်တစ်ကြိမ် အားထုတ်ကြည့်ပြန်သည်။

လူဆိုးသည် အတွေ့အကြုံများသော လူသတ်သမားတစ်ဦး ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ ကျည်ဆန်များသည် သူ့အပေါ်ဘက်နံရံကို အဆက်မပြတ် ထိမှန်ပြီးနောက် ရပ်သွားသည်။

ဂျန်နီသည် သေနတ်စင်တံခါးပေါက်ဆီသို့ ဘယ်လိုလုပ်၍ သွားရပါမည်နည်းဟူသော အရေးကိုသာ အဓိကထား၍ စဉ်းစားလျက်ရှိသည်။

သို့သော်လည်း နောက်ထပ်ကျည်ဆန်များ သူ့ဘက်သို့ပြေးလာကြပြန်သည်။ သူသည်တစ်ဖက်သို့ တအားကုန် နှစ်ပတ်သုံးပတ်လည်သွားသည်အထိ လှိမ့်လိုက်သည်။

သို့သော်လည်း နောက်ကျသွားပြီ။

ကျည်ဆန်တစ်ထောင့်သည် ပေါင်ကို မှန်သည်။ ဒုတိယကျည်ဆန်သည် တင်ပါးကို မှန်သည်။ တတိယကျည်ဆန်သည် ပေါင်ရိုးအဆစ်ကို ပြတ်သွားစေသည်။

ထို့နောက် ဆီးခုံကိုမှန်သည်။ ဂျန်နီသည် သတိကြီးသူဖြစ်၏။ တံခါးကို ဖက်တွယ်ကာ လဲကျမသွားအောင် ထိန်းထားသည်။

ထို့နောက် ခြေတစ်ဖက်ကို အားပြု၍ ရပ်သည်။ သူသည် လူဆိုးအား ကျောပေးပြီး ရပ်နေသည့် အနေအထားရောက်လျက်ရှိ၏။ နောက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

သေနတ်သမားသည် ဂျန်နီအား ပြုံး၍ကြည့်သည်။

“ကဲ .. ငါ့လူ၊ မင်းသွားတော့” ဟု ရေရွတ်ကာ ဂျန်နီ၏ ဗိုက်ကို တစ်ချက်ထပ်ပစ်သည်။

ဂျန်နီသည် ကျည်ဆန်မှန်လိုက်သည့်အရှိန်ဖြင့် နောက်သို့လွင့်ထွက်ကာ နံရံနှင့်တိုက်မိပြီးမှ ရှေ့သို့မှောက်လျက်လဲကျသည်။

“မလှုပ်နဲ့”

ဂျန်နီသည် သူ့ကိုယ်သူသတိပေး၍ အားတင်းသည်။ သူနည်း

နည်းလေးလှုပ်လိုက်လျှင် သေနတ်သမားထံမှ ကျည်ဆန်များ ထပ်ရောက်လာမည်ကို သိနေသည်။ သူ့အနေဖြင့် သေနတ်သမားက သူ့အား သေပြီဟု ယုံကြည်စိတ်ချသွားအောင် နေမှဖြစ်မည်။

ထိုအခိုက်တွင် အပြင်မှအော်သံခေါ်သံများနှင့် သေနတ်သံများ၊ ပြေးသံလွှားသံများ ကြားရသည်။ သေနတ်သမားသည် တံခါးဝသို့ ပြန်လျှောက်သွားပြီး ရပ်နေသည်။ အပြင်သို့လှည့်၍ ...

“အချိန်မဖြုန်းကြနဲ့ဟေ့၊ မြန်မြန်လုပ်ကြ”

ဟု အော်ပြောသည်။

သူ ပြောလိုက်သည့် မြောက်ပိုင်း ချိနီယန်ဂျာဘာသာစကားကို ဂျန်နီ ကောင်းဖွာနားလည်သည်။

“ထရပ်ကားတွေ ဘယ်မှာလဲ၊ ဆင်စွယ်တွေ တင်ကြရအောင်” ဟုထပ်၍ အော်ပြောသံကြားလိုက်ရပြန်၏။

ထို့နောက် ဇမ်ဘီယန်လူဆိုးသည် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ သူ့ရထားသော ဒဏ်ရာများသည် သေလောက်သည့် ဒဏ်ရာများ ဖြစ်နေသည်ကို သူသိနေသည်။ သူ့ဘောင်းဘီနှင့် အင်္ကျီများတွင် သွေးများ စိုရွဲနေသည်ကိုလည်း သတိထားမိသည်။

သူ့ဇနီးနှင့် ကလေးများကို သတိရသည်။ သူတို့အတွက် သူဘာ လုပ်နိုင်မည်နည်း။ ထိုအခိုက်မှာပင် သေနတ်သံများကြားရပြန်သည်။ အလုပ် သမားတန်းလျားနှင့် သူ့အိမ်ဘက်မှလာနေခြင်းဖြစ်သည်။

ထရပ်ကားသံများ ကြားသည်။ ဘေးစောင်းလဲကျနေသော ဂျန်နီ သည် အားထုတ်၍ အပြင်ကိုလှမ်းကြည့်သည်။

ရိုမိုနှင့် ဒေးဗစ်တို့ရှိနေသေးပါမူ ....။

သူ့စိတ်ထဲတွင် မျှော်လင့်ချက်ကလေးတစ်ခု ဝင်လာသည်။

ထရပ်ကားတစ်စီး သူ့မြင်ကွင်းထဲ ဝင်လာသည်။

ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းသူမှာ ရိုမို...။ သူသည် မိမိအား ပစ်ခတ်သွားသည့် လူဆိုးနှင့် စကားပြောနေသည်။ ဂျန်နီ အံ့အားသင့်လျက်ရှိ၏။ ရိုမို သည် သူတို့အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ပေတည်း။

အံ့ဩစရာတော့ မရှိ။ အစိုးရတစ်ဖွဲ့လုံးနှင့် အစိုးရဌာနအားလုံး

အကျင့်ပျက်ပြားနေကြသည်ကို သူ သိထားသည်။ သူသည် ရိုမိုအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိထားသူ ဖြစ်၏။

ရိုမိုသည် တစ်ပါးသူများအပေါ် ဗိုလ်ကျချင်တတ်သူဖြစ်ရုံမက ကိုယ်ကျိုးရှာတတ်သူလည်းဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ဤမျှလောက်အထိ တော့ သစ္စာမဲ့လိမ့်မည်ဟု သူမထင်။

ဂျန်နီ၏မြင်ကွင်းထဲတွင် မျက်နှာအမာရွတ်နှင့် လူက ဦးစီးဦး ဆောင်ပြုနေသည်ကို တွေ့နေရသည်။ သူတို့လူစုထဲမှ တစ်ဦးသည် ဆင်စွယ် ဂိုဒေါင်သော့ကို သေနတ်နှင့်ပစ်ဖွင့်သည်။ အတွင်းမှ ဆင်စွယ်များကိုသယ်၍ ထရပ်ကားပေါ် တင်နေကြသည်။

ဂျန်နီ၏ အမြင်အာရုံသည် မှုန်မှုန်ဝါးဝါး ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ မျက်လုံးများရှေ့မှ အမှောင်ရိပ်များ ဖြတ်သန်းသွားနေကြသည်။ ဤကြား ထဲမှာပင် မှန်ပြောင်းကိုလွယ်၍ တည်းခိုအိမ်ဝရန်တာ၌ ရပ်နေသော သံ အမတ်ကိုမြင်သည်။

ဂျန်နီသည် ချင်အား အော်ဟစ်ပြီး သတိပေးလိုစိတ်ရှိလာသည်။ အော်ရန် အားထုတ်ကြည့်သည်။ အသံက မထွက်။ လည်ချောင်းထဲတွင် တစ်ဆို့ဆို့ဖြစ်ကာ ပျောက်သွားသည်။

ထိုအခိုက်မှာပြင် မျက်နှာအမာရွတ်နှင့် လူမည်းသည် သံအမတ် ရှေ့၌ လာရပ်ပြီး အလေးပြုလိုက်သည်ကို သူမြင်လိုက်ရသည်။

ဂျန်နီသည် သူ့မျက်လုံးများကို မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ် နေသည်။ ထိုလူနှစ်ယောက် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြောနေကြသည့် စကား သံများကို သူ ပီပီပြင်ပြင် ကြားနေရ၏။

“ဟေ့ .... မင့်လူတွေကို အမြန်လုပ်ခိုင်း။ ငါ ဒီနေရာက မြန်မြန် သွားမှဖြစ်မှာ” ဟူသော သံအမတ်၏ အသံ...။

“ငွေထပ်ပေးပါ။ ဒေါ်လာတစ်ထောင် လိုသေးတယ်” ဟူသော လူမည်း၏ အသံ။

“မင့်ကို ငါ ပေးပြီးပြီပဲ”

“ထပ်ပေးပါ။ နောက်ထပ်တစ်ထောင် ထပ်ပေး။ မပေးရင် ကျုပ် ဆက်မလုပ်ဘူး။ ကျုပ်တို့ ပြန်မယ်။ ခင်ဗျားဘာသာ နေခဲ့တော့”

“မင်းဟာ လူယုတ်မာပဲ”

“ကျုပ် လူယုတ်မာ။ ဟုတ်လား။ ဒါတွေ ကျုပ်နားမလည်ဘူး။ ခင်ဗျားလည်း လူယုတ်မာပဲ။ ပေးပါ၊ ငွေထပ်ပေး”

“ငါ့မှာ ငွေအပိုပါမလာဘူး”

“ဒါဆိုရင် ဆင်စွယ်တွေကို ခင်ဗျားဘာသာ ခင်ဗျားတင်။ ကျုပ် တို့သွားမယ်”

“ဟေ့ကောင် နေဦး။ ငါ့မှာ ငွေမပါလို့ ပြောနေတာကွ။ ကဲ ... ကွာ ဒီလိုလုပ် .... ဆင်စွယ်တွေထဲက မင်းတို့သယ်နိုင်သလောက်ယူသွား”

ချင်သည် ဆင်စွယ်အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိသည်။ ဆင်စွယ် ဆိုသည်မှာ လောဘတကြီးနှင့် ယူချင်သလောက်ယူလို့ရသည့် ပစ္စည်း မဟုတ်။

အလွန်လေးလံသော ပစ္စည်းဖြစ်၍ များများသယ်ယူဖို့ မလွယ် အလွန်ဆုံးလူတစ်ယောက်မှ ဆင်စွယ်တစ်ချောင်းထက်ပို၍ မသယ်နိုင်။

လူနှစ်ဆယ်ဆိုလျှင် ဆင်စွယ်အချောင်းနှစ်ဆယ်...။ သိပ်ပြီး တန်ဖိုး ရှိလှသည်မဟုတ်။

လူမည်းထံမှ ဘာသံမှမကြားရ။ အတန်ကြာမှ ခေါင်းညိတ်ပြီး နောက်သို့ လှည့်သွားသည်။

“ဟေ့ကောင် .... ဆာလီ၊ ခဏနေဦး” ဟု ချင်က လှမ်းခေါ်၏။

“လူတစ်ယောက်မှ အသက်မရှင်တာ သေချာရဲ့လား” ဟုမေးသည်။

“သေချာတယ်”

“ကြီးကြပ်ရေးမှူးကော ဘယ်မှာလဲ”

ဆာလီက ရုံးခန်းဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ချင်၏အနီးမှ ထွက် သွားသည်။ ဂျန်နီ၏ ရင်ထဲတွင် အလွန်နာကြည်းသော စိတ်ဖြင့်ယှဉ်သည့် ဒေါသလှိုင်းသည် ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ခတ်သည်။

စိတ်ကဆောင်ထားသဖြင့် ခွန်အားအနည်းငယ်မျှတက်သလို ဖြစ် လာသည်။ ပြီးတော့ သူ့မိန်းမနှင့်ကလေးများအား ကယ်ဆယ်လိုသည့်ဇော။

ဂျန်နီသည် ရှိသမျှအားကိုထုတ်၍ စားပွဲဆီသို့ ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ တွားသွားသည်။ သူ့အနေဖြင့် ဘာလက်နက်ကိုမှသုံးနိုင်တော့မည် အခြေ

အနေမရှိမှန်းတော့ သိပါသည်။

သို့သော်လည်း ခြေရာခံနိုင်လောက်အောင် သတင်းအစအနတော့ ထားခဲ့ချင်၏။ မသေခင် မိနစ်ပိုင်းအချိန်ကလေးကို အမိအရသုံးလိုက် ချင်သည်။ သူ့လက်ထဲ စာရွက်တစ်ရွက်သာ ရဖို့လို၏။

စာရွက်ရလျှင် သတင်းအစအနရေးပြီး ဝှက်ထားခဲ့မည်။ ရဲက တွေ့လျှင် တရားခံကို ချက်ချင်း ခြေရာကောက်လိုရမည်။

သူသည် ကြမ်းပြင်ကို ကျောနှင့်အားပြုကာ ရွေ့လျားနိုင်ရန် အားထုတ်သည်။ လှုပ်ရှားလိုရနေသေးသည့် ဒူးတစ်ဖက်ကို သုံးသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာကျင်လှသော်လည်း အောင့်ခံသည်။

တစ်ကြိမ်အားထုတ်ပါမှ လက်မအနည်းငယ်မျှသာ ရွှေ့သော်လည်း သူ၏ ဇွဲကောင်းမှုကြောင့် ခြောက်ပေခန့်ကွာသည့် စားပွဲဆီသို့ ရောက်သွား၏။ သူ့လက်ထဲသို့ စက္ကူတစ်ရွက်လည်း ရောက်လာသည်။

အခန်းထဲရှိ အလင်းရောင်ပေါ်သို့ အရိပ်မည်းမည်းတစ်ခု ကျလာသဖြင့် ခေါင်းကို စောင်း၍ ကြည့်သည်။

တံခါးဝမှရပ်၍ သူ့အားကြည့်နေသည့် သံအမတ် နင်ချင်ဝွန်း။ သူ စီးထားသည်မှာ ကင်းဗတ်ရှူးဖိနပ်ဖြစ်သဖြင့် ခြေသံကို မကြားရခြင်းဖြစ်၏။

နင်ချင်ဝွန်းသည် သူ့အား အလန့်တကြား ကြည့်ကာ ကြက်သေသေလျက်ရှိသည်။ ထို့နောက် စူးစူးဝါးဝါးအော်သည်။

“သူ မသေသေးဘူး။ ဆာလီရေ ... ဟေး ... ဆာလီ၊ ဒီကို မြန်မြန် လာစမ်း။ ဒီအကောင် မသေသေးဘူး”

ချင်သည် နောက်သို့လှည့်ကာ ပြေးထွက်သွားသည်။ သူ၏ အော်ခေါ်နေသံများကို ဂျန်နီ ကြားနေရသည်။ မိမိ၏အားထုတ်မှုများသည် သဲထဲ ရေသွန်ဖြစ်ပြီဟု နားလည်လိုက်သည်။

သူသည် တုန်ယင်လှုပ်ရှားနေသော လက်ဖြင့် စက္ကူကို ကြမ်းပေါ်ချသည်။ ဝမ်းဗိုက်ဒဏ်ရာမှ ထွက်ကျနေသည့်သွေးကို လက်ညှိုးနှင့် တို့ယူသည်။

ပြီးတော့ ပင်ပန်းကြီးစွာ အားထုတ်၍ ‘န’ ကို ရေးလေသည်။

ထို့နောက် 'ငသတ်' ကိုရေးသည်။ 'နင်' ဟူသော စာလုံးကတော့ ပီပြင်ထင်ရှားစွာ ပေါ်လာသည်။ သူသည် နောက်တစ်လုံးရေးဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော်လည်း 'ခ'တစ်လုံးသာ ရေးနိုင်တော့၏။

ဝရန်တာမှ ဆာလီ၏အသံ ကြားရ၏။

“ကျုပ်က ဒီကောင် သေပြီထင်လို့ထားခဲ့တာ။ တော်တော် အသက် ပြင်းတဲ့ကောင်ပါလား။”

ပျန်နီသည် စာရွက်ကို သွေးမလူးသည့် ဘယ်လက်ဖြင့် ဆုပ်ကာ ကျူးနစ် အင်္ကျီထဲသို့ လက်ကို ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျန်ရှိ နေသေးသည့်အားကို အကုန်ထုတ်၍ မှောက်လိုက်သည်။

သူ့လက်သီးဆုပ်သည် သူ့ရင်ဘတ်အောက် ရောက်သွားပြီ။ သူ့ စက္ကူအတွက် စိတ်ချရပြီ။

သူ့မျက်နှာသည် သမံတလင်း ကြမ်းပြင်တွင် ဖိကပ်နေသည်။

သူ့မိန်းမနှင့်ကလေးများကို သတိရသည်။ သူတို့အဖြစ်ကို မမြင် လိုက်ရသည့်အတွက် ဝမ်းသာသည်။ သူသည် သတိလစ်သလိုဖြစ်သွား ၏။ သူ့ခေါင်းထဲသို့ ကျည်ဆန်တစ်တောင့်ဝင်သွားသည်ကိုပင် သူမသိ လိုက်။

ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုလွယ်၍ ထွက်လာသော ဆာလီအား ချင်က ဆီး၍ မေးသည်။

“မင်းအကောင် သေတာ သေချာရဲ့လား။”

“သေချာပါတယ်ဗျ”

ချင်က စိတ်မချ။ သူ့ကိုယ်တိုင်အလောင်းကို သွားကြည့်သည်။

သူ့ခြေထောက်များ သွေးအိုင်ပေါ်ရပ်နေသည်ကိုပင် သူသတိမထား မိ။ အပြင်ဝရန်တာမှ သူ့အား လှမ်းခေါ်နေသည့် ရိုမို၏ အသံကိုကြားခါမှပင် အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာသည်။

“ဆင်စွယ်တွေ အားလုံးတင်ပြီးပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ သွားကြတော့ မလို့”

ချင်က ဆာလီအား လှည့်ကြည့်သည်။

“ငါ သွားတော့မယ်” ဟု ပြောသည်။

“မင်းတို့ ဒီက မထွက်ခင် ဆင်စွယ်ဂိုဒေါင်ကို မီးရှို့ပစ်ခဲ့ကြ”

“စိတ်ချပါ။ အားလုံးကို ရှို့ခဲ့ပါ့မယ်”

မီးခံသေတ္တာကိုဖွင့်၍ မွှေနေသော ဆာလီသည် စခန်းဝန်ထမ်းများအတွက် ဘဏ်မှ ကြိုထုတ်ထားသည့် တစ်လစာလစာငွေများကို တွေ့သွား၏။ သူ့အဖို့ကတော့ နောက်ထပ် အပိုဆုတစ်ဆု ပေါက်ခြင်းပေတည်း။

ချင်သည် ဝရန်တာမှပြန်ဆင်းကာ မာစီဒီးကားထဲ ဝင်ထိုင်သည်။ ရိုမိုဘက်သို့ ထရပ်ကားထွက်ရန် လက်ပြ၍ အချက်ပေးသည်။ ဆင်စွယ်များကို ဆင်သားများအောက်တွင် စနစ်တကျထည့်ထားခြင်းဖြစ်၍ ပူစရာမရှိ။

ပြီးတော့ ထရပ်ကားများတွင် အစိုးရဌာနဆိုင်ရာ သဘာဝသစ်တောထိန်းတံဆိပ်များ ကပ်ထားသဖြင့် တားမြစ်စစ်ဆေးမည့်လူ ပေါ်ပေါက်လာစရာမရှိ။

ကားမောင်းသူများဖြစ်ကြသည့် ရိုမို၊ ဒေးဗစ်နှင့် အခြားတစ်ယောက်တို့သည် တောထိန်း ယူနီဖောင်းများ ဝတ်ထားကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ချက်တီဆင်း စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း အားလုံး အဆင်ပြေပြေနှင့် ပြီးပြတ်သွားသည်။ ချင်သည် ကားနောက်ကြည့်မှန်ထဲသို့ လှမ်း၍ကြည့်သည်။ ဆင်စွယ်ဂိုဒေါင်မီးလောင်နေပြီ။

ဆင်စွယ် တစ်ချောင်းစီထမ်းထားသော ဆာလီတို့ လူစုသည် စခန်းမှ ပြန်ထွက်ရန် လူစုနေကြပြီ။

ချင်သည် ပြုံးသည်။ ဆာလီ၏လောဘတက်မှုသည် မိမိအား အကျိုးဖြစ်ထွန်းစေနိုင်သည်ဟု တွက်မိ၍ဖြစ်၏။

အကယ်၍သာ ရဲက ဆာလီတို့လူစုအား ဆင်စွယ်များနှင့်လက်ပူးလက်ကြပ်ဖမ်းမိမည်ဆိုပါက စခန်းရှိ ဂိုဒေါင်တွင်းမှ ဆင်စွယ်များသည် မီးလောင်၍၊ ဆင်စွယ်သူခိုးများ သယ်ဆောင်သွား၍ ကုန်ဆုံးသွားခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည် တွေးထင်ကြမည်မှာ မလွဲ။

ချင်၏ တိုက်တွန်းမှုအရ ဆင်စွယ်သူခိုးများသည် ဂိုဒေါင်ထဲ၌ ဆင်စွယ် အချောင်းလေးဆယ် ထားခဲ့ကြသည်။ ယင်းဆင်စွယ်များ၏ မီးလောင်ပြာများသည် ရဲဓာတ်ခွဲခန်းတွင် တရားရုံးသို့ တင်ပြနိုင်သည့် သက်

သေခံပစ္စည်း ဖြစ်လာဖို့ရှိ၏။

ဤတစ်ကြိမ်တွင် ချင်သည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။ သူသည် ဝမ်းသာအားတက်လျက်ရှိသည်။

သူ့အောင်မြင်မှုအတွက် သူ့ကိုယ်သူကျေနပ်၍ မဆုံး။ သူသည် သွေးနားထင်ရောက်လျက် ရှိလေသည်။

\* \* \*

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ... ဂျန်နီရယ်”

ဒင်နီယယ်သည် ဂျန်နီအား ပွေ့ထူကာ ဝမ်းနည်းပက်လက် ရေ  
ရွတ်သည်။ သူ့အသံသည် ထိထိခိုက်ခိုက်ရှိလွန်းလှ၏။

ဂျန်နီ၏ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်နေပြီ။ သူသည် ဂျန်နီရထားသည့်  
ဒဏ်ရာများကို အသေအချာကြည့်သည်။ ကြီးမားပြင်းထန်သော ဒေါသလှိုင်း  
သည် သူ့ရင်ကို ရိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်။

သူသည် ပွေ့ထားသည့် ဂျန်နီအလောင်းကို အသာအယာပြန်ချ  
လိုက်သည်။ သူသည် မီးစက်၏ အဝေးထိန်းခလုတ်ရှိရာ တံခါးပေါက်သို့  
ထသွားသည်။ ခလုတ်ကို နှိပ်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဒီဇယ်အင်ဂျင် စက်နှိုး  
သံကြားရသည်။

စက်လည်ပတ်မှု အရှိန်ရလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စခန်းတွင်း  
ရှိ မီးများ ပြန်လင်းလာကြသည်။

ဒင်နီယယ်သည် မီးခံသေတ္တာထဲမှ သော့တွဲများကို ထုတ်ယူသည်။  
သေနတ်စင်ရှိရာ တံခါးကို ဖွင့်သည်။ စင်ပေါ်တွင် ဒသမ ၃၇၅ ဆင်ပစ်  
ရိုင်ဖယ်များနှင့် အေကေဖော်တီဆဲဗင်း မောင်းပြန်သေနတ် ငါးလက်ရှိနေ  
သည်။

သူသည် သေနတ်စင်အောက်ရှိ သံမဏိဗီရိုကိုဖွင့်၍ ကျည်ကတ်

များ ထုတ်ယူသည်။ ရိုင်ဖယ်တစ်လက်ကို ပခုံးတွင်လွယ်၍ တစ်လက်ကို လက်မှကိုင်ထားသည်။ သူသည် ဒေါသတကြီးဖြင့် လှေကားမှ ပြန်ဆင်း သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဆင်စွယ်ဂိုဒေါင်ဆီ အလျင်ဆုံးသွားသည်။ လူရိပ်လူခြည် လုံးဝမတွေ့ရ။ ထို့နောက် ကျန်အဆောက်အအုံများ တစ်ဝိုက် သို့ လှည့်သွားသည်။ ဘာတစ်ခုမှ မမြင်ရ။

မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့်မျှ အကြာတွင် သူသည် ရှာဖွေသည့်အလုပ်ကို ရပ်လိုက်သည်။ အမှန်တော့ သူသည် ဒေါသအရှိန်ကြောင့် အရာမထင် နိုင်သည့် အလုပ်တစ်ခုကို အချိန်ကုန်လူပန်းခံ၍ လုပ်နေခြင်းဖြစ်၏။

“ဆင်စွယ်သူခိုးတွေဟာ မိဘီဇီမြစ်ဘက်ကို သွားကြမှာ သေချာ တယ်”

ဟု သူတွေ့သည်။

“အခုလောက်ဆိုရင် ခရီး အတော်ပေါက်သွားလောက်ပြီ။ သူတို့ ကို မြစ်ပြင်ပေါ်ကျမှ ဖြတ်လို့ရမှာပဲ။ ငါ အကူအညီလိုတယ်”

ထိုအတွေးဝင်လာသည့်အခါ မာနာရေအိုင် သဘာဝတောထိန်း စခန်းကြီးကြပ်ရေးမှူးကို သတိရသည်။ ယင်းကြီးကြပ်ရေးမှူးသည် လူကောင်း လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ဟိုတုန်းကတည်းက သိကျွမ်းခင်မင်လာခဲ့သူလည်း ဖြစ်၏။ ထို လူထံတွင် ဆင်သူခိုးများ တိုက်ခိုက်နှိမ်နင်းရေးအဖွဲ့လည်း ရှိသည်။ အကယ် ၍ မော်တော်ကား တစ်စီးလောက်နှင့် မြစ်ကြောင်းကို စုန်ဆင်းလိုက်မည် ဆိုလျှင် သူခိုးဂိုဏ်းကို မိနိုင်ဖွယ်ရာရှိ၏။

ထို့ပြင်လည်း မာနာရေအိုင် စခန်းကသာသိသွားလျှင် ရဲထံ ဖုန်း ဆက်၍ သတင်းပို့နိုင်သည်။ သို့ဆိုလျှင် ရဲက ရှာဖွေရေးလေယာဉ်တစ်စီး လွှတ်ပေးနိုင်မည် မဟုတ်ပါလား...။

ဤကိစ္စတွင် အချိန်သည် အဓိက ဖြစ်သည်။ နောက်ဆယ်နာရီ အတွင်းတွင် သူခိုးဂိုဏ်းသည် မြစ်ကို ဖြတ်သွားနိုင်ဖွယ်ရာရှိသည်ဟု ထင် ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဂျန်နီကိုတော့ အခုပုံအတိုင်း စွန့်ပစ်၍ မထား

ခဲ့ချင်။

နောက်ဆုံး ဂါရဝပြုသည့်အနေဖြင့် အလောင်းကို သပ်ရပ်အောင် ပြုပြင်ကာ အဝတ်တစ်ထည် လွှမ်းပေးခဲ့ချင်သည်။

ဒင်နီယယ်သည် သူ့သူငယ်ချင်း ရုံးခန်းထဲ ပြန်ဝင်သည်။ ရိုင်ဖယ်ကို တစ်နေရာ၌ ထောင်ကာ လွှမ်းစရာအဝတ် လိုက်ရှာသည်။ ရှေ့မျက်နှာစာ ပြတင်းပေါက်များတွင် တပ်ထားသည့် ခန်းဆီးစိမ်းစိမ်းများကို ဖြုတ်သည်။

ထို့နောက် ဂျန်နီ၏ အလောင်းကို ပြန်၍ ကြည့်သည်။ သူသည် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ပြုပြင်ပေးသည်။ ကောက်ကွေးနေသော လက်များကို ဆန့်ပေးသည်။

ဤတွင် ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် တအား ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် စာရွက်ကို တွေ့သည်။ သူသည် ဂျန်နီ၏ လက်သီးဆုပ်ကို ဖြေသည်။ သူသည် စာရွက်ကိုယူ၍ စားပွဲဆီသို့သွားကာ ဖြန့်ဖတ်သည်။

“နင်ခ”

စာလုံးများသည် ကလေးလက်ရေးနှင့် တူသည်။ ‘နင်ခ’ ဆိုသည်မှာ အဓိပ္ပာယ်တွေးလို့မရသည့် စကားလုံးများဖြစ်၏။

‘နင်ခ’ သည် ဘာကို ဆိုလိုပါသနည်း။

သူ့စိတ်ထဲတွင် သိသလိုလို၊ မသိသလိုလို ဖြစ်နေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤစကားလုံးများသည် ဂျန်နီရေးထားခဲ့သည့် စကားလုံးများ ဖြစ်ရမည်။ သူသည် တစ်စုံတစ်ခုကို သိစေလို၍သာ ရေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သူသည် ကြမ်းပြင်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူ့အကြည့်သည် သူ့နင်းထားခဲ့သည့် ခြေရာများနှင့် လူသတ်သမား၏ ခြေရာများပေါ် ရောက်သွားသည်။

ထို့နောက် သူ့မြင်နေရသည့် ခြေရာများထဲမှ ထူးခြားသော ခြေရာတစ်ခုကို သတိထားသည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးအေးစက်သွားရုံမျှမက ကတုန်ကယင်ပင် ဖြစ်လာသည်။

သူ့အသိထဲတွင် အလင်းရောင်တစ်ခု ဖျတ်ခနဲဝင်လာပြီ မဟုတ်

ပါလော...။

ဂျွန်နီသည် 'နင်ချင်' ဟု ရေးရန် ကြိုးစားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။  
'နင်ချင်' ဆိုသည်မှာ တခြားမဖြစ်နိုင်။ 'နင်ချင်ဂွန်း' သာ ဖြစ်ဖို့ရှိ၏။

သူ့အတွေးသည် မှားနိုင်စရာ မရှိ။

သူမြင်ရသော ခြေရာတစ်ခုသည် ကင်းဗတ်ရှူးဖိနပ်ရာ ဖြစ်သည်။  
လမ်းတွင် သူနှင့်ချင်တို့ဆုံမိခဲ့ကြစဉ်ကလည်း ကင်းဗတ်ရှူး ဖိနပ်တစ်ဖက်  
တွင် သွေးစများမြင်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလော...။

အလွန်ခိုင်လုံသော ကွင်းဆက်တစ်ခုပေတည်း။

သူသည် စာရွက်ကို ဂျွန်နီ၏လက်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ပေးသည်။ ရဲ့  
များရောက်လာသည့်အခါ တွေ့စေလို၍ ဖြစ်၏။

ထို့နောက် အစိမ်းရောင်ခန်းဆီးကို ဂျွန်နီ၏ အလောင်းပေါ်အုပ်  
လိုက်သည်။ သူသည် ဂျွန်နီ၏အလောင်းဘေးတွင် အချိန်အတန်ကြာမျှ  
ရပ်နေမိသည်။

“သံအမတ် နင်ချင်ဂွန်း”

မဖြစ်နိုင်ဟုထင်ရသည့် ဖြစ်နိုင်သော အရာတစ်ခုသည် သူ့  
ဦးနှောက်ထဲတွင် စွဲထင်လျက်ရှိသည်။ ကြမ်းပြင်ထက်ရှိ သွေးကွက် တစ်  
ကွက်ပေါ်၌ နင်းထားသည့် ခြေရာများ။ ကင်းဗတ်ဖိနပ်တွင် ကပ်နေသည့်  
သွေးစများ...။

'မဖြစ်နိုင်' ဟူသော အထင်ကို ဤအရာနှစ်ခုက 'ဖြစ်နိုင်သည်'  
ဟု ပြောဆိုနေကြပြီဖြစ်၏။ အခုအတိုင်းသာဆိုပါက ချင်သည် ဂျွန်နီသေ  
ဆုံးပြီးနောက် ဤအခန်းထဲရောက်ခဲ့သည်မှာ ထင်ရှားသည်။

သူ၏ ပြင်းထန်ကြီးမားသော ဒေါသသည် ချင်၏ အပေါ် စူးစိုက်  
လျက် ရှိသည်။ ယခုအချိန်တွင်မူ သူ့ဒေါသသည် ပြင်းထန်ကြီးမားဆဲ  
ဖြစ်သော်လည်း ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ပရမ်းပတာဒေါသမျိုး မဟုတ်တော့။  
သွေးအေးအေးနှင့် ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်လာသည့် ဒေါသမျိုး ဖြစ်လာသည်။

“မင့်အတွက်ရယ်။ မင့်မိန်းမမာဗစွနဲ့ မင့်သားသမီးတွေအတွက်  
ရယ် ... ငါ လက်စားချေမယ် ... ဂျွန်နီ။ ငါ ကတိပေးပါတယ်။ ငါ သစ္စာ  
ဆိုပါတယ်ကွာ”

ပျက်စီး၏ အလောင်းကိုကြည့်ရင်း သူ့ရင်ထဲတွင် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် စကားများ....။

သူသည် ထောင်ထားသည့် ရိုင်ဖယ်ကိုယူ၍လွယ်ကာ ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။ လင်ကရူဆာကားအနီးမှ ရပ်စောင့်နေသည့် ဂျော့ခဲထံသို့ ပြန်လျှောက်သွားသည်။

သူသည် အပျက်အစီးပုံကြီးဖြစ်နေသော ဆင်စွယ်ဂိုဒေါင်ကို ပြန်ကြည့်သည်။ ပတ်ပတ်လည်တွင် ကားဘီးရာများဖြင့် ပြည့်နေသည်။ လမ်းတွင်တွေ့စဉ်က အခြေပျက်နေကြသည့် ရိမိုတို့လူစုကို သတိရသည်။

အခုမှပင် အမြင်ရှင်းသွားသည်။ သူတို့လူစုမလုံမလဲဖြစ်နေကြခြင်းသည် ဝှက်ထားသည့် ဆင်စွယ်များ ထရပ်ကားထဲတွင် ပါလာခြင်းကြောင့်ပေတည်း။

ဒင်နီယယ်သည် ကားပေါ်၌ ထိုင်မိသည်တစ်ပြိုင်နက် နာရီကို ကြည့်သည်။ ဆယ်နာရီ ထိုးတော့မည်။ လမ်းတွင် ချင်နှင့် ဆုံမိခဲ့ပြီးသည့် နောက်လေးနာရီပင် ကုန်သွားခဲ့ပြီ။ သူတို့နောက်ကိုလိုက်လျှင် မိနိုင်ပါဦးမည်လော...။

သိပ်တော့ လွယ်မည်မထင်။ သူတို့သည်ယူသွားသည့် ဆင်စွယ်များကို လက်ပြောင်းလက်လွှဲလုပ်ဖို့ ကြိုတင် စီစဉ်ထားလိမ့်မည်မှာ သေချာသည်။

ပြီးတော့ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း နည်းလမ်းများကိုလည်း ရှာထားမည်မှာ သေချာသည်။ သူသည် ကားကို အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် မောင်းထွက်သည်။

စောစောက ရွာထားသည့် မိုးကြောင့် လမ်းပေါ်တွင် ရေများလွှမ်းနေသည်။ ဒင်နီယယ်သည် ကားအရှိန်ကို ပြင်းစွာ မောင်းလျက်ရှိသည်။ သူ့ဘေးတွင် ဂျော့ခဲသည် အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်သည်။

“ကား အရှိန်ကို လျော့ဦး ဒင်နီ။ နှစ်ယောက်စလုံး ကြွကုန်လိမ့်မယ်။ အခု ဘယ်သွားမှာလဲ၊ ဘာလုပ်မှာလဲ။ ပြောဦးမှပေါ့” ဟု ပြောသည်။

ဒင်နီယယ်က အကြောင်းစုံ ရှင်းပြသည်။

“ခင်ဗျား သံအမတ်ကိုတော့ ထိလို့ရမယ်မထင်ဘူး ဒင်နီ”

ဟု ဂျော့ခ်က ပြောသည်။

“တကယ်လို့ ခင်ဗျားထင်တာလွဲနေရင် ခင်ဗျားပဲခံရမှာ”

“ငါ မမှားနိုင်ဘူး ဂျော့ခ်” ဟု ဒင်နီယယ်က အခိုင်အမာပြောသည်။

“ဂျွန်နီ ရေးထားခဲ့တဲ့ စာလုံးဟာ အလွန်ကို ခိုင်လုံတဲ့ အထောက်အထားတစ်ခုပဲ”

ကားသည် တောင်ကုန်း ဆင်ခြေလျှောတစ်ခုသို့ ရောက်လာသည်။ အောက်အနိမ့်ဘက်တွင် တောင်ကျရေများ ဒလဟောထိုးဆင်းလျက်ရှိသည်။ ဒင်နီယယ်သည် ကားကို အောက်အနိမ့်ဘက်သို့ စိုက်ဆင်းသည်။

ကားရှေ့ မီးအောက်မှ တဟဲဟဲ အော်မြည်နေသော ရေများ...။

“ခင်ဗျား ဖြတ်လို့မရနိုင်ဘူး ထင်တယ် ဒင်နီ”

ဟု ဂျော့ခ်က ပြောသည်။

ဒင်နီယယ်သည် ကားစက်ကိုသတ်ကာ အောက်သို့ ခုန်ဆင်းသည်။ ရွံ့ရေသည် ခြေမျက်စိအထိ မြုပ်သည်။ သူသည် ချောင်းရေအခြေအနေကို အသေအချာကြည့်သည်။ ရေစီးနှင့်မျောပါလာနေသည့် သစ်ပင်ငယ်များ ချုပ်ငယ်များကို မြင်နေရ၏။ ဖြတ်ကူးရမည့် ခရီးသည်ကိုက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းသည်။

သူသည် အနိမ့်ပိုင်းသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်းဆင်းသွားသည်။ လမ်းဘေးတစ်နေရာရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်မှ ကိုင်းညွတ်ကျနေသော သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းကို လှမ်းဆွဲကာ ချောင်းကိုဖြတ်ကူးသည်။ ရေစီးကတော့ သန်လှ၏။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ရေစီးထဲမျောပါသွားတော့ မလိုဖြစ်ရသည်။ အလယ်လောက်ရောက်သည့်အခါ ရေသည် ခါးအထက်ကျော်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကားကို သတိထား၍မောင်းလျှင် လွယ်ကူစွာ ကျော်ဖြတ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဖြတ်လို့ရတယ်”

ကားပေါ်ပြန်ရောက်သည့်အခါ စက်ကိုနှိုးရင်းက ဂျော့ခ်အား အသိပေးသည်။

“ဟာ... မဖြစ်နိုင်တာဘဲ၊ ခင်ဗျား ရူးနေသလား”

ဟု ဂျော့ခ်က ပြန်ပြော၏။

“ကျွန်တော်တော့ မလိုက်ရဲဘူး။ ရေကျသွားအောင်တော့ စောင့် ဦးမှပေါ့ဗျာ”

“ဒါဆိုရင် မင်းနေရစ်ခဲ့။ ကဲ .... ကားပေါ်ကဆင်း”

“ဟာ ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းနေခဲ့လို့ ရမလား။ ဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာ ခြင်္သေ့တွေ အများကြီးရှိမှာ သေချာတယ်။ ကျွန်တော် ဒုက္ခရောက်သွားမှာပေါ့”

“ဒါကတော့ မင့်ပြဿနာပဲ။ မင့်ဘာသာမင်း ရှင်းပေါ့။ ကဲကွာ... မင်း လိုက်မလား၊ နေခဲ့မလား”

“မောင်းဗျာ မောင်းတော့”

ဟု ဂျော့ခ်က ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနှင့် ဖြေ၏။

ဒင်နီယယ်သည် ကားကိုဖြည်းဖြည်းချင်း အရှိန်သတ်၍ ဆင်း သည်။

ကိုက်အနည်းငယ်မျှ ဖြတ်မိသောအခါ ချောင်းရေသည် ကားဘီး များအထိ တက်လာသည်။ ကားခေါင်းသည်လည်း ရှေ့ဘက်သို့ ခပ်ငိုက် ငိုက်စိုက်နေ၏။ တစ်ခဏမျှအကြာတွင် မီးလုံးများ ရေထဲမြုပ်သွား၏။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရေသည် ကားစက်ခေါင်းအဖုံးကို ဝှေ့ပတ်၍ စီးနေ၏။ ကားတံခါးပတ်ပတ်လည်တွင်လည်း ရေများဝိုင်းနေသည်။

“ခင်ဗျားဟာ သောက်ရူးပဲ”

ဟု ဂျော့ခ်က ဒေါသတကြီးပြောသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရေစီးနှင့် မျောပါလာသည့် သစ်ပင်တစ်ပင်သည် ကားတံခါးကို ဝင်ဆောင့်သည်။ ဒင်နီယယ်သည် လက်တစ်ဖက်အပြင် သို့ထုတ်၍ သစ်ပင်ကို တွန်းဖယ်သည်။

သစ်ပင်သည် ချာခနဲလည်ကာ ရေစီးနှင့်အတူ ဆက်မျောသွား သည်။

ရုတ်တရက် ကားဘီးများနှင့် မြေကြီး ပြန်ထိသွားသည်ကို ဒင်နီ ယယ် သိလိုက်သည်။ ကားသည် ရေစီးတွင် မျောပါပြီး ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်၏။ ထိုအချိန်ထိ စက်ကတော့ မရပ်သေး။

သူသည် ကားကို ဖြည်းဖြည်းသာသာမောင်း၍ ကမ်းတစ်ဖက်ဆီ သို့တက်နိုင်ရန် အားထုတ်သည်။ အတန်ကြာသည့်အခါ ကားသည် တစ်ဖက်ကမ်း လမ်းမပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။ ဂျော့ခဲထံမှ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချသံကြားလိုက်ရသည်။

“ဒီလို ချောင်းမျိုး နောက်ထပ် ဘယ်နှစ်ခုလောက်ဖြတ်ရဦးမလဲ” ဟု ဂျော့ခဲက မေးသည်။

“လေးငါးခုလောက်ပဲ ရှိပါတော့တယ်ကွာ”

သို့သော်လည်း နောက်ထပ် ဖြတ်ရမည့်ချောင်းများသည် သိပ်ပြီး ခက်ခက်ခဲခဲမရှိ။ ချောချောမောမော ရှိသည်။ နောက်ဆုံးဖြတ်ရသော ချောင်းသည် မိနစ်လေးဆယ်ခန့်မျှ ကြာသည်။

ထို့နောက်တော့ ဒင်နီယယ်၏ ကားသည် မာနာရေအိုင်စခန်းတွင်း ရှိ ကြီးကြပ်ရေးမှူးအိမ်ရှေ့သို့ ရောက်၏။ ဂျော့ခဲက ကားဟွန်းကို အဆက်မပြတ်နှိပ်၍ ဒင်နီယယ်က အိမ်တံခါးကို တဒုန်းဒုန်းထုလျက်ရှိသည်။

ကြီးကြပ်ရေးမှူးသည် အိမ်ထဲမှ ကသောင်းကနင်းဖြင့် ထွက်လာသည်။

“ဘယ်သူလဲကွ၊ ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ”

ဟု ရှိနာဘာသာစကားဖြင့် အော်မေးသည်။ ကြီးကြပ်ရေးမှူးသည် ပိန်ခြောက်ခြောက်၊ အသက်လေးဆယ်ကျော်။ နာမည်က အိုင်ဇတ် မက်ဝက်ဝီ။

“အိုင်ဇတ်... ကျွန်တော်ပါ”

ဟု ဒင်နီယယ်က ပြန်အော်သည်။

“ပြဿနာကြီးတစ်ခုတော့ ဖြစ်သွားပြီ အိုင်ဇတ်၊ ခင်ဗျား မကူညီလို့ မဖြစ်တဲ့ ကိစ္စပဲ”

“ဒင်နီလား”

ဟု အိုင်ဇတ်က ပြန်မေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဒင်နီယယ်က ရှိနာဘာသာစကားဖြင့် အကြောင်းစုံရှင်းပြသည်။

“လက်နက်ကိုင်တစ်စု ချင်ဝီဝီစခန်းကို ဝင်စီးသွားတယ်။ ဝါန်နီ

မိသားစုနဲ့ စခန်းဝန်ထမ်းအားလုံးကို သတ်သွားတယ်”

“ဘုရား ... ဘုရား”

ဟု အိုင်ဇတ်က ရေရွတ်သည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ဒီအုပ်စုဟာ ဇမ်ဘီယာမြစ်ဘက်က ဖြစ်မယ်လို့ ထင်တယ်။ ဒီကောင်တွေ ဇမ်ဘီယာမြစ်ဘက်ကို ပြန်သွားတယ်လို့ ယူဆတယ်..”

“ဒီနေရာက အောက်ဘက် မိုင်နှစ်ဆယ်အကွာလောက်မှာ မြစ်ကို ဖြတ်ကူးလိမ့်မယ်လို့လဲ တွက်မိတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ ဆင်ခိုးဂိုဏ်းတိုက်ခိုက်ရေးအဖွဲ့ကိုလွှတ်ပေးရင် မိနိုင်းစရာရှိတယ်”

ဒင်နီယယ်က သူသိထားသမျှ သတင်းများနှင့် အချက်အလက်များကိုလည်း ပေးသည်။ လူအရေအတွက် ခန့်မှန်းခြေ။

သူတို့ကိုင်လာသည့် သေနတ်များ၊ ချင်ဝီဝီမှ ထွက်သွားသည့်အချိန်၊ သူတို့ ဦးတည်သွားလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရသောနေရာနှင့် သူတို့သွားနိုင်သည့် အမြန်နှုန်းစသည်များပါသည်။

ထို့နောက် ...

“ချင်ဝီဝီက ထွက်သွားတဲ့ အသားတင် ထရပ်ကားတွေကို ခင်ဗျားတွေ့လိုက်သလား”

ဟု မေးသည်။

“ည ရှစ်နာရီလောက်က တွေ့လိုက်တယ်”

ဟု အိုင်ဇတ်က ပြောသည်။

“မြစ်ရေမလျှံခင် ဒီကို ရောက်လာကြတယ်။ သူတို့နဲ့ အတူ တရုတ်တစ်ယောက်လည်း ပါလာတယ်။ အပြာရောင် မာစီဒီးကိုယ်တိုင်မောင်းလာတယ်...”

“မာစီဒီးကို ထရပ်ကားကြီး တစ်စီးက ကြိုးနဲ့ ဆွဲယူလာတာ တွေ့လိုက်တယ်။ မာစီဒီးက ရွံ့ထဲ မောင်းလိုမလွယ်ဘူး မဟုတ်လား”

အိုင်ဇတ်သည် စကားကို အမျှင်မပြတ်ပြောနေရင်းမှပင် အဝတ်လဲသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်မယ် စိတ်ကူးလဲ ဒင်နီ၊ ဂျန်နီဟာ ခင်ဗျားရဲ့

အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းဆိုတာ ကျွန်တော်သိထားလို့ မေးတာပါ။ တကယ်လို့ ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့နဲ့လိုက်လာမယ်ဆိုရင်တော့ ဟိုဝက်တွေကို ခင်ဗျားပစ် လို့ ခတ်လို့ရမှာပဲ”

ဒင်နီယယ်က ခေါင်းယမ်းသည်။

“ကျွန်တော် ထရပ်ကားတွေနဲ့ မာစီဒီးကား နောက်ကို လိုက်ရ ဦးမယ်”

“ဘာပြုလို့”

“အခုတော့ ရှင်းမပြနိုင်သေးဘူး အိုင်ဇတ်။ ကျွန်တော့်ကို ယုံပါ။ ဒီကိစ္စဟာ ဂျန်နီ အသတ်ခံရတာနဲ့ ဆက်စပ်နေပါတယ်”

ဟု ပြောသည်။ သူ့တွင် ခိုင်လုံစွာ ပြနိုင်သည့် သက်သေအထောက် အထားမရှိသေးသမျှ ဤကိစ္စကို ဖွင့်မပြောချင်သေး။

“ကျွန်တော့်ကို ယုံပါ၊ အကြောင်းရှိလို့ပါ” ဟု ထပ်ပြောသည်။ အိုင်ဇတ်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒီလိုဆိုလဲ ခင်ဗျား သွားစရာရှိတာ သွားပြီးလုပ်စရာရှိတာ လုပ် ပါ။ ကျွန်တော် ဟိုကောင်တွေ နောက်ကိုလိုက်မယ်”

ဒင်နီယယ်သည် အိုင်ဇတ်တို့အဖွဲ့အား ဇမ်ဘီဇီမြစ်ကမ်းပါးအထိ လိုက်ပို့သည်။ တိုက်ခိုက်ရေးအဖွဲ့သည် ပေနစ်ဆယ်ရှည်လျားသည့် မြစ် ပြင်သို့ ထွက်သည်။ ရေယာဉ်သည် မြင်းကောင်ရေ ကိုးဆယ်အားရှိသည့် ယာမာဟာစက် တပ်ထားသည့် ရေယာဉ်ဖြစ်သည်။

ဒင်နီယယ်သည် ညအမှောင်ထုကြားမှ ဖြတ်၍ အနောက်စူးစူးသို့ ခရီးဆက်သည်။ ဇမ်ဘီဇီမြစ်နှင့် အပြိုင်သွားနေသည့် လမ်းအတိုင်းလိုက် ခြင်း ဖြစ်၏။ သူ့ရှေ့မှထွက်သွားနှင့်သော ထရပ်ကားအဖွဲ့၏ဘီးရာများသည် ရွံ့ထူထပ်သော မြေပေါ်၌ ထင်ရှားပြတ်သားစွာ ထင်လျက် ရှိကြသည်။

မြေပြင်ပေါ်၌ ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် အစအနများအရ အခုအချိန် ထိ ထရပ်ကားတစ်စီးက မာစီဒီးကားကို ကြိုးနှင့်တွဲ၍ ဆွဲသွားနေဆဲဖြစ် သည်ဟု ထင်ရှားသည်။

ဒင်နီယယ်သည် မြေပေါ်၌ထင်နေသည့် ကြိုးရာကို ကောင်းစွာ ခွဲခြားနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

အခုလိုသာ တောက်လျှောက်ဆွဲသွားနေရမည်ဆိုပါမူ ဤလူစုသည် ခရီးတွင်လှမည် မဟုတ်ဟု ဒင်နီယယ် တွေးမိသည်။ သို့ဆိုလျှင် ဤလူစုကို မိနိုင်စရာရှိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် ကားအရှိန်ကို မလျှော့။

ညသန်းခေါင်ကျော်ချိန်တွင် သူသည် ဂရိတ်နေ့သံလမ်းကို ဖြတ်သည်။ ဇမ်ဘီဇီမြစ်ပေါ်မှ ချီရွန်ဒူးတံတားဖြင့် ဖြတ်ကူးထားသော အဝေးပြေးလမ်းမကြီး ဖြစ်၏။

ဤလမ်းသည် မြောက်ဘက်သို့ တစ်လမ်း၊ တောင်ဘက်သို့ တစ်လမ်း ခွဲထွက်သွားသည်ဖြစ်ရာ တောင်ဘက်လမ်းသည် တောင်ကြားအတိုင်း မြွေလိမ်မြွေကောက်သွားကာ ဇင်ဘာဆွေနိုင်ငံ၏ မြို့တော် ဟာရာရီမြို့တွင်းသို့ ဝင်သည်။

ဒင်နီယယ်သည် ကားကိုလမ်းဆုံတွင်ရပ်ကာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုယူ၍ ကားပေါ်မှဆင်းသည်။ ထရပ်ကားများနှင့် မာစီဒီးဘီးများတွင်ကပ်ပါသွားခဲ့သည့် မည်းနက်သော ရွံ့စေးရာများသည် လမ်းပေါ်တွင်ထင်လျက်ရှိသည်။

ကားပေါ်ပြန်တက်ပြီး စက်ကိုနှိုးသည့်အခါ ဒင်နီယယ်က ဂျော့ခ်အား လှမ်းကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“ဒီကောင်တွေ တောင်ဘက်လမ်းကို လိုက်သွားတယ်။ တို့က မိနိုင်တဲ့ အခြေအနေရှိတယ်”

ဒင်နီယယ်သည် ကားအရှိန်ကို တစ်နာရီ မိုင် ၉၀ နှုန်းအထိ တင်လိုက်သည်။

“ဒီကောင်တွေ အဝေးကြီးရောက်မသွားသေးဘူး”

ဟုလည်း ပါးစပ်ကပြောသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် သူ့ရှေ့မှ ကားမီးများကို မြင်လိုက်သည်။

ကားမီးများသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် နီးလာ၏။ သို့သော်လည်း သူတွေ့ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားသည့် ကားများမဟုတ်။ တန်နှစ်ဆယ်တင် ထရပ်ကားကြီးဖြစ်၏။

နောက်ဘက်တွင် နိုင်လွန်တာပေါ်လင်အုပ်ထားသည့် နောက်တွဲ

တစ်စီးပါသည်။ ကားကြီးသည် လမ်းဆေးတွင် ရပ်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ နောက်တွဲပေါ်တွင် လူသုံးယောက်က ကာပေါ်လင် ရွက်ထည်ကို ကြိုးများဖြင့် အခိုင်အမာဖြစ်အောင် ချည်တုပ်နေကြ၏။

ဒင်နီယယ်၏ ကားမီးရောင် သူတို့ပေါ်ကျသွားသည့်အခါ အားလုံး ပြူးတူးပြဲတဲဖြစ်ကာ ဆီး၍ ကြည့်နေကြ၏။

လူနှစ်ယောက်မှာ အာဖရိကန်များဖြစ်သော်လည်း တစ်ယောက်မှာ ဆစ်ခ်လူမျိုး ဖြစ်သည်။ ဆစ်ခ်အမျိုးသားက ကာကီယူနီဖောင်း ဝတ်ထား၏။ သုံးယောက်စလုံး နောက်တွဲပေါ်မှဆင်းကာ ထရပ်ကားပေါ် ပြန်တက်ကြသည်။

ဒင်နီယယ်က ကားကိုရပ်ကာ ခုန်ဆင်းသည်။

“ခဏနေပါဦး” ဟု လှမ်းအော်သည်။

“ကျွန်တော် မေးစရာတစ်ခုရှိလို့ပါ”

ထိုအချိန်တွင် ဆစ်ခ်က ထရပ်ကား၏ ယာဉ်မောင်းထိုင်ခုံ၌ ထိုင်ချက်ရှိလေပြီ။ သူသည် ကားပြတင်းမှ ခေါင်းပြုထွက်ကာ ဒင်နီယယ်အား ငုံ့ကြည့်၏။

“ဘာမေးမလို့လဲ”

“ခင်ဗျားတို့ အဖြူရောင် ထရပ်ကားကြီး နှစ်စီးဖြတ်သွားတာ မတွေ့လိုက်ဘူးလား”

ဆစ်ခ်က ချက်ချင်းမဖြေဘဲ ဒင်နီယယ်အား ကြည့်နေသည်။

“ထရပ်ကားတွေက အကြီးကြီးတွေပဲ။ အဖွဲ့လိုက်သွားနေတာ။ အပြာရောင် မာစီဒီးကား တစ်စီးလဲပါချင်ပါလိမ့်မယ်”

ဟု ဒင်နီယယ်က ထပ်ပြော၏။

ဆစ်ခ်သည် ဒင်နီယယ် နားမလည်သည့် ဘာသာစကားတစ်မျိုးဖြင့် အာဖရိကန်နှစ်ယောက်အား လှမ်း၍ စကားပြောနေ၏။

အဖြေကို စိတ်မရှည်စွာဖြင့် စောင့်နေသော ဒင်နီယယ်သည် ထရပ်ကားတံခါးပေါ်မှ စာတန်းကို သတိထားမိနေသည်။

ချက်တီဆင်း လီမိတက်

သွင်းကုန်နှင့် ထွက်ကုန်

စာတိုက်ဘူး ၅၆၊ လီလောင်ဝိမြို့၊

မာလာဝီနိုင်ငံ။

မာလာဝီနိုင်ငံသည် အချုပ်အခြာအာဏာပိုင်လွတ်လပ်သော နိုင်ငံ ငယ်လေးဖြစ်၏။ ဇမ်ဘီယာ၊ တန်ဇာနီးယားနှင့် မိုဇမ်ဘစ်စသော နိုင်ငံ ကြီး သုံးနိုင်ငံကြား၌ တည်ရှိသည်။

တောင်များ၊ မြစ်များနှင့် ရေကန်၊ ရေအိုင်များ ပေါများသည့် နိုင်ငံ ငယ်ဖြစ်၏။ အာဖရိကတိုက်ရှိ ဆင်းရဲမွဲတေသောနိုင်ငံများ ကြုံရသည့် အတိုင်း အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော် အာဏာရှင် ဟေစတင်ဘင်ဒါ၏ အုပ်ချုပ် မှုအောက်၌နေရသော နိုင်ငံဖြစ်၏။

“မစ္စတာဆင်း၊ ကျွန်တော် သိပ်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စပေါ်နေလို့ပါ”

ဟု ဒင်နီယယ်က ပြော၏။

“တကယ်လို့ ထရပ်ကားတွေကို မြင်ခဲ့တယ်ဆိုရင် ပြောပြစေချင် ပါတယ်”

ဆန်သည် တွန့်ခနဲဖြစ်သွား၏။

“ကျွန်တော့် နာမည်ကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေသလဲ”

ဟု မေး၏။

ဒင်နီယယ် တံခါးပေါ်မှ စာတန်းကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ဟား .... ခင်ဗျားတော်တော် မျက်စိရှင်တာပဲ။ ဟုတ်တယ်။

ကျွန်တော့် လူတွေကသတိပေးမှ သတိရတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီလောက် က ထရပ်ကားနှစ်စီး ဖြတ်သွားတယ်။ တောင်ဘက်ကို ဦးတည်သွားတယ်။ မာစီဒီးကားတော့ မပါဘူး။ တကယ်ပါ။ မာစီဒီးတော့ မတွေ့ဘူး”

သူသည် ထရပ်ကားစက်ကိုနှိုး၏။

“ကဲ .... သွားမယ် မိတ်ဆွေ။ ကျွန်တော့်မှာလည်း အလုပ်က အရေးကြီးနေတာပဲ”

ဟု ပြောကာ လက်မြောက်၍ နှုတ်ဆက်၏။ ထရပ်ကားကြီးသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဝေးသွား၏။

ဒင်နီယယ်သည် နောက်တွဲပေါ်အုပ်ထားသည့် တာပေါလင်မှ ‘ငါး ခြောက်’ ဟူသော စာတန်းကို မြင်၏။ ပြီးတော့ ငါးခြောက်နဲ့လည်း ရ၏။

သို့သော်လည်း သူ့စိတ်တွင် သံသယမကင်းဖြစ်နေ၏။  
 ဒင်နီယယ်သည် ကားကို တောင်ကုန်းထက်သို့ မောင်း၍ တက်  
 ၏။ အပေါ်ဘက် လွင်ပြင်ဆီသို့ သွားရာလမ်း ဖြစ်သည်။  
 အခုအချိန်ထိ တစ်နာရီ မိုင်ခုနစ်ဆယ်အောက် မရောက်သေး။  
 လမ်းချိုးတစ်ခုကို ကွေ့ဝင်လိုက်၏။  
 ရှေ့တည့်တည့်တွင် အဖြူရောင်ထရပ်ကား။ ထရပ်ကားမောင်း  
 သူသည် သူ့ကားကို လမ်းအလယ်တည့်တည့်တွင်ထား၍ မောင်းနေသဖြင့်  
 ဒင်နီယယ် ကားကျော်မတက်နိုင်။ ကာဆီးထားသလို ဖြစ်နေ၏။  
 ဒင်နီယယ် ကားဟွန်းကို အဆက်မပြတ်တီး၏။ သို့သော်လည်း  
 ထရပ်ကားသည် လမ်းမပေး။

“ခွေးမသား လူသတ်သမား၊ လမ်းဖယ်ပေးလေကွာ”

ဟု ဒင်နီယယ်က ဒေါသတကြီး ရေရွတ်၏။ ဟွန်းကိုလည်းတအား  
 ကုန်နှိပ်ထား၏။

“ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ ဒင်နီ၊ စိတ်ကို အေးအေးထားပြီး လုပ်ပါ”

ဟု ဂျော့ခ်က ဘေးမှ သတိပေး၏။

ဒင်နီယယ်သည် သူ့ကားကို လမ်းဘေးသို့ ချမောင်း၏။ ထရပ်  
 ကားကို ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် ကျော်ရန်အားထုတ်သည်။

ဘေးမှန်ထဲတွင် ထရပ်ကားယာဉ်မောင်း၏ မျက်နှာထင်ဟပ်  
 လာ၏။

တခြားလူမဟုတ်၊ ရိုမို...။

ရိုမိုသည် ဒင်နီယယ်အား လမ်းဖယ်ပေးဖို့ စိတ်ကူးဟန်မတူ။ သူ့  
 ကားကို ဘယ်ညာယိမ်းရုံမျှသာ ယိမ်း၏။ လမ်းလယ်တည့်တည့်မှ လုံးဝ  
 ဖယ်မပေး။

“ဒီကောင် ငါတို့မှန်းသိနေပြီ” ဟု ဒင်နီယယ်က ဒေါသတကြီး  
 ပြော၏။

ရိုမိုသည် သူ့ကားထဲမှနေ၍ ဘေးချင်းတိုက် ဖြစ်လာသော  
 လင်ကရူဆာကားကို လှည့်ကြည့်၏။ ဒင်နီယယ်ကလည်း မျက်နှာချင်း  
 ဆိုင်မိအောင် ပြန်ကြည့်၏။ လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်ပြပြီး လမ်းပေးရန်

တောင်းသည်။ ရိုမိုက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ထရပ်ကားကို ဘယ်ဘက်သို့ကပ် ပေးသည်။

ဒင်နီယယ်သည် သူ့ကားကို လမ်းပေါ်ပြန်၍ မောင်းတင်သည်။

ထိုအခါကျမှပင် ရိုမို၏အကြံကို သူ ရိပ်မိ၏။ ရိုမို၏ထရပ်ကား သည် သူ့ကားဘက်သို့ ပြန်ဖိလာ၏။ ဒင်နီယယ်က ကြိမ်းမောင်းရေရွတ် ကာ လွတ်အောင်တိမ်း၏။

ဤကြားထဲမှပင် ရိုမို၏ထရပ်ကားစက်ခေါင်းသည် လင်ကရူဆာ ၏ဘေးတစ်ဖက်ကိုအရှိန်ဖြင့် ဝင်ဆောင့်သည်။

ဒင်နီယယ်၏ကားသည် ဘေးတစ်ဖက်သို့ စောင်းသွားရုံမျှမက ကားချင်းတိုက်မိသည့် အရှိန်ဖြင့် မီးများပင် ပွင့်ထွက်လာ၏။ ဒင်နီယယ် ၏ ဘယ်ဘက်လက်မဆီမှ စူးခနဲ နာကျင်သော ဝေဒနာပေါ်လာပြီး ကား သည် လမ်းဘေးသို့ထိုးဆင်းကာ ရပ်သွား၏။

ဒင်နီယယ်သည် ဒဏ်ရာရသွားသော လက်ကို ငုံ့ကြည့်၏။ နာ လွန်းသဖြင့် မျက်ရည်များပင် စို့လာ၏။ တဖြည်းဖြည်းအားသစ်ပြန်ဝင် လာ၏။ ဒေါသအရှိန်လည်း တက်လာသည်။

ရှေ့သို့လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါ ရိုမို၏ ထရပ်ကားသည် ကိုက် ငါးရာခန့်အကွာသို့ ရောက်သွားသည်ကို မြင်ရလေသည်။

ဒင်နီယယ်သည် လင်ကရူဆာကို လမ်းမပေါ်ပြန်မောင်းတင်၏။ လမ်းပေါ်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဂျော့ခ်အား လှည့်ကြည့်၏။

“မင်းအမြင်ပဲ။ ဒီအကောင်တို့ကို အသေလုပ်တာ။ ဒီကောင် ဘာလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ အခုအပြုအမူက သက်သေပြနေတာပဲ”

ဟု ပြော၏။

ထရပ်ကားသည် လမ်းကွေ့တစ်ကွေ့သို့ ချိုးဝင်သွားသဖြင့် သူတို့ မျက်စိအောက်မှ ပျောက်သွား၏။ ဒင်နီယယ်သည် သူ့ကားကို ပြန်တည့် ကာ ထရပ်ကားနောက်သို့ ဦးတည်၍ မောင်း၏။

“ငါ ဒီကောင်ကို အလွတ်မခံနိုင်ဘူး”

ဟု ဒင်နီယယ်က ပြော၏။

“ငါ ထရပ်ကားပေါ်ရောက်အောင်တက်ပြီး ဒီကောင်ကို ကားထဲ

က ဆွဲထုတ်မယ်”

“ဒီလိုတော့ မလုပ်နဲ့ဗျာ”

ဟု ဂျော့ခ်က ပြော၏။

“ဒီကိစ္စကို ရဲသွားတိုင်လိုက်တာ ကောင်းပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော် လည်း ဒီအရုပ်ထဲမှာ မပါချင်ဘူး”

ဒင်နီယယ်သည် ဘာမှပြန်မပြော။ ကားကိုသာ အရှိန်မြှင့်မောင်း ၏။

မကြာခင်မှာပင် ထရပ်ကားနှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်လာ၏။ ကားချင်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် နီးနီးလာ၏။ ဒင်နီယယ်သည် ထရပ်ကား၏ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို လှမ်း၍ လေ့လာလျက် ရှိ၏။

“ကားချင်းကပ်မိတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ငါထရပ်ကား လှေကားပေါ် ရောက်အောင် ကူးမယ်။ မင်းက ကားကိုဝင်ထိန်းပြီး ဆက်မောင်း”

“ကျွန်တော် မလုပ်နိုင်ဘူး ဒင်နီ။ စိတ်ကုန်သွားပြီ။ ဒီအထဲ ကျွန်တော် ဆက်ပါလို့မဖြစ်တော့ဘူး”

“ကောင်းပြီ၊ မင့်သဘောပဲ။ မင်းကားကို မမောင်းချင်လည်း မမောင်းနဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်း သူသွားရာလိုက်သွားပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ဒင်နီယယ်သည် ကားအရှိန်ကိုထိန်းကာ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူ့ ဘေးမှ တံခါးကိုဖွင့်၍ ကိုင်ထား၏။ ကျန်တစ်ဖက်ဖြင့် ကားစတီယာတိုင် ကို ထိန်းထား၏။

ရိုမိုသည် ထရပ်ကားကိုဘေးသို့တိုးကပ်ကာ လင်ကရူဆာအား တိုက်ထုတ်ရန် တာစူ၏။ ဤခဏမှာပင် ကားနှစ်စီးဘေးချင်း ယှဉ်မိကြ ၏။

ဒင်နီယယ်သည် စတီယာတိုင်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ထိန်းရင်း ဖွင့်ထားသော တံခါးမှ အပြင်သို့ပြု၍ ထွက်သည်။

“ကားကို ကိုင်ချင်လဲကိုင်။ မကိုင်ချင်လဲနေ။ မင့်သဘောပဲ။ ငါ တော့ သွားပြီ”

ဟု အော်ကာ ထရပ်ကားဆီသို့ ခုန်ကူးသွား၏။

ထရပ်ကား၏ သံလှေကားကို ဆွဲထားမိသော ဒင်နီယယ်သည်

ကားနှစ်စီးကြား၌ မညပ်မိအောင် အပေါ်သို့ လျင်မြန်စွာ ဆွဲ၍တက်၏။

လက်မှ နာကျင်မှုကိုပင် သတိမရနိုင်။ ဤကြားထဲမှပင် သူ့ကား  
လမ်းဘေးတစ်ဖက်သို့ လည်ထွက်သွားသည်ကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရ၏။

ရှောခံသည် ကားစတီယာတိုင်ကို ကသောကမျော ထဆွဲကာ ထိန်း  
၏။ ကားသည် လမ်းဘေးသို့ထိုးဆင်းကာ ရပ်သွား၏။ သူသည် စက်ကို  
ပြန်နှိုးကာ လမ်းပေါ်သို့ ပြန်တက်သည်။

ဒင်နီယယ်ကတော့ သံလှေကားကိုဆွဲ၍ တက်သွားသဖြင့် ထရပ်  
ကားခေါင်မိုးပေါ်သို့ ရောက်သွားခဲ့လေပြီ။ သူသည် ကားခေါင်မိုးပေါ်တွင်  
အလျားမှောက်ကာ လက်နှင့် ဒူးကိုအားပြု၍ ခေါင်းပိုင်းသို့သွား၏။ ထရပ်  
ကား ကွေ့လိုက်သည့်အခါတိုင်း အရှိန်ဖြင့်ဘေးသို့ လွင့်ကျမသွားအောင်  
သတိထား၍ ထိန်း၏။

ဒင်နီယယ်သည် မိနစ်အနည်းငယ်မျှသာ အားထုတ်လိုက်ရ၏။  
ကားရှေ့ပိုင်းသို့ ချောမောစွာ ရောက်သွား၏။ ချက်ချင်းပင် ဘေးဘက်  
တံခါးမှနေ၍ ငုံ့ကြည့်၏။

ရိုမိုသည် သူ့ရောက်နေသည်ကို သိပုံမရ။ သူသည် အောက်သို့  
အသာလျှောဆင်းကာ ဘေးမှန်တိုင်ကိုအားပြု၍ ခိုလိုက်၏။

သူ့ခြေထောက်များသည် တစ်ခဏမျှ လေထဲတွင် ဝဲပျံနေ၏။ ထို့  
နောက် ခြေနှင်းခုံပေါ်သို့ရောက်သွား၏။

ကားထဲမှ ရိုမိုက အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်၏။ သူသည် ပါးစပ်  
မှ တစ်ခွန်းမျှ အော်လိုက်ပြီး ကားဟန်ဒယ်ကို လှမ်းယူသည်။

သို့သော်လည်း ထရပ်ကားကတစ်ဖက်သို့ ယိမ်းထိုးသွားသဖြင့်  
ယူ၍ မရ။ ရိုမိုသည် သူ့ကားကို ပြန်ထိန်းနေရသဖြင့် ဒင်နီယယ်အား လှည့်  
၍ပင် မကြည့်နိုင်။

ဒင်နီယယ်သည် တံခါးကို ဖွင့်၍ ကားထဲသို့ ဝင်သည်။ ရိုမိုသည်  
လက်သီးဖြင့် မျက်ခွက်ကို လှမ်းထိုးသည်။ လက်သီးသည် ဒင်နီယယ်၏  
ဘယ်လက် မျက်လုံးအောက်ကိုထိသဖြင့် နောက်သို့ယိုင်သွား၏။ ဒင်နီယယ်  
က ဟန်ဒယ်ကိုလှမ်းယူကာ ရိုမိုအား လှမ်းရိုက်သည်။

ထရပ်ကားသည် ယိမ်းထိုး လှုပ်ရှားသွားသည်။ ရိုမို၏ ရင်ဘတ်

သည် စတီယာတိုင်နှင့် ဝင်ဆောင့်၏။ သူ့နဖူးက လေကာမှန်ကို ဝင်တိုး၏။ ထို့နောက် နောက်သို့ အရှိန်ဖြင့် ပြန်လဲကျသည်။

ဒင်နီယယ်သည် သတိလစ်တော့မလို ဖြစ်နေသော ရိုမိုအား ခွကျော်ကာ ထရပ်ကား စတီယာတိုင်ကိုကိုင်၍ ထိန်းသည်။ ဘရိတ်ကို တအားနင်း၏ စက်ကိုသတ်လိုက်၏။ ကားသည် လမ်းစောင်းတစ်နေရာတွင် ထိုးရပ်သွားသည်။

ကားရပ်မိလျှင် ရပ်မိချင်း ဒင်နီယယ်သည် တံခါးကို ဖွင့်၍ ရိုမိုအား တွန်းချလိုက်၏။ ရိုမိုသည် ခြောက်ပေအမြင့်မှ မြေပြင်ပေါ်သို့ ဒူးထောက်လျက် ကျသည်။

လေကာမှန်နှင့် ဆောင့်မိ၍ ရထားသော နဖူးမှ ဒဏ်ရာသည် သွေး များစို့လျက်ရှိ၏။ ဒင်နီယယ်သည် ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ ရိုမို၏ အင်္ကျီ ရင်ဘတ်ကို ဆွဲ၍ ထူ၏။

“မင်း ဂျွန်နီနဲ့ သူ့မိသားစုကို သတ်သွားတယ် မဟုတ်လား”

ထရပ်ကား၏ ရှေ့မီးလုံးများမှာ အလင်းရောင်ဖြင့် ရိုမို၏ ဖူးရောင်လာသော မျက်နှာကို မြင်နေရ၏။

“ခင်ဗျား ဘာတွေလာမေးနေတာလဲ။ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ဘာပြုလို့အခုလိုလာလုပ်တာလဲ”

ဟု ရိုမိုက ပြော၏။

“ခွေးမသား .... လူလိမ်”

ဤအခိုက်မှာပင် ရိုမိုက ခါးတွင်ပတ်ထားသည့် ဓားအိမ်ထဲမှ ဓားမြှောင်ကို ဆွဲထုတ်၏။ ဒင်နီယယ်အား လှမ်းထိုး၏။ ဒင်နီယယ်က နောက်သို့ခုန်၍ ဆုတ်လိုက်သော်လည်း ဓားက သူ့ရှုပ်အင်္ကျီကို ရှပ်ထိသွားသည်။

ရိုမိုက ထလာ၏။ ဓားကို အမိအရဆုပ်ကိုင်ကာ ဒင်နီယယ်ဆီသို့ တိုးလာ၏။

“ငါ နင့်ကို သတ်မယ်၊ လူဖြူ ချေးစားခွေး”

ဟု အော်ကာ ဓားနှင့် တအားလှမ်းထိုး၏။ ဒင်နီယယ်က နောက်သို့ ခုန်ရှောင်၏။

နှစ်ယောက်သား ချာလပတ်လည်လျက် ရှိသည်။ အလစ်တွင် ဒင်နီယယ်က သဲတစ်ဆုပ်ကျုံး၍ ရိုမို၏ မျက်နှာကို ပက်လိုက်၏။ ဓားနှင့် အတိုက်ခံနေရသူများ၏ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းတစ်ခုကို သုံးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ရိုမို၏ လက်တစ်ဖက်က သူ့မျက်နှာဆီသို့ ရောက်သွား၏။ ဤ အခိုက်မှာပင် ဒင်နီယယ်က ဓားကိုင်ထားသည့် လက်၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို တအားညှစ်၍ လိမ်ချိုး၏။ ရိုမိုက ဓားကို အလွတ်မခံ။

လူနှစ်ယောက်သည် အားကုန်ထုတ်၍ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားလျက်ရှိကြ၏။ တိုက်ခိုက်မှုတွင် လျင်မြန်သွက်လက်လှသော ဒင်နီယယ်သည် ရိုမို၏ မျက်နှာကို ဦးခေါင်းဖြင့် ရိုက်ထည့်လိုက်၏။

နှာခေါင်းတည့်တည့်ကို ထိသဖြင့် ရိုမိုသည် နောက်သို့လန်သွားရုံမျှမက နှာခေါင်းမှ သွေးများ စီးကျလာ၏။ ဒင်နီယယ်၏ ဒူးက ရိုမို၏ ခွဆုံကို တိုက်၏။

ရိုမို၏ စူးစူးရှရှ အော်သံထွက်လာသည်။ သူ့လက်ထဲမှ ဓားသည် ဒင်နီယယ်၏ လက်တွင်းသို့ ရောက်သွား၏။

လေးဖက်ထောက်လဲနေသော ရိုမို ပြန်၍မထနိုင်မီ ဒင်နီယယ်၏ ဓားက ရိုမို၏ လည်ပင်းတွင် လာထောက်၏။ အနည်းငယ် ထိုးစိုက်လိုက်သည့် အရှိန်ဖြင့် သွေးအနည်းငယ် ထွက်လာ၏။

“ခွေးမသား လူသတ်သမား၊ မင်း နောက်ထပ် လှုပ်ရဲရင် လှုပ်ကြည့်။ လည်ပင်းကြော ပြတ်သွားမယ်”

ဟု ဒင်နီယယ်က ပြောသည်။

“ကဲ ... ဟေ့ကောင်၊ ထ ... ဖြည်းဖြည်း ထနော်”

ရိုမို ထရပ်၏။ ဒင်နီယယ်က တွန်းထိုးပြီး ထရပ်ကားကိုမှီ၍ ရပ်ခိုင်း၏။

ဓားကတော့ လည်ပင်းတွင်ထောက်ထားဆဲ ....။

“မင်းတို့ဆင်စွယ်တွေကို သယ်လာကြတာ မဟုတ်လား”

ဟု ဒင်နီယယ်က ပြော၏။

“ကဲ ... ဆင်စွယ်တွေကို သွားကြည့်ရအောင်”

“ဘာ ဆင်စွယ်လဲ”